

BURMESE CLASSIC .COM

ရှားရှား
စင်တင်သည်

နတ်သမီး

ပန်းတွေ့ဖျားတုံ့လရာသီ

ပန်း : ချို သိန်း • ၁၅ ဩဂုတ် ၂၀၀၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၆၀၂၀၈

ပျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၅၀၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စိုသိတာ (စိုးမိုးစာပေ) (ပြ-၀၃၇၅၁)

အမှတ် (၁၃)၊ ၁၀၇ လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (ပြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်စက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

ပျက်နှာခွင့်ပေးပေးသူ

သိန်းရွှေကြည်

မြန်မာ့စာပေ

စိုးမိုးစာပေ

နတ်ပုဒ်

ပန်းတွေများတဲ့လကုသီ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၃၆၀၂၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၅၀၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးသိတာ (စိုးမိုးစာပေ) (ပြ-၀၃၈၅၁)

အမှတ် (၁၃)၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (ပြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာပေ

နတ်သမီး

ပရိတ်တော်ဗျားတုံ့လရာသီ

အခန်း (၁)

“ အိုး . . . ”

စံ ပရုံးသား ဖွေးဖွေးလေးပေါ် သူ့လက်ချောင်းလေးများ
ပျက်ခနဲ လွင့်ကျလာစဉ် စံ အသားဆိုင်များ ရှိန်းဖိုလှုပ်ကြွလျက် ရှက်ရည်
လွှမ်းသွား၏။

စံ မျက်လွှာချ၍

“ ဖယ်ပါ ”

စံ အသံလေး သိသိသာသာ လှိုက်တုန်လာသည်။

“ ဖယ်နော် ”

အသနားခံတောင်းဆိုနေသည့် စံ ဝမ်းနည်းသံက သူ့ရင်မှာ
ပြင်းမှုလှိုင်း ကြွထန်စေသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းပါးတင်းလာသည်။ သူ
ပျက်ဝန်းစူးစူး စံနှုတ်ခမ်းပါးဆီ လွင့်ကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စံ

ဗျူးစာပေ

ပန်းသားလှုပ်ရမ်းသွားအောင် သူ့ ဆွဲခါလိုက်တော့ စံပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။

“ စံ တောင်းပန်ပါတယ် ”

“ ဘာ ”

သူ အသံတင်းပြတ်ပြတ် လှိုင့်လှိုင့်လာတော့ စံ နှုတ်ခမ်းသွားတစ်ဆက်ဆက် တုန်ခါသွားသည်။

“ ဘာပြောတယ် ရတီစံ မင်းပြန်ပြောစမ်း ”

စံရင်ထဲက လှိုက်တက်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းကို ဖိသိမ်ဖျိချ၍

“ စံ စံ တောင်းပန်ပါတယ် ဖယ်ပါနော် ဖယ်ပါ ”

“ မဖယ်ဘူး ”

သူ အသံအဆုံး စ ပန်းသားခေါ် သူ့လက်ချောင်းတွေဖို့၍ နှစ်ဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ မင်း အခုမှ မခိုတင်ရီ၊ အမှုအရာနဲ့ အသနားမခံနဲ့၊ ရတီစံ ငါ့ကိုလိုချင်လို့ ဖန်တီးယူတဲ့ မင်းလို့မိန်းမကို ငါသနားရမလားကွ ”

“ မ မဟုတ်ဘူး ကိုကောင်းကင်ချွန်ရယ် ”

“ ဘာလဲ ငါက ခပ်တုံးတုံးကောင်လို့ မင်းထင်နေလား ”

စံ ဦးခေါင်းတရစ်ရစ် ရမ်းခါစဉ် သူ့မျက်ဝန်းပို၍ ဝှားတောက်တာ စံကို သည်းသည်းမည်းမည်း ကြည့်ပြီး

ဗျူးစာပေ

“ ဒီမှာ ရတီစံ ကောင်းကင်ချွန်ဆိုတဲ့ ငါဟာ လိုချင်တာကို အရသူထုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ မလိုချင်တဲ့အရာကို ရလိုက်ရင် အဲဒီအရာကို ပါအတ္တနဲ့ ချေမှုပစ်လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့ ”

“ စံ ပြောတာက . . . ”

“ မပြောနဲ့ မင်းတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့ ”

သူ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ရမ်းလိုက်၍ စံပန်းသားလေး နှိမြန်းကျင်ရှုသွားသည်။

“ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့အမှုအရာနဲ့ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး အသနားခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ငါဆိုတဲ့ကောင်းကင် မင်းရဲ့မာယာထဲမှာ ပျော်ဝင်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ”

တစ်စတစ်စ တင်းမာလာသည့် သူ့စကားတွေက သူ့လက်ချောင်းထဲ နှိဝင်လာသည်။ စံပန်းသားကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ စံ ရင်မှ ဝမ်းနည်းမှုထဲချို့ မျက်ရည်စအဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။

သည်တော့ စံမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ပူလဲဥလေး စို့လျက်

“ ငါ့ကိုလိုချင်လို့ မင်းကြိုးစားခဲ့တယ် အခု မင်းငါ့ကို ရပြီးပဲ မင်းပျော်လိုက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့လက်ချောင်းတွေ ဖယ်ပစ်ဖို့ တောင်းပန်နေတာလဲ မင်း မြန်မြန်ကြိုး ခံစားကြည့် ရတီစံ ငါဟာ မင်းရဲ့သတို့သားလောင်းလေ မင်း ရင်ခုန်လိုက်စမ်းပါ ”

ဗျူးစာပေ

“ အို... ”

စံကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့ စံ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လှိုက်ခါ လန့်လူးသွား၏။

“ ဖယ် ဖယ်စမ်းပါ ကောင်းကင်စွန်းရယ် စံ တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်ရဲ့တစ်ဖက်သက် စွဲချက်နဲ့ စံကိုမနိုင်စက်ပါနဲ့ စံ တောင်းပန်ပါတယ် ”

“ မင်း မတောင်းပန်နဲ့ မင်းဆွဲတောင်းပန်တာကို ငါ ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး မင်း ငါ့ကိုရအောင် ယူခဲ့တဲ့အတွက် မင်း ဘယ်တော့မှ နောင်တမရနဲ့ မင်းမျှော်လင့်တဲ့ ငါ့အချစ်နဲ့ဘဝထက် ငါ့ရဲ့နာကျည်းမှုတွေကို မင်း ခံစားစေမယ် ရတီစံ ဒါကြောင့် မင်း မျက်ရည် ကို မင်းပြန်သိမ်းလိုက် ငါ့အဖုန်းကို စားသုံးဖို့မင်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား ”

ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားသည့် သူ့ ကောင်းလုံးတွေနေ့ကန်မှာ သူ့အမူအရာက ကြွပ်ဆတ်ကြမ်းတမ်းလာသည်။ သူ ရင်ခွင်ထဲမှ စံ ကိုယ်လုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်ဆောင်တွန်းလိုက်သည်။ စံ ကိုယ်လုံးလေးက စိမ်းဝါရောင်ပန်းခက်များ ယှက်ထွေးနေသည့် မွှေ့ရာ လှလှပေါ် ဝုန်းခနဲ လွင့်ကျသွားသည်။

မွှေ့ရာအိအိကလေး တုန်ခါလျှက် အဲ့ဒါ စံရင်ခွန်သံထင်ရဲ့ သူ့အကြည့်က ဆူးတစ်ချောင်းလို ချွန်ရုလာစဉ် စံ ဘာလုပ်ရမှန်း

မျိုးစာပေ

မသိအောင် ထိတ်လန့်လျက်။

“ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သတို့သမီးတဲ့ ဟား ဟား... ”

မှည့်တွန့်ကြဲနေသည့် သူ့ရယ်သံက စံရင်ကို၌ ဝမ်းနည်းလာ စေသည်။

“ ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့ဖန်တီးမှုကြောင့် ငါဟာ မင်းသတို့သား ဖြစ်နေတယ် ရတီစံ အဲဒီအတွက် မင်းမာယာတွေနဲ့ ငြင်းဆန်ဖယ်ရှားဖို့ မရူးသွပ်နဲ့ ငါ့အတွက် နင်ဘယ်တော့မှ ဖယ်ရှားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ရတီစံ ”

စံ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပန်းစည်းလှလှကို သူ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍ နံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ပန်းစည်းလေးက စံခြေရင်း ခုတင်နောက် ကြမ်းခင်းပေး လွင့်ကျသွား၏။

“ ငါ့လက်ချောင်းလေးတွေ မင်းပန်းပေါ် ရောက်သွားလို့ မင်း ဝမ်းနည်းရတယ်ဆိုရင် မင်း ဒီထက် ဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ် ”

စံ ဒူးဆပိတ်ကျနေသည့် ရွှေဝါရောင် မင်္ဂလာဂါဝန် နောက်နားစ ဆီ သူ့လက်ချောင်းလေး ရွှေလျားလာတော့ စံ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်နေ သည့် မျက်ရည်တချို့ စံပါးပြင်ပေါ် စီးဖြာသွားသည်။

တစ်ဖက်သက် စွတ်စွဲချက်နဲ့ စံ ရင်ခွန်သံကို နှိပ်စက်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်း စံတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကြဲသည့်လာ၍ စံ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ

မျိုးစာပေ

တစ်ချက်ရှိက်မိပြီး

“ရှင် တစ်ဖက်သက် မခွတ်ခွဲနဲ့ ကိုကောင်းကင်ဈာန် စံ နေရာမှာ ရှင် ခံစားကြည့်ပါ။”

“ဟေ့ ငါကဘယ်သူ့နေရာမှ အစားထိုးခံစားစရာ မလိုဘူး မင်းကိုငါ အတန်တန် ငြင်းခဲ့လျက် မရရအောင် ငါ့တို့ မင်းယုံခဲ့တာ။”

“မဟုတ်ဘူး။”

“စံ ဝမ်းနည်းတကြီး ဟစ်အော်၍ မွေ့ရှာထွက်မှ စံကိုယ်လုံး လူးလဲရုန်းထလိုက်သည်။ သူ့ဒေါသလက်တစ်ဖက်က စံ ပခုံးသားဆီ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာ၏။

“ရှင်လက်ကို ဖယ်လို့ပြောနေတယ်နော်။”

“စံအသံက ခံပြင်းမှုနှင့် လှိုက်ဆူလာသည်။

“နေဦး မင်းငါ့ကို ငြင်းချင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့တို့မရအရ လက်ထပ်တာလဲ။”

“တစ်ဖက်သက်အမြင်နဲ့ မခွတ်ခွဲနဲ့။”

“ငါ ခွတ်ခွဲတာ မဟုတ်ဘူး မင်း လုပ်ရပ်က သက်သေခံတာ မင်းလုပ်ရပ်အတွက် မင်းတစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းနေစေရမယ် ရတီစံ”

အုပ်စိုးလာသည့် သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကို စံ ဝမ်းနည်း တကြီး တွန်းဖယ်မိသည်။ သို့သော်

“မင်း ဝမ်းနည်းအောင် ကြေကွဲမျက်ရည်ကျအောင် ငါ ဘာဆိုလုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ရတီစံ အရှင်ဆုံးပြောလိုက်မယ် ငါ့နှလုံး သား အညှီအမဲခွဲတဲ့ဒဏ်ရာအားလုံးကို နှင်တန်ပြန်ခံစားနေစေရမယ် ငါ့စကားလုံးတွေက စက္ကန့်နဲ့အမှ နှင့်ရင်ခွင်ကို နာကျင်စေရမယ်။ ငါ့နှုတ်ခမ်းနာ နှင့်နှလုံးသားအတွက် အချိန်ပြည့် ဆူလောင်ပွတ်ထ နေရမယ်။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့တန်ပြန်အတွဲပဲ ရတီစံ။”

သူ့ရင်ခွင်ကို တွန့်ကာထားသည့် စံလက်ချောင်းလေးများ တစ်ဆက်ဆက် တုန်ခါလျက် အတွဲတွေ ဖိစီးလာတဲ့ သူ့ရင်ခွင်က မုန်တိုင်းတစ်စင်းလို ပြင်းထန်တော့လာ၍ စံ၏ခံပြင်းမှုတွေက ဝမ်းနည်း ခြင်း ခေါင်းစဉ်အောက် တသိမ့်သိမ့် ဝပ်ဆင်းသွားသည်။

ပူပြင်းတောက်လောင်နေသည့် အတွဲတွေအောက်မှာ စံရဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ အရည်ပျော် စီးဆင်းကာ အိုင်တွန်းနေလေပြီ။

“မင်း တစ်သက်လုံး ငါ့အမုန်းတွေနဲ့ ပေါင်းဖက်စေရမယ်။ ငါ့ရှေ့မှာ မင်းတစ်သက်လုံး ခေါင်းငိုက်ဝပ်ဆင်းနေစေရမယ်။ အရှင်ဆုံး ပြောမယ် ရတီစံ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့သတို့သမီးဆိုတာထက် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက် လို ပုံလောင်းပစ်ဖို့ ငါ့စိတ်ရလိမ့်မယ် ခုချိန်ကစပြီး မင်းငါ့ကိုဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဖယ်ရှားပစ်မယ့် နှင့်လက်ချောင်းတွေကို အမုန်းတွေနဲ့ ချိုးပစ်ဖို့ ငါ ဝန်မလေးဘူးကွ။”

သူ့အမုန်းတွေ ဖိလားတော့ စံလက်ချောင်းတွေ တင်စစ
အားကျ ဖျော့တော့လာသည်။ ဘုရားရေး...

သူ့အမုန်းတွေက ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေလား။
ဒါဆို စံက အားအင်နဲ့ရုန်းကန် တွန်းဖယ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ သဲပွင့်
လေးလို လှိုင်းလုံးကြီးအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ဝစ်ဆင်းချမှာလား။
တရစပ် ယုံစိးလာသည့် စံပျက်ချည်တွေက စိမ်းဝါရောင်
ပန်းခက်တွေနဲ့ မှုန်းခြယ်ထားသည့် မေ့ရှာခင်းသုလှပေါ် စိမ့်စင်လျက်။
ကောင်းကင်ဈာန်ရယ်။
တစ်ဖက်သက်ဆန်လွန်းတဲ့ နင့်အတ္တကို စံတစ်သက်လုံး စားသုံး
ရမတဲ့လား ဟင်။

ငါ ရင်အနာဆုံးက...။

“ မင်းငါ့ကို ရအောင် ယူခဲ့တာ ”

ဆိုတဲ့ နှင့်ရဲ့တစ်ဖက်သက် ဇွတ်နွဲ့ချက်တို့ပဲ ကောင်းကင်ဈာန်။

နှင့်ကိုငါအရယူဖို့ ကြိုးစားတာလား။

ငါ့ကိုရအောင် နှင့်မိဘက ကြိုးစားတာလား။

ဒါမှမဟုတ်

နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ ဖိအားကြောင့် နှင့်ကိုငါ လက်ခံလိုက်ရတာလား

ဆိုတာ နှင့်တစ်စိတ် စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းပါ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ ခုတော့။

ငါ့ရင်အုံမှာ နှင့်အမုန်းတွေ စွန်းထင်းနေပြီလား။

နှင့်နဲ့ငါ ကြုံဆုံရတဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ငါနာကြင်စွာ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစား

နေမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်တွေက စံ ပျက်ချည်စတွေနဲ့အတူ ပုံရိပ်ထင်

ကျွန်ရစ်သည်။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

ဦးမောက်လာသည်။

“ တောက် ”

ဆွဲတူလိုတဲ့ စံလက်ချောင်းလေးတွေ သူ တက်ခတ်သံနောက် လွင့်ချောသွားသည်။ လဲပြိုကျနေသည့် သူ့ကိုယ်ကို ရှမ်းထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခံရှေ့ လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

“ လူတစ်ယောက်လုံးကိုမြင်လျက် ဝင်တိုက်တာ ဘာသဘော လဲ ”

သူ့စကားလုံးအတူ သူ့လက်တစ်ဖက်က စံပန်းစွန်းကို စောင့် တွန်းလိုက်သည်။ သူ့စောင့်တွန်းသည့် အရှိန်နှင့် စံကိုယ်လုံး လည်ဆင်း သွားသည်။

စံသူငယ်ချင်းတွေ ကမန်းကတန်း ဖေးကူလာတာ ကြောင့် စံကိုယ်လုံး လဲကျမသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ဖေးမကူလျှင် စံလည်း သူ့လိုပြိုကျသွားမှာ သေချာသည်။ ဒါမဟုတ် စံပြိုကျသွားအောင် သူ တန်ပြန်စီရင်တာလား။ သူ့မျက်ဝန်းက ခွဲခြားဆန်းစစ်လို့ မရအောင် အနီရောင်တွေ လှိုက်တက် ငေး၏။

“ မင်း ငါ့ကို ဇာတ်လမ်းရှာတာလား ”

ဘုရားရေ သူ့စကားလုံးက စံတစ်ကိုယ်လုံးကို တဖြန်းဖြုန်း

အခန်း (၂)

ထိုနေ့က စံနှင့်စံသူငယ်ချင်းတစ်စု ဒုတိယတန်းမှာ ဆွေးနွေးသင်တန်း သည်။ စံတို့ သူငယ်ချင်းသေးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် စနောက်၍ ငိုက်ပုတ်ကြသည်။

သူငယ်မာလင်းရိုက်တော့ စံ ကျောင်း၍ ရှေ့သို့ပြေးထွက်သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ဦးကို ဝင်တိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ ဝုန်း ”

ဝုန်းခနဲတိုက်မိဘော့ စံကိုယ်လုံးလေး တစ်ပတ်လည်ကာ ယိုင်နုကျမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ စံကိုယ်ချိန်ကို သတိကြီးစွာ ထိန်းမတ်နိုင် ပေမယ့် စံဝင်တိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်သူက ကိုယ်ချိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိုင်နုပြိုကျ သွား၏။ ပြိုကျသွားတဲ့သူကိုကြည့်တော့ သူ့...။

သူ့မျက်နှာက ဒေါသရောင်နှင့် နီခြင်းလျက်။

လူအများ ဝိုင်းကြည့်ခံနေသည့် သူ့ဒေါသက တောင်တစ်သုံးလို

ကျက်သီးထသွားစေသည်။ အထူးသဖြင့် လူအများပိုင်းအကြည့်နေတုန်း
စံ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ရှက်သွားသည်။

“ မင်းရှာတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ငါ့အဖျင်းပြောတောင် နိတ်မဝင်
စားဘူး”

အိုး။ တစ်ဖက်သက် စွတ်စွတ်ချက်နဲ့ တစ်ခုစပ်စွတ်ချက်နဲ့ စံ
ကိုယ်လုံးလေး တောင်တင်းသွားသည်။ စံ သူငယ်ချင်းတွေ သည်းမခံ
ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြ၏။

“ ရှင်တစ်ဖက်သက် မပြောနဲ့ ”

“ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ငါ့စပ်ဖိတ်ထား ”

သွယ်မာ တစ်ခွန်းဝင်ပြောတော့ သူ ဒေါသက သွယ်မာထံ
ရောက်သွားသည်။

“ ဒီမှာ မိန်းမပီပီ ကက်ကက်သန်သန် ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့
ငါဆိုတဲ့ကောင်က မင်းတို့ကို စွာလန်ထေးတွေတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး
မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဇာတ်လမ်းစ
ရှာတာ သိပ်အောက်တန်းကျတယ်။ မင်းတို့ကို အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ
တွေကို ငါအထင်မကြီးဘူး ဒီမှာ အမိ ”

သူ့အတွဲတွေက စံမျက်နှာပေါ် ရောက်လာသည်။

“ မင်းအဲဒီလောက် ဇာတ်လမ်းရှာချင်ရင် အဲသလို ဇာတ်လမ်း

ကြိုက်တဲ့အကောင်တွေကိုရွေးပြီး ဇာတ်လမ်းရှာ ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ်
ဇာတ်လမ်းရှာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းတော့
မရဘူး လက်သီးရမယ် ”

သူ လက်သီးကျစ်ကျစ် စံမျက်နှာရှေ့ ထိုးပြလာသည်။ တစ်ဖက်
ထက် တင်းနေသည့် သူ့ကို စံဘယ်လို ဖြေရှင်းချက်ပေးရကောင်းမှန်း
မသိအောင် ထွေပြားသွားသည်။ ထို့ပြင် စံကို စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြည့်ပြီး

“ တောက် ”

ခပ်ပြင်းပြင်းလေး တက်ခတ်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ
ပုံရိပ်ကို ငေးကြည့်ရင်း စံရင်မှာ နှင့်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွား၏။ သူ့ဒေါသကို
စံ သူငယ်ချင်းတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်

“ လူပါးစတဲ့ကောင် ”

“ ဟုတ်တယ် မကျေနပ်ဘူး ”

“ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ”

သွယ်မာ စိုးသက်နဲ့ အိဖြူတို့သုံးယောက် သူ့နောက်ကြောက်
ကြည့်၍ အသံကျယ်ကျယ်ရွတ်လိုက်သည်။ သူ စကားလုံးတွေရဲ့
ကပ်ပွယ်နဲ့ လူအများပိုင်းကြည့်ခံရမှုကြောင့် စံ ဝမ်းနည်း တကြီး
လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

“ ဟေ့ စံ ”

“ ရန်ဦးလေ ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဟန်တားသံ စံခဲ့ဝေးလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

ထိုနေ့ကစပြီး စံဘပြင်မထွက်ရဲအောင် စံကိုယ့်စံ ရှက်နေ
မိသည်။

“ စံရယ် ”

“ စံ ဒီလောက်ထိ ရှက်နေဖို့မလိုဘူး ”

“ သူ စွတ်ခွဲသလို စံ ဇာတ်လမ်းရှာတာမှ မဟုတ်တာ ”

သူငယ်မာတို့သုံးယောက် စံကို အားပေးစကားဆိုလာသည်။ စံ

ဦးခေါင်းအသာရမ်း၍

“ အဲဒါတွေ စံမသိဘူး စံသိတာ စံအရမ်းရှက်တာပဲ စံကိုပြင်ရင်

သူများဝေဖန်တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မှာကို စံ မခံရဘူး ”

“ အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က စံ

ငြိမ်ခံ နေဖို့ မသင့်ဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် စံ တစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ မြူတို့ နှုတ်ဆိုတ်

နေခဲ့ရတာလေ ”

စံကို ဘဝင်မကျကြည့်လျက် မြူနဲ့စိုးသက်တစ်ခွန်းစီ ဆိုလိုက်

သည်။

ဗျူးအာပေ

“ ဟုတ်တယ် သွယ်လည်း အဲဒါကို ဘဝင်မကျဘူး ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ တစ်ခွန်းပြောတိုင်း တစ်ခွန်းပြန်ပြောရမယ်လေ စံရဲ့ ”

သူငယ်ပြောတော့ စံသက်ပြင်းချ၍ မွေးယုန်ရင်လေးကို ပွေ့ပိုက်
လိုက်သည်။

“ စံက သူ့ကိုဝင်တိုက်သလိုဖြစ်တော့ သူ ထင်သလို ဖြစ်သွား
တာလေ စံ ဘာပြန်ပြောလို့ရမှာလဲ ”

“ ဟ စံရဲ့ အဲဒီစိတ်ကို မြူဘဝင်မကျတာ ”

ခပ်ပြင်းပြင်းပြောလိုက်သည့် မြူထံ စံအကြည့် ရွှေသွားသည်။

မြူ ဦးခေါင်းလေးဆက်၍

“ ဟုတ်တယ်လေ စံ ဝင်တိုက်သလို ဖြစ်တာက မတော်တာဆ
ဖြစ်သွားတာ သူ့ကိုဇာတ်လမ်းရှာတာ မဟုတ်ဘူး အဲဒါ သူသိအောင်

ပြန်ပြောနိုင်ရမယ် ”

“ ဟုတ်တယ် စံ စံပြန်မပြောနိုင်လို့ သူ့အတ္ထုကြီးကြီး စွတ်ခွ
နိုင်တာလေ ”

“ စံနေရာမှာ စိုးဆို သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး ”

စကားလုံးနဲ့ပြန်ချေလို့မရရင် နပန်းဝင်လုံးပစ်မှာ၊ စံအတွက်
သည်းမခံနိုင်အောင် ဆူပွက်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ ချေပခြင်း

မရှိတော့ စံစိတ်က စံဝင်တိုက်လို့ သူ့စွတ်ခွနိုင်တာ စံသာ ဝင်မတိုက်ခဲခွင့်

ဗျူးအာပေ

သူ စွတ်စွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေဟု တွေးရင်း စံသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ သက်ပြင်းချည်း ချမနေနဲ့ စံစိတ်ကို စံမြှင့်တင်စမ်းပါ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

စံမျက်ခုံးလေးမြင့်၍ စိုးကိုငေးကြည့်လိုက်သည်။ စိုးနှုတ်ခမ်းလွှာကို တင်းခနဲ ဧခုပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ စံက ဘယ်ဖြစ်စဉ်ကိုမဆို စံကိုယ်စံအပြစ် ပုံချတတ်တယ် မဟုတ်လား အဲသလို မြင်နေတာက စံရဲ့အားနည်းချက် ရှင်းအောင် ပြောရရင် သူတစ်ပါး စံကိုနှိပ်ကွပ်နိုင်တဲ့ စံရဲ့ပျော့ညံ့မှုလေ ”

“ ဟုတ်တယ် စံ စံရဲ့ပျော့ညံ့မှုကို သတိထားပြီး ပြုပြင်ပါလို့ စိုးတို့ အတန်တန် သတိပေးတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ စံ ပျော့ညံ့လေ တစ်ဖက်က ဖိလေပဲ အခုလက်တွေ့ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား စံ ”

စံစိတ်ကို အစဉ်ပျော့ညံ့သည်ဟု ထောက်ပြနေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ အပြစ်မယူရက်ပါ။ စံစိတ်ရင်းက အဲသလိုပဲ စံကြောင့် သူတစ်ပါးနစ်နာရတယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါးပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့ကာ နေတတ်၏။

ခေါင်းငုံ့ခံတတ်တဲ့ စံ စိတ်ရင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ အစဉ်အပြု ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေခဲ့သည်က သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်သည်။

“ ပြောတာကြားလား စံ ”

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်ရသည့် စကြာပန်းပွင့်ပေါ် ပျံဝဲလာသည့် ပိတုန်းကောင်ကို စံငေးကြည့်၍ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ လိုအခါ စိုး အားမလိုအားမရ ဖြစ်လျက် စံပန်းကို တွန်းတိုက်ဆိုလာသည်။ စံပန်းတွန်းခါသွားပြီး

“ ကြား ကြားတယ် စိုးရယ် ”

“ ကြားတယ်ဆိုရင် စံစိတ်ရင်းကို စံပြုပြင်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ ဆိုတာ သတိထားတော့ ”

“ အင်းပါ စိုးရယ် ”

စံ ခပ်ပျော့ပျော့လေး ပြောလိုက်သည်။ စံအပြောကို ဖြူနဲ့သွယ်ဘဝင်မကျသလို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“ အင်းပါဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ခံပြီး မကြိုးစားနဲ့ ”

“ ဒီဖြစ်စဉ်က ထင်မှတ်မထားဘဲ ကြုံလာတာ သူများပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် စံပဲစိတ်ပင်ပန်းရမယ် အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပြောတာက ပိုပြီးနာစရာကောင်းတယ် ပြီးတော့ စံပန်းကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ အနာဆုံးပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် သွယ်ဆို အဲဒီကောင်ကို ပါးဆွဲရိုက်မှာ ”

“ အိုး ဖြူဆို သူ့မျက်နှာကို တံတွေးထွေးလိုက်မှာလေ ”

“ အမလေး စိုးသာဆိုရင် သူ့ဒေါသမျက်လုံးကြီးကို ဆတ်ချနဲ့ ”

ထိုးဒေါက်လိုက်မှာ ”

သူ့အပေါ် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အပြိုးကြီးကြီး ချွတ်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဟုတ်တယ်နော် စံ ဘာဖြစ်လို့ စံသူငယ်ချင်းတွေလို စိတ်ဓါတ် မပြင်းထန်ရတာလဲ။

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အားပေးလမ်းညွှန်မှုက စံစိတ်ကို စံဖြူပြင် ပြောင်းလဲလို့ရမလား။

စံရဲ့မွေးရာပါ စိတ်ရင်းကို ခုချိန်မှ ပြောင်းလဲရမယ်ဆိုရင် လွယ်ကူစွာ ပြောင်းလဲသွားမှာလား။

“ ဒါပဲနော် အဲဒီဒေါသမင်းသားနဲ့ နောက်တစ်ခါကြုံရင် စံ ခေါင်းမော့ပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ အားမွေ့ထား ”

စံကို ဘဝင်မကျရှုလျက် ဦးပြောတော့ စံရင်မှာ ရယ်ချင်မိသည်။

“ နောက်တစ်ခါ ကြုံရင်တဲ့လား ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ”

စံ နှုတ်ခမ်းပါးကို မလှမပ တွန့်ယှက်၍

“ မဆုံချင်ပါဘူး ဦးတို့ရယ် ”

“ မဆုံရင် ကောင်းတယ် ဆုံရင်ပြောတာ ”

“ အိုး မဆုံပါစေ ဖြူရယ် ဆုံမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး စံ

မတွေးဘူး မဆုံပါစေနဲ့ စံ ဆုတောင်းတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် မဆုံဖို့ ဆုတောင်းတာ ကောင်းတယ် ဆုံနေရင် ဟွယ် ပါးဆွဲရိုက်မိလိမ့်မယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ဆုံလာရင် ဖြူလည်း အဲဒီကောင်ကို တံတွေးထွေး မိလိမ့်မယ် ”

“ ဦးကတော့ နုနုနုဝင်လုံးရမယ် သိလား မဆုံတာ ကောင်း တယ် ”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆိုတော့ စံ ပြုံးလိုက် ပါသည်။

“ ဟုတ်တယ် သူနဲ့မဆုံပါစေ ”

သူငယ်ချင်းတွေ သံပြိုင်ရွတ်၍ စံ ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်လျက် နေ့တို့ ဆုတောင်းပေးသလို တကယ်ပဲ သူနဲ့နောက်တစ်ကြိမ် မဆုံမှာလား

မကြံစားရယ်။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဒေါ်ရီစီတင်ဆိုတာ စံတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး မေမေ သဘောပေါက်ဟန်ပြုံး၍

“ ဟုတ်တယ် သမီး ဒေါ်ရီစီတင်ကို သမီး မသိဘူးဆိုတာ မေမေသဘောပေါက်တယ် ”

“ အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ”

“ ဪ သမီးရယ် သမီးသိအောင် မေမေပြောမှာပေါ့ ”

“ မြန်မြန်ပြောပါ မေမေရယ် သွယ်မာတို့ စောင့်နေရလို့ ဒေါပွနေလိမ့်မယ် ”

“ စိတ်ရှုပ်စွာ ပြီးလိုက်သည်။ မေမေဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချပြီး

“ သမီးကလည်းကွယ် ခဏလေးထိုင်ပါဦး အချိန်စော သေးတာပဲ ”

နာရီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ မေမေနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ် စံ ဝင်ထိုင်ပြီး

“ ပြော မေမေ ”

“ အင်း ဒေါ်ရီစီတင်က မေမေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ ”

“ ဪ ဒါကြောင့် သမီး မသိတာကိုး ”

“ ဟုတ်တယ် သမီး အခု နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်နေတာ ”

အခန်း (၃)

“ သမီး ”

စံ လက်ကိုင်အိတ်လေးဆွဲ၍ အပြင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ မေမေခေါ်သံကြောင့် စံ ကိုယ်ရှိန်တန်သွားကာ မေမေကို လှည့်ကြည့်၍

“ ဘာမှာမလိုလဲ မေမေ ”

“ မှာမလို့ မဟုတ်ဘူး လူကြုံပါးမလို့ ”

အသက်ကြီးပေမယ့် အချိုးအဆစ်ကျနလှပနေသည့် မေမေ စံရှေ့ရောက်လာသည်။ မေမေလက်ထဲမှာ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်။

“ ဘယ်သူ့ကိုလဲ မေမေ ”

မေမေနှုတ်ခမ်းလွှာ ပြုံးချိုချို ပွင့်ဟလာသည်။

“ မေမေ သူငယ်ချင်း ဒေါ်ရီစီတင် ”

“ ဟင် ဒေါ်ရီစီတင် ”

စံ မျက်ဝန်းလေး ပင့်ကြွကာ တအံ့တဩ ချစ်မိသည်။ မေမေ

တစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဟိုနေ့က ပွဲစားဒေါ်ခင်မကြီးနဲ့ စိန်ဝယ်လက်ရှိတဲ့ဒေါ်ပစ္စည်းအပြသွားတာ မပျော်လင့်ဘဲ ရှိခိုးနဲ့ ပြန်ဆိုရတာ သမီးရဲ့ ”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆိုတွေ့ခွင့်ရတဲ့ မေမေ မျက်နှာပေါ် ကြည့်နူးရိပ်တွေ တလိုမိုလိုနဲ့ ပြေးတက်လာသည်။ ကြည့်နူးရိပ်ပြည့်ခွန်းနေသည့် မေမေမျက်နှာပြင်က မြင်ရသူစိတ်ကို ရွှင်မြဲသွားစေသည်။

“ အဲဒါနဲ့ ရှိခိုးက ဒေါ်ခင်မကြီးဆီက ပစ္စည်းဆယ်တော့ဘဲ မေမေဆီကရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲဝယ်မယ်လို့ ပြောတာလေ ဒေါ်ခင်မကြီး မျက်နှာပျက်သွားတဲ့အထိ သမီးရယ် မေမေတောင် ခင်မကြီးကို အားနာသွားတယ် မေမေဆီမှာ ပစ္စည်းပါမလာဘူး ပြောတာ မတရား နောက်နေ့ယူလာပြပါနဲ့ ဇွတ်အတင်းဆိုတာ သမီးရဲ့ ”

“ အဲဒါဆို မေမေသွားပြလိုက်တယ် ”

“ မေမေက ခင်မကြီးနဲ့ တခြားဝယ်လက်ရှိတဲ့ဆီ သွားရမှာ သမီးရဲ့ ခင်မကြီးနဲ့ပစ္စည်းရင် ခင်မကြီးနဲ့ပစ္စည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမယ် သမီးရယ် ”

မေမေတို့ပွဲစားလောက စိတ်ညစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ မေမေက စိန်ပွဲစားလုပ်ရတာ အစဉ်ပျော်ရွှေနေပုံရဖူး။

“ အဲဒါ ရှိခိုးကို သမီးဒီပစ္စည်းလေး သွားပြလိုက် ဒီမှာ လိပ်စာ ” လိပ်စာကဒီတစ်ခုနဲ့ ပစ္စည်းဆုပ်ကို မေမေစော့ပွဲပေါ်ချသည်။

ပစ္စည်းထုပ်တို နံလက်ကိုင်အိတ်ထဲထည့်ပြီး လိပ်စာကဒီကို ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေကပြုံး၍

“ သိပ်မဝေးဘူး သမီးရဲ့ သွယ်မာတို့ဆီမသွားခင် ပစ္စည်းအရင်ပိုလိုက် Taxi နဲ့သွားနော် ”

“ ဟုတ်တဲ့ မေမေ ”

ဒေါ်ရီမီတင် လိပ်စာကို စံအလွတ်ကျက်၍ မေမေရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စံ အလွတ်ရသွားသည့် လိပ်စာက သူ့နဲ့နတ်ယအကြိမ်ဆုံတွေ့ရဖို့ ဖန်တီးလာတဲ့ ကံကြမ္မာဖြစ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ရင် မေမေစေခိုင်းမှုကို စံ ငြင်းဆန်မှာပေါ့ ခုတော့။

“ ကောင်းကင်စျားနံ ” စံအိမ်

ဟု ငွေရောင်တောက်တောက် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဆင့်မြင့် ဖိအိမ်ရှေ့ စံ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ခေတ်မှီဆန်းသစ်သည့် ကောင်းကင်စျားနံ စံအိမ်ကြီးကို စံ ငေးမောကြည့်မိသည်။ ဒီစံအိမ်ကို မြင်ရုံနဲ့ ဒေါ်ရီမီတင် ဘယ်လောက်ကြွယ်ဝလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“ ကလေးမ ဘာလဲ ”

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ၀၀မြင့်မြင့် လူကြီးတစ်ယောက် မျက်နှာကို သဘက်နှမ်းနှမ်းနှင့်ပွတ်၍ မေးလာ၍ စံအသိဝင်လာသည်။ မျက်နှာပေါ် မောနှမ်းရိပ်ထင်နေသည့် ထိုလူကြီးက ခြံစောင့်ထင်ရဲ့

ခြံတိုင်ကို စံ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ ဟို ဒေါ်ရီစီတင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ဦးလေး ”

“ ဪ ဟို မမကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့လား လာ... လာ ”

ဒေါ်ရီစီတင် နာမည်ကြားသည်နှင့် ထိုလူကြီး ဗျာဟူသလို ဖြစ်လျက် ခြံတံခါး ကမန်းကတန်း ဆွဲပွင့်ပေးသည်။ စံ ခြံထဲ လှမ်းထင်လိုက် တော့ ပန်းညယျာဉ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို စံစိတ်လန်းဆန်းကြည်ရွှင် သွားစေသည်။

စံအိမ်ရဲ့မျက်နှာစာမှာ အမျိုးအစားစုံလင်လှသည့် ပန်းတွေကို စက်ဝိုင်းပုံအကွက်ချ၍ စိုက်ပျိုးထားသည်က အမြင်ဆန်း လှသည်။

“ စံအိမ်ထဲ ဝင်သွား သမ်းလေး ”

ခြံစောင့်လူကြီး ပြောတော့ စံ ပန်းခင်းထဲမှ အကြည့်ကို ရွေ့လိုက်သည်။

ဝါတာတာဆေးရောင်နဲ့ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ရှိသည့် စံအိမ် ကြီးကြီး စံခြေလှမ်းရွှေသွားသည်။

စံအိမ်အဝင်မှန်တံခါးချပ် အညှီရောင် တွေ့စေ့ထိပ်လျက် မှန်တံခါးချပ်ကို အသာတွန်း၍ စံအိမ်ထဲ ခြေလှမ်းချ လိုက်စဉ် စံ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲစိမ့်ဖြာသွားသည်။

ခမ်းနားလိုက်တဲ့ ညှော်ခန်းကြီးက ရင်သင်ရွှေမော့မွယ်ကောင်းလှ

သည်း

အနီရင့်ရောင် ရဲရဲစိုကြာနေသည့် ဆိုဖာခုံတွေညှော်ခန်းနံရံမှာ အလှ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ညှော်ခန်းပတ်ပတ်လည်မှာ ဖွယ်ပန်းတွေ ဖြန့်ချထားသလို ဆင်ယင်ထားတဲ့ အလှဆင်ပန်းတွေက စံအိမ်ကြီးရဲ့ အချိန်အဝါကို ပို၍ ခန့်ထည်နေစေသည်။

မေမေသူငယ်ချင်း က အရမ်းချမ်းသာတယ်ထင်ရဲ့ ဒါကြောင့် ဒီနံတွေကို အပျင်းပြေ ဝယ်နိုင်တာပေါ့။

‘စံတို့က မေမေ စိန်ပွဲစားလုပ်မှသာ စိန်ကိုမြင်ဖူးတာ ခုချိန်ထိ စိန်နဲ့ပတ်သက်တာဆို၍ စိန်လက်စွပ်လေးပင် မဝတ်ဆင်ဘူးပါ။

မေမေ စိန်ပွဲစား ဖေဖေကန်ထရိုက်ရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ တင့်တင့် ဟယ်ထယ် နေနိုင်ရုံကလွဲ၍ အန်တီဒေါ်ရီစီတို့လို ဆိုရှယ်ကျကျ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့ဖန်တီးပေးတဲ့ဘဝကို စံ ကျေးကျေးနပ်နပ် စားမိ၏။ အန်တီဒေါ်ရီစီတို့ ကြွယ်ဝမှုကို စံအံ့ဩတာကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မသိဘူးပေ။ စံ တံတွေးတစ်ချက်မျိုးချ၍

“ အန်တီ ”

လူချိုလှယောင်မရှိသည့် ညှော်ခန်းထဲ စံ ခြေစုံရပ်၍ ခေါ်လိုက် သည်။

“ အန်တီ ရိုမီတင် ”

“ စံ ဒုတိယအကြိမ် အသံမြင့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ တုန့်ပြန်သံ မကြားရ။ အန်တီရိုမီ မရှိဘူးထင်ရဲ့ လိုစဉ် စံမိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားရတာကြောင့် စံ ငြဲကြည့်လိုက်သည်။

“ ဟင် ”

အပေါ်ထပ်လှေကား တစ်ဝက်မှာရပ်၍ စိမ်းစိမ်းစူးစူး စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် စံကိုယ်လုံးလေး သေးကျွတ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူပါလား။ သူက ဒီစံအိမ်က သားတော်လား။

ပုံစံကိုက မာနရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက် ပြီးတော့ ဟိုနေ့က ဖြစ်စဉ်ကို အခဲမကြေသလိုဖြစ်ကာ စံကို စီးမိုးကြည့်နေသည်က မသထိစရာ ကောင်းလှသည်။

“ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ ”

လှေကားထစ်တွေကို တဝန်းဝန်း ဖြတ်နင်းလာတဲ့ သူ့ခြေသံနှင့် အတူ သူ့စကားလုံးဆတ်ဆတ် လွင့်ကျလာသည်။

“ မင်း ထွက်သွား ”

“ စံ ရှေ့ လွှားခနဲ ရောက်လာပြီး နှင်ထုတ်နေသည့် သူ့ကို စံ မိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နဲ့မဆုံချင်တဲ့ စံမိတ်ကြောင့် သူ့နဲ့

မျက်နှာဆိုင်ရှိနေလို့ စံ မိတ်ဝင်တစား မရှိပါ။

အန်တီ ရိုမီတင်မရှိတဲ့ အတူတူ သူ့နဲ့ရင်ဆိုင်လို့ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး မလိုအပ်ဘဲ ဒေါသ မုန်တိုင်းတိုက်နေတဲ့ သူ့အတ္တကို စံ ရှေ့ရှုနေဖို့ မလိုဘူး။

“ ထွက်သွားကွာ ထွက်သွား ”

သူ့ရဲ့နှင်ထုတ်သံတွေနောက်မှာ စံ စောဒက မတက်ဘဲ လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကျောပေး၍ ညှဉ်ခန်းမှန် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ စံလှည့်ထွက်စဉ်

“ နေဦး ”

“ စံ ခြေလှမ်းတန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူ ဆိုဖာပေါ် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချကာ စံကို ချဉ်စုတ်စုတ်ကြည့်၍

“ ဘာလဲ ငါ့အိမ်အထိလိုက်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာတာလား ”

“ စံ နှုတ်ခမ်းပါး ဆတ်ခနဲတင်းသွားပြီး

“ ရှင့်ဘာရှင် ထင်ချင်သလိုထင် စံလာတာ အန်တီဒေါ်ရိုမီတင်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ ”

“ ဘာ ”

သူ့မျက်ဝန်း အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ ဟုတ်တယ် အန်တီမရှိရင် စံပြန်မယ် ”

“ နေဦး ”

“ စံ ခြေလှမ်းဟန်ပြင်တော့ သူ ဆိုဟင်္ဂါက ဆတ်ခနဲ ထသသည်။

“ စံကို စူးစမ်းသလို ခေါင်းဖျားခြေဖျားအထိ ဖြန့်ကျက်ကြည့်ပြီး

“ ဘာကိစ္စလဲ ”

“ စိန်ထည်လာပြတာ ”

“ သူ့မျက်ဝန်းက အထင်သေးသလို စံကို ရှုကြည့်ပြီး

“ မင်းက စိန်ပွဲစားလား ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ စံ သူနဲ့ဖက်ပြိုင် စကားမပြောလိုပါ။ သူနားလည်အောင် ရှင်းပြ မနေတော့။ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍

မနှစ်မျှီသလိုကြည့်ပြီး

“ ထားခဲ့ ”

“ စံ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းထုတ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ သူ လှမ်းမယူ။ မယူနဲ့ပေါ့။ စံ လက်လှမ်းမှီတဲ့ မှန်စားပွဲခိုင်းပေါ် တင်လိုက် သည်။

“ ပစ္စည်းထုတ်တင်ပြီး လှည့်ထွက်တော့ ဧည့်ခန်းမှန်တံခါး တွန်းဖွင့်၍ ဝင်ရောက်လာသည့် ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ စံ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံသည်။

မျိုးစာပေ

“ အမျိုးသမီးကြီးက ဒေါ်ရီစီတင် ထင်ရဲ့ အရှိန်ဝါကြီးကြီးနဲ့ မိန့်ထည်လျက် ဆိုရှယ်ကျလွန်းသည်။ ဝတ်ဆင်ပုံက ခေတ်မှီဆီ ဆံပင်က ပရုံးတိုက် ကောက်ကောက်လိမ်လိမ်ကလေးများ ဖြာကျလျက် နုပျို လွန်းသည်။

“ အမျိုးသမီးကြီး စူးစမ်းသလိုကြည့်စဉ် စံ မျက်လွှာချ ဦးခေါင်း ပုံ၍ လှည့်ထွက်ဟန် ပြင်သည်။

“ ဒါနဲ့ သမီးက ”

“ စိန်ထည်ပြုဖို့လာတာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ် ”

“ ဒဲအနီရောင်ရိပ်ရိပ်လေး ဆွဲထားသည့် အမျိုးသမီးကြီး မျက်ခုံး ဝင်တက်သွားသည်။

“ ဒါနဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းက ဘာလို့လာမပြတာလဲ ”

“ ဝယ်လက်တစ်ဦးဆီ မေမေ သွားရမှာပေါ့ပါ ”

“ ဟင် ”

“ အမျိုးသမီးကြီး မျက်ဝန်းက စိန်ပွင့်တွေထက် လက်ဖြာကာ ဝတ်စုံကိုယ်လုံးကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်ပြီး

“ သမီးလေးက သင်းသင်း သမီးလား ”

“ ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဟယ် သင်းသင်း သမီး ”

မျိုးစာပေ

စံကို နှစ်သက်သလိုနဲ့ အားရဝမ်းသာပြော၍ စံ ဦးခေါင်းညိတ် မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ ဟယ် လှလိုက်တာ ကြည့်ဝမ်း ဟိုနေ့က သင်းသင်းပဲ့ စကားအများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တာ သင်းသင်းမှာ သမီးရှိတယ်လို့ မပြောခဲ့ဘူး သင်းသင်းသိပ်ရှိတယ်ကွာ ကိုဆင့်ရေ ဒါ သင်းသင်း သမီးလေးတဲ့ ကြည့်ပါဦး ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ”

အန်တီ သည်းသည်းလှုပ်ပြောတော့ သူ မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟမိ နောက်မှာလဲလာသည့် ဒယ်ဒီက ဟမိစကားလုံးတွေထဲ ပျော်ဝင်လျက် မိတ်ကပ်ပါးပါးလေး လိမ်းချည်ထားသည့် စံမျက်နှာ ချောချောလေးကို ငေးကြည့်ပြီး

“ ဟတ်သားပဲ ခိုစိရယ် ”

“ ရှိစိတော့ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်သွားပြီကွယ် ”

မျက်နှာပေါ်ဝဲကုန်နေသည့် စံ ဆံ့ခွယ်ရှည်ရှည်လေးကို တယုတယ ကိုင်ဖယ်ကာ စံပါးခြင်ဖြေးဖြေးလေးကို အန်တီတစ်ရှိုက်နမ်းဖွဲ့ပြောတော့ သူ့ခြေသံပြင်းပြင်းပေါ်ထွက်လာသည်။

“ အန်တီ စံ သွားထော့မယ် ”

စံကို မနှစ်မျှီတဲ့ သူ့အရှေ့မှာ စံ မနေလို့၊ စံဆိုလိုက်တော့ အန်တီမျက်နှာရိပ်လေး မှိန်သွားပြီး

ဗျူးစာပေ

“ အိုး နေဦးလေ သမီးရယ် သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ် ”

“ ဟင့်အင်း ရတယ် အန်တီ ”

“ ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ် အန်ကယ်တို့သားနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့ လာ ထိုင် သမီး ”

အန်ကယ် အတင်းအကျပ်ဆိုသလို အန်တီကလည်း

“ ဟတ်သားပဲ သမီးရယ် လာထိုင်ကွယ် အန်တီနဲ့ သမီး ဝေမေက ငယ်ငယ်က သိပ်ချစ်ကြတာကွယ် ထိုင်ပါ သမီးရယ် ”

စံ အတင်းတိုးထွက်လို့မရအောင် အန်တီတွတ်အတင်း ထိုင်စေတာကြောင့် စံ အားတုံ့အားနာဖြစ်လျက် ဆိုပါပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အန်တီက စံကို တစ်ခွဲခွဲကြည့်လျက် ပီတိပြာဝေနေသည်။ အန်ကယ်ကလည်း အန်တီနည်းတူ။

“ သား ကောင်း လာဦးကွ ”

စံကို မမြင်ချင်လို့ ရှောင်ထွက်သွားသည့် သူ့ ခြေလှမ်း တန်သွားပြီး

“ သား အပေါ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ် ”

“ ရှိရှိကွာ လာထိုင် ”

သူ ရှောင်ထွက်လို့မရအောင် အန်ကယ်ပြောသည်။ သည်တော့ သူ့ မျက်နှာပေးညှိတွန့်လျက် ဖခင်ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့သားလို

ဗျူးစာပေ

ပေတိပေကတ်နဲ့ ဆိုဖာပေါ်လာထိုင်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည့် စံကို အောက်သုံး လှမ်း ကြည့်သည်။

“ သားကလည်းကွယ် ”

အန်တီ ဖျတ်ခနဲမြင်သွားတော့ ဟန်လိုက်သည်။ သူ့မုက်လုံးကို ကော်ဇောပေါ် လှဲပစ်လိုက်သည်။ မြင်နိုင်ရင် စံ ခုချက်ချင်း ပြေးထွက် သွားချင်သည်။

အန်ကယ်နဲ့အန်တီက စံကို သူ့ကိုချစ်မြတ်နိုးသလို မြတ်မြတ် နိုးနိုး ဆက်ဆံနေပုံရ၏။

စံထွက်သွားမှာကို မလိုလားသလို သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ တာက အံ့ဩရသည်။ စံကို တစ်ခါမြင်ဘူးနဲ့ ဒီလောက်ချစ်နေဖို့ မသင့်ပါ။

အထူးသဖြင့် သူပို၍ မျက်မှန်ကြိုးဆင့် မချစ်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်နဲ့အန်တီစိတ်ကို အစိုးမရနိုင်တော့ စံသက်ပြင်းချင်တာ။

“ ဒါနဲ့ သမီးလေး နာမည်က ”

စံ လက်ချောင်းလေးတွေကို ထယုတ်ယ ဆုပ်ကိုင်၍ အန်တီ ကဖေးသည်။

“ ရတီစံပါ အန်တီ ”

စံ တိုးတိုးလေး ဖြေလိုက်သည်။

ဗျူးစာပေ

ပန်းဆွေများတံ့လှပသီ

“ ရတီစံ အိုး လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး ”

အန်တီပြော၍ သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာ ညှိညှစ်ရောင် ပြောင်းသွားတာ စံ သတိထားမိသည်။

“ သားနာမည် ပိုလှတယ် မာမိ ကောင်းကင်ဈာန်လေး ”

သူ ကြိမ်မနိုင်ခဲမရ ပြောတော့ အန်တီနဲ့အန်ကယ် သဘော မကွဲ ရယ်ကြသည်။

“ ဟွန်း နာမည်က ကောင်းကင်ဈာန်တဲ့။ ”

“ သားကလေး တကယ့်လူဆိုးပဲကွာ ”

ဒယ်ဒီ သူ့ဆံပင်ကို ဖွပ်ဖွပ် ချစ်စနိုးဆိုတော့ စံကို မျက်နှာ ပြာနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စံသက်မ အသာချသည်။ စံလက်ချောင်း

မလေးတွေကို ဆုပ်ထွေးထားသည့် အန်တီကိုမော့ကြည့်ပြီး

“ အန်တီ စံ ပြန်တော့မယ် ”

“ ဟင် သမီးလေး ပြန်မယ် ”

“ မပြန်ပါနဲ့လား အန်ကယ်တို့နဲ့အတူ နေ့လည်စာ စားပြီး

ပြန်မှလ သားကိုလိုက်ပို့ခိုင်းမယ် ”

အန်တီနဲ့အန်ကယ် တားသော်လည်း စံ ဦးခေါင်းရမ်း၍

“ ဟို သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ ”

“ ချိန်းထားရင် မြန်မြန်သွား ”

ဗျူးစာပေ

သူ ဆတ်ခနဲပြောတော့ သူ့မိဘမျက်နှာတွန့်လျက် သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ အသားလွတ် စံကို မုန်းတီးနေတဲ့သူ ရှေ့မှာ စံ လုံးဝမနေ ချင်တော့။

“ သွားမယ် အန်ကယ်နဲ့အန်တီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ဖို့ နောက်ကျနေလိမ့်မယ် ”

စံ ခပ်သွက်သွက်လေးပြောကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ အိုး သမီး နေဦးလေ ”

အန်တီ အားတုံအားနာ ဟန်တားဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် စံ အပြုံးပွင့် လေးနှင့် ရှောင်ထွက်ခဲ့မိသည်။

သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် ရိုရိုကျိုးကျိုးရှိလှသည့် မိန်းကလေးကို ဒေါ်ရီစီတင် အပြင်တဆုံး ငေးကြည့်မိသည်။

“ သားကလည်းကွာ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုးချင်ရတာလဲ ”

ဒယ်ဒီ အပြစ်ဖွဲ့သလိုပြောတော့ မာမီ ဘဝင်မကျ သူ့ကို ကြည့်ပြီး

“ ဟုတ်သားပဲ သားရယ် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်တိုက်ရတာလဲ ”

“ ကြည့်မရလို့ ”

“ အိုး ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို ”

“ မာမီတို့ပဲ ချစ် သားကတော့ မြင်ရလေ ကောင်းလေ ”

သူ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြော၍ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ သဘောကျသလို ပြုံးကြည့် သည်။ ဒယ်ဒီတို့ အပြုံးတွေက သူ့ရင်မှာ ဂူးခနဲမျက်သလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

“ နောက်တစ်ခါ သားကို အဲဒီရတီခဲနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခိုင်းနဲ့ သား စိတ်မဝင်စားဘူး ဒါပဲ ”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ထထွက်ကာ အပေါ် ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

တမင်တကာ မလိုတမာဖြစ်နေတဲ့သား ပုံစံကိုကြည့်၍ ဒေါ်ရီစီ တင်နဲ့ ဦးဆင့်မောင် ကြည့်နူးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သက်သက်မဲ့ ဆိုးချင်တဲ့ သားလေး။

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၄)

“ ဘယ်လို ”

“ စံ ပြောပြလိုက်တော့ သွယ်မာတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ”

“ သူက . . . ”

“ ဟုတ်တယ် စိုး အန်တီအီရိုစီတင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားတဲ့ မယုံချင်စရာကောင်းလိုက်တာ ”

အိဖြူတို့သုံးယောက် ဗြိုင်တူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ စံတော့ သူနဲ့ပြန်ဆုံရတာ သိင်စိတ်နှောက်တာပဲ သိလား စံကိုမြင်တာနဲ့ ဇာတ်လမ်းလားရှားတာလားတဲ့ ”

“ သူ အဲလိုပြောတယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ”

“ အောင်မာ လူပါးဝတဲ့ ကောင် အဲဒီတော့ စံ ခင်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပပက်လိုက်ဘူးလား ”

ဒေါသတကြီး ပြောတော့ စံ သက်မအသာချ၍

“ သူ့အိမ်မှာဆိုတော့ ”

“ ဟွန်း အဲဒါကြောင့် စံကို အားမရတာ ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့ စံရယ် စံမို့လို့ ငြိမ်ခံနေတာ ”

“ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဖြုတ်ခိုင်မှ တော်ကာကျမှလေ စံရဲ့ ”
သူငယ်ချင်းတွေ စံကို အားမလိုအားမရ ဖိပြောကြသည်။ စံ

စိတ်ရှုတ်စွာ နှာခေါင်းရှုတ်ပြီး

“ သူနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး အတုနေရင် ခွေးရှူးနဲ့ပြန်ကိုက်သလို ဖြစ်နေမယ် ဒါကြောင့် စံ ဘာမှမပြောတာ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ လှည့်ထွက်ခဲ့ဖို့ပဲ အချိန်မရလိုက်လို့ ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စံရယ် စံစိတ်ကို ပြုပြင်ပါတော့ ”

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာရင် စံစိတ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ပြောနေသည့် သွယ်မာကို စံငေးကြည့်မိသည်။

“ ဟုတ်တယ်လေ ပထမအကြိမ်လည်းခံရ ဒုတိယတစ်ကြိမ်လည်းခံရ ခံရတဲ့ဘက်ကချည်းဆိုတော့ သိပ်မမိုက်ဘူး ဟ ”

“ သူခံရအောင် စံ တစ်ခါလောက် ကြမ်းလိုက်ပါလား ”

“ ဟုတ်တယ် စံ ”

သူငယ်ချင်းတွေ တွန်းအားပေးတော့ စံ စိတ်မဝင်စားစွာ

ဦးခေါင်း ရမ်းလိုက်သည်။

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ သူနဲ့နောက်တစ်ကြိမ် မဆုံချင်ဘူး ”

“ မဆုံမှာ မပူနဲ့ စံ ”

စိုး ခပ်လေးလေးပြော၍ စံ့မျက်ဝန်းတွန့်ကြုတ်သွားသည်။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ စိုး ”

“ စံက အတော်တုံးတာပဲ ”

“ ဟာ မတုံးပါဘူး ”

“ မတုံးဘူးဆိုရင် စံနဲ့သူ မဖြစ်မနေ ပြန်ဆုံမှာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ”

စိုးအဆိုကို သွယ် မျက်ခုံးလေးပင့်၍ ထောက်ခံသည်။ စံ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တင်းခနဲစေ့သွားပြီး

“ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဆုံရမှာလဲ ”

“ အမလေး ရှင်မေမေနဲ့ သူ့မာမိက သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့

ဟေ့ ”

စိုး စိတ်မရှည်သလို ပြောတော့ စံ မျက်ဝန်းမှိန်ဖျော့သွားပြီး

“ အိုး ဒီတစ်ခါ မေမေခိုင်းရင် စံ ငြင်းမှာပေါ့ ဘယ်လောက်

ကိစ္စကြီးကြီး စံ သူ့ရှေ့မသွားရင် မဆုံဘူးပေါ့ စိုးရဲ့ ဟုတ်တယ်

မဟုတ်လား ”

“ ဒါက စံဘက်က သူ့ဘက်က ခြေလှမ်းတိုးလာရင် ”

“ ဝေးသေး သူလား စံရှေ့လာဖို့ စိတ်ဝင်စားမှာ ”

“ ဟာ သူ့စိတ်မဝင်စားပေမယ့် သူ့မာမိ စိတ်ဝင်စားတယ်လေ ”

စံ မျက်ဝန်းငြိမ်သက်သွား၏။ အိဖြူ ဝှံ့ထည့်သည့် အအေးခွက်မှ ပလုံစီထနေသည့် အမြှုပ်လေးတွေကို စံအကြည့်ရှေ့လိုက်သည်။ သွယ်မာ တို့ စံကိုစိတ်မသက်မသာ ငဲ့ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ

“ သူ့မာမိ စံကို တစ်ခါမြင်ဖူးရုံနဲ့ အဲဒီလောက် စိတ်ဝင်စား ဖြစ်သွားတာက စံနဲ့သူ ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့နေစေမယ့် ရှေ့ပြေးပုံရိပ်ပဲ စံ ”

“ ဟုတ်တယ် စံ သူ့မိဘစိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် စံဘယ်လောက် ရှောင်ရှောင် သူက စံရှေ့မလွှဲမတွေ့ ရောက်နေမှာပဲ အဲဒီတော့ စံဘယ်လို နေမလဲ ”

“ ရှေ့ဆက် ခေါင်းငုံ့နေမှာပဲလား ”

သူငယ်ချင်းတွေ မိပိတ်မေးလာတော့ စံ ရင်မှာ တွေ့ပြား နောက်ကျို လာသည်။

“ အိုး စံကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုရှောင်မှာပဲ သူ့မိဘ စိတ်ဝင်စားတာက မေမေမျက်နှာနဲ့ပို အားနာပါးနာ စိတ်ဝင်စား

ဟန်ပြတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ "

" အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စံ ဒီလိုချည်း ခေါင်းငွံ့မခံဖို့ လိုအပ်တယ် "

ထပ်ဆင့်ဖိအားပေးလာသည့် ဖြူကို စံ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဖြူက ပခုံးလေးကို လှုပ်ပင့်၍

" ဒါကြောင့် စံ ရဲရဲရင်ဆိုင်ပြီး သူ့ကိုခုခံဖို့လိုအပ်တယ် ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဖြူတို့ဝင်ပါပေးရမလား "

" ဟုတ်တယ် စံ ကိုယ်စား သွယ်တို့ ဖြဲပေးမယ်လေ "

စိတ်ဝါတ်ထက်သန်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ စိတ်မသက်မသာ ကြည့်မိသည်။ စံစိတ်ရင်းကို အစဉ်အမြဲ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် အပြင်းထန်ဆုံး ခံစားနေပုံရ၏။

သူ တစ်ခုခုဖြစ်သွားအောင် အပြိုင်အဆိုင် ချဲ့ချင်စိတ် တဖွားဖွား ကြုံနေသည်။

" ပြောလေ စံ စံကိုယ်စား စိုးတို့ ရင်ဆိုင်ရမလား "

စိုး ထပ်ဆင့်မေးတော့ စံ အောက်နှုတ်ခမ်းလွှာကို ဖွဖွလေး ဖိကိုက်ပြီး

" အဲဒီလောက်လည်း ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး "

မျိုးစာပေ

" မထင်တာကို မပြောနဲ့ စံရယ် "

" တကယ် ဆိုလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ "

" စံမေမေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်မှာပေါ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက စံ သဘောလေ "

" ဟုတ်ပါတယ် "

သွယ် ခင်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုသည်ကို စံ အပြစ်မယူရက် စိုးကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်၍

" စိုးတို့က စံအတွက် နာနေတာ စံက သူ့ရှေ့ဦးခေါင်းငွံ့နေရတာ ရင်ထဲကကျေနပ်နေတော့ "

" တော်ပါတော့ စိုးရယ် "

စံ မျက်နှာလေး ညိုညစ်သွား၍ စိုးတို့ ဆက်မပြောခဲ့တော့။

" စံစိတ်ကို စိုးတို့သိတာပဲ စံက ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ပွစ်ထားအောင် မဖန်တီးချင်ဘူး ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို မသိလို့ သူ့စွတ်စွဲနေတာ သူ့အလိုလို သိသွားရင် သူ့ရှက်ပြီး စံနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ စိတ်မကျားတော့မှာ စံကတော့ သူ့လိုတစ်ဖက်စောင်းနင်းစိတ်ရှိတဲ့ အတ္တသမားနဲ့ ဘယ်တော့မှဖက်ပြိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မိတ်ထဲမှာ အမှတ်အတေး မထားချင်လို့ "

ဖြူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း

မျိုးစာပေ

ပခုံးလေး တွန့်ကြသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာပေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန်ပြင်၍

“ ဆော့နိုးပါ စံရယ် သွယ်တို့က သူ့စကားလုံးတွေကို မခံနိုင်လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောမိတာပါဟယ် ”

“ နောက်တစ်ခါ မပြောနဲ့ ”

“ အင်းပါ ”

သွယ်တို့ ပေါ့ပါးစွာဆိုမှ စံစိတ်ကြည်လင်သွားသည်။

“ ဒါနဲ့ စံ... ”

စိုးက တစ်စုံတစ်စုံကို သတိရဟန်ဆိုသည်။ စံ အအေးဘူး ဆွဲယူ၍

“ ပြောလေ စိုး ”

“ ဟိုလေ စံ သူနဲ့မဆုံချင်ဘူးဆိုရင် ဘုန်းပြည့်နဲ့ ဆုံချင်တဲ့ သဘောလား ”

“ ဟင် ”

စံ မျက်ဝန်းလေးပြူးကျယ်သွားသည်။ စိုးမေးခွန်းကို သွယ်တို့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ကာ မျက်ခုံးလေးပင့်လျက်

“ ဟုတ်တယ် သူနဲ့မဆုံချင်တာကို သွယ်တို့လက်ခံချင်တယ် ဘုန်းပြည့်နဲ့... ”

“ တော်ပါတော့ သွယ်ရယ် ”

ဗျူးစာပေ

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

စံ စိတ်ဆိုးဟန် မျက်နှာပေး ဆူပုတ်ထားမိသည်။ သူငယ်ချင်း တွေက ဘုန်းပြည့်နဲ့စံကို ချစ်သူဖြစ်သွားစေချင်တာ။

ဘုန်းပြည့်က စံမျက်နှာလေးကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးလေးနေတတ်ကာ

စံ ခေါင်းခါနေပေမယ့် အပြုံးမပျက်ဘဲ ရှေ့တိုးဖို့ကြိုးစားနေသူ။

စံနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံဆုံအောင် ဖန်တီးနေသူ စံက ရှောင်နေသူ။

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ”

“ အဲလို ဇွတ်မငြင်းနဲ့ စံရယ် ဘုန်းပြည့်က စံနဲ့ဆုံချင်တာ စံ မရှောင်ပါနဲ့ဟယ် နော် ”

“ ဟုတ်သားပဲ သူ့လိုအတ္တကြီးတဲ့သူနဲ့ မဆုံချင်တာ သဘာဝ ကျပေမယ့် ဘုန်းပြည့်လို စံသဘောကို နားလည်သူကို စံ ဆုံချင်စိတ်လေး မွေးစမ်းပါကွယ် ”

ဇွတ်အတင်းအောင်သွယ်နေသည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံအမြင် ကတ်လာသည်။

“ မငမူးဘူး ဘယ်သူနဲ့မှ မဆုံချင်ဘူး ”

“ ဘုန်းပြည့်နဲ့ဆုံပါ စံရယ် ဘုန်းပြည့် ညကသွယ်ကို ပုန်းဆက်ပြီးပြောတယ် ”

ဗျူးစာပေ

“ဘာလဲ”

“စံကို အနီးကပ် မမြင်ရရင်တောင် အဆေးက လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြေသိမ့်နေပါမယ်တဲ့”

စံ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မယုံရင် ဟိုမှာကြည့်”

ညွန့်တဲ့ဆီ စံ ဖုတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ စံတို့စားပွဲခိုင်းနှင့် အထော် လှမ်းသည့် ထောင့်ကျကျစားဆိုင်းမှာ ထိုင်၍ စံကို မေးကြည့်နေသည့် ဘုန်းပြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ခံရင်မှာ မလုံမလဲဖြစ်လျက်

“သွား ရှင်တို့မကောင်းဘူး ဒါကြောင့် စံကို ဒီကံချိန်းလိုက် တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သွယ်တိုသုံးယောက် ပြိုင်ဘူခေါင်းညိတ်တော့ စံရင်မှာ ရှက်ခြန်း သွား၏။

“ဒါမှန်းသိရင် မလာပါဘူးနော်”

“သိပါတယ် ကောင်းကင်ဂျာနန်းမှာ စိတ်ညစ်ခံပြီး နေလိုက် မယ်ဆိုတာ”

“တော်ပါတော့ မြူရယ် သူ့နာမည်မရွတ်စမ်းပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြားချင်လို့”

စံ ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ မျက်လုံး လေး ပြူးကာ ငြိမ်လျက် သူ့နာမည်ကို စံလုံးဝမကြားလိုပါ။ ရှေ့ဆက် မကြား ပါရစေနဲ့။

စိ စိ စိ စိ စိ

Handwritten numbers: 35420549, 896, 593, 75, 42, 6

မင်းလွင်တို့ ဂူစိုက်ကြည့်မိသည်။ ကောင်း နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက မကျေနပ် ပြုပြင် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေဆဲ။

“ ဆယ်လောက်ထိသလဲကွ ပြီးတော့ လှူအများကြီး ဝိုင်းအုံ ကြည့်လာတာ ငါ တစ်သက်တစ်ခါ ဒီလောက်မရှက်ဖူးဘူး ”

“ ဒါကြောင့် မင်းလက်သီးရွယ်လိုက်တာလား ”

“ ရွယ်ရုံမကဘူး ထိုးလိုက်ချင်တာကွ အဲဒီမိန်းမ ငြိမ်နေလို့ မထိုးခဲ့တာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလို ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လို့ကတော့ ထိုးပြီးသာမှတ် ”

စားဖွဲ့ထိုးလာချပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို မင်းလွင် မကိုင် လိုက်ပြီး

“ ဒါဆို ရတီစံ တမင်ဇာတ်လမ်းရှာတာပဲ ”

“ သေချာတာပေါ့ကွ ဒါကြောင့် ငါ ပြန်ပြောပြော တစ်ခွန်းမှ မဟာရဲတာ ”

“ ရတီစံ မင်းနဲ့မြိုင်မပြောချင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ”

ထက်ကို အကြမ်းခွက်ထဲ ရေနွေးငွေ့ထည့်ရင်း ခပ်အေးအေး ပေးသည်။ အခွေလှိုင်လှိုင်တွက်နေသည့် ရေနွေးငွေ့ကို သူ ဂူစိုက်ကြည့်ပြီး

“ မဟုတ်ရင် ငြိမ်ခံနေမလားကွ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ ဒါပေမဲ့ မတော်တဆဖြစ်နေရင် ”

အခန်း (၅)

“ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ ”

ထက်ကို မယုံသလို မေးတော့ သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ကြည့်။

“ ဟုတ်တာမှ သိပ်ဟုတ်ကွာ ”

ရေနွေးခွက်ကို ဆောင့်ချ၍ဆိုလိုက်သည့် ကောင်းကို ထက်ကို မင်းလွင် ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့ပတ်သက် အစဉ်ဆူလွယ်ပေါက်ကွဲနေတတ်သည့် ကောင်းစိတ်တို့ သူတို့နားလည် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

“ ဒုဂုံစင်တာမှာ ငါ့ကိုဘလင်းချင်း ဝင်တိုက်တာ ”

“ မင်းမရှောင်ဘူးလား ”

“ ဟ အဲဒီမိန်းမက ငွတ်ဝင်တိုက်တာ ငါ နောင်ချိန်မရလိုက်မှ ခွေးကျဝက်ကျ ကျတာကွ ”

ဒေါသနဲ့ နိမြန်းမြန်းဖြစ်လာသည့် ကောင်းနှုတ်ခမ်းလွှာ

၂၂ ◆

နတ်သား နတ်မိ

“ တော် ထက်ကို မပြောနဲ့တော့ ရတီစံဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အကြောင်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ မျက်နှာတယ်ကွ ပြီးတော့ ဒယ်ဒီနဲ့အာမိကိုလုပ် အမြင်ကတ်ကယ် ”

သူ့လွှတ်ခနဲပြောတော့ ထက်ကိုတို့ မျက်ဝန်းနုနု သူ့ခပ်ပြူးပြူး ကျရောက်လာသည်။ မင်းသွင်ကော်စိခွက် စာခွဲပေါ် ပြန်ချ

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ ရတီစံကို ဒေါ်သင်းသင်းမေ သမီးမှန်းသိသွားတော့ မျက်ဝန်းက တောက်ပမြူးလက်သွားတာ ဒယ်ဒီကလည်း မာဒီအတိုင်း ဘာဒီလောက် ဘာပြူးရောနို့လဲ မိန့်ပွဲစားသမီးတဲ့ ထို့ အုရေမပါတာ မာမိတို့မို့လို့ မြကလပ်ပေါ် ထပြုပြဖြစ်နေတာ ပြီးတော့ ငါ့ကိုခေါ် မိတ်ဆက်ပေးတာ ခံပြင်းဆုံးပဲ ဒယ်ဒီကိုမလွန်ဆန်ချင်လို့ပေါ့က နောက်ဆို ရတီစံကို ဧည့်ခန်းထဲက ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်မှာ ကွ ”

မကျေနပ်မှုတွေ ဖွထုတ်နေသည့် ကောင်းကို သူ့သယ်ချ နှစ်ယောက် သက်မချ၍ ငေးကြည့်လျက်။

“ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရတီစံကို အလိုလို မျက်မှန်းကြီးနေတယ်ကွ ငါ လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး မြင်တာနဲ့ ငါ့ရင်မှာ ချဉ်နေတယ်။ အဲဒါကို မာမိ အလိုက်မသိဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

ဗျူးစာပေ

“ မိန့်ထည့်မိုးငွေ ပိုပိုင်းတယ်ကွာ ”

ထက်ကိုတို့ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ နဖူးပေါ် ကျလာသည့် သူ့ဆံပင်ပျော့ပျော့ကို နောက်လှန်ပင့်သပ်လိုက်ပြီး

“ အဲဒါ ငါမသွားချင်ဘူး မပိုချင်ဘူးကွာ ”

“ အဲဒီတော့ ”

“ မင်းတို့သွားပို့ ”

“ တော်ကြာ မင်းမာမိ ကောနေလိမ့်မယ် ကွာ ”

“ ကော ကော ”

သူ ဇွတ်တရွတ်တော့ ထက်ကိုနဲ့မင်းလွင် ထိုင်ခုံနောက်ဖိုကို ကျားကပ်ထိုင်လျက် သူ့ကိုငေးကြည့်သည်။ သူ ကော်ဖီ မင်းတစ်ကျိုက်အောက်ပြီးမှ သူ့ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ငွေထုတ် ကျွဲပေါ်တင်၍

“ မင်းတို့ ပို့ပေးစမ်းကွာ ”

ထက်ကိုတို့ တိတ်ဆိတ်နေတော့ သူ ဘဝင်မကျ။

“ ဘာလဲ မပိုဘူးလား ”

“ ပိုမှာပါကွာ ဒါပေမဲ့ ”

“ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ထက်ကို ”

“ ခြေတံ မင်းဒယ်ဒီ မင်းကို တစ်ခုခု အပြစ်ဖို့မှာစိုးလို့ ”

ဗျူးစာပေ

“ ဘာမှဖို့စရာမရှိဘူး အဓိက ဒီငွေထုပ် ဒေါ်သင်းသင်းမာ လက်ထဲရောက်ဖို့ပဲ ”

“ မင်း လိုက်ခဲ့တာ ကိုယ့်တို့ဆုံးယောက်လုံး သွားကြတာပေါ့ကွ အဲဒါဆို မင်းမာမိ တစ်ခုခုပြောစရာ မဖြစ်ဘူးကွာ ”

မင်းလွင် အေးစက်စက်ပြော၍ သူ ဦးခေါင်းရုန်းလိုက်သည်။

“ ပြောချင်ရာပြောပါစေ ရတီခဲဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ ဘယ်သူကိုမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး ပြီးတော့ ငွေပို့သွားရင်းနဲ့ ရတီခဲနဲ့ ပြန်ရုံမျှကို မနှစ်ဖို့တာ မင်းတို့ဒီသဘောကို နားလည်ပေးကွာ ”

အစဉ်အပြဲ ဇွတ်ဆန်နေထိုင်သည့် သူ့ကို မင်းလွင်တို့ စောဒက မတက်ရှာတော့။

“ မင်းသဘောကွာ ”

“ ကဲ အဲဒါဆိုလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြ ငါ ဒီကစောင့် နေမယ် မြန်မြန်ပြန်လာကွာ ”

“ စိတ်ချ မင်းသဘောအတိုင်း ”

မင်းလွင်က သူ့အလိုကျ ငွေထုပ်ကောက်ယူသည်။ နှစ်ယောက် သား သူ့ရှေ့မှ ထွက်သည်။

“ နေဦးက ရတီခဲတို့ ဘယ်မှာနေလဲ ”

ထက်ကို ပြောတော့ သူ့အဖွဲ့ သတိရလိုက်သည်။ သူ့ဘောင်းဘီ

ပေါက် ထဲမှ ကန်တစ်ခုဆွဲထုတ် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ ရှေ့ကွာ လိပ်စာကန် ”

“ ကဲ သွားပြီ ကောင်း ”

လိပ်စာကန်လေးကြည့်၍ ထွက်သွားသည့် မင်းလွင်တို့

ပြောဟန်ကို အမြင်တဆုံးငေးကြည့်မိသည်။ မင်းလွင်တို့ သူ့အာရုံမှ

ထွက်ကွယ်သွားမှ သူ့ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မမြင်ချင်သူကို သူ မတွေ့လိုပါ။

ဒါပေမဲ့ ရှောင်ကာမှ တည့်တည့်တိုးဆိုသလို ဖြစ်လာသည်က

သူ့လှုပ်ကို ပေါက်ကွဲစေသည်။

မင်းလွင်တို့ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ

ထိုင်ထားသည့် ပိုင်ပိုင်သိချင်းကို နှစ်မျောစွာ ခံစားနားဆင်မိသည်။

ထိုစဉ် သင်းပျံ့သည့် ရနံ့ထုံထုံလေး သူ့အာရုံထဲ ဝေ့ဝဲလာသည်။ ထိုရနံ့က

လျှောက်ရုံကို ညှို့ဆွဲသလိုလို လှိုက်ဖိုသလိုလို။

ဒီရနံ့ဘယ်က လွင်လာတာလဲ။

သီချင်းထဲ နှစ်မျောနေတဲ့ သူ့စိတ်က ထိုရနံ့ဆီ စီးမျောလျက်။

ထိုရနံ့ကို တစ်ရှိုက်ရှူကာ သူ မျက်လွှာလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

သူ့အားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု။

ထိုပုံရိပ်က ရတီခဲဆိုသည့် အသိကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးကို

ဆတ်ခနဲမိကိုက်လျက် သူဒေါသအညွန့်တက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတော့၏။

သူ့ဒေါသက စားပွဲကို ဝန်းရံ တွန်းဖြိုလိုက်တော့ စားပွဲကျသံ၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်သံနှင့် လွင့်စင်သွားသည့် ခုံသည် စံရှေ့ ပြန်ကြသွား တော့၏။

စံရင်မှာ ထိတ်လန့်လျက် စံ ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ လွင့်ကျ လာသည့် စားပွဲနောက်မှာ ခါးထောက်ရပ်ကာ ဒေါသတဖွားဖွား ထွက် နေသည့် သူ့ကိုမြင်စဉ် စံ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ မင်းကို ငါ မမြင်ချင်ဘူး နောက်တစ်ခါ ငါ့ရှေ့ကို မင်း မလာနဲ့ ”

သူ့စကားလုံးတွေကို စံ တအံ့တဩ နားစွင့်မိသည်။ စံ သူ့ရှေ့ လာတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စံ အဒေါ်ဆိုင်လေ။ စံ အဒေါ်ဆီ စံလာတာ။ သူ့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“ ဟာ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ”

စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက်လာပြီး ပြောတော့ သူမထံမှ သူ့ အကြည့်ဖယ်ပြီး

“ လုပ်ချင်သလို လုပ်လိုက်တာကွ ”

“ ဟာ ဟိုမှာ ခွက်တွေကွဲကုန်ပြီ ခုံခြေထောက်တစ်ဖက် ကျိုးသွားပြီ ”

ဗျူးစာပေ

ခြေထောက်ကျိုးသွားသည့်ခုံနှင့် ကျကွဲသွားသည့် ခွက်တွေကို နှုပျောသသ ဆိုနေသည့် စားပွဲထိုးကို သူ အမြင်ကတ်လာပြီး

“ ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲ မင်း တောင်းသလောက် ငါ လျော်မယ် ပါးစပ်ပေါက်ပိတ်ထား ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးကို သူ ဖိဟောက်တော့ စံ ဆိုင်ထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်တော့ သူ့ဒေါသက စံ ရှေ့လွှားခနဲ ရောက်လာပြီး

“ ဒီမှာ ရတီစံ ”

စံမမြင်ချင်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖွေးဥ ဝန်စင်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာဖူးဖူးလေးက သူ့ဒေါသနဲ့မလိုက်ဖက်စွာ ပျက်စီးတန် ဆန်လွန်းသည်။

“ မင်းဘာကြောင့် ငါ့ရှေ့ရောက်လာတာလဲ ”

“ ကျစ် ”

စံရင်မှာ ခံပြင်းလှိုင်းခုံးလေး ကြွလာသည်။

“ ပြောကွာ ပြော ”

စံ ပခုံးပေါ် သူ့ လက်တစ်ဖက် ကျရောက်ဆုပ်ကိုင်လာ၍ စံ မျက်ခနဲ ပုတ်ချ၍ လှည့်ပြေးခဲ့မိသည်။

“ တောက် ရတီစံ မင်းကွာ ”

သူ ဟန်တားမမိုအောင် လှည့်ထွက်သွားသည့် ရတီစံကို ကြိုတ်

ဗျူးစာပေ

မနိုင် ခဲမရ ဒေါသပွားလျက်

ပလပ်စတစ်ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ဆောင့်ကန်လိုက်မိ၏။ ထိုင်ခုံက

နံရံမှာထိပြီး ပြန်အကျမှာ သုံးလေးပတ် လည်သွားသည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေး တစ်ခုခု ပြောချင်ပေမယ့် မပြောခဲ့တော့။

သူ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်ထပ် နှိုက်ထုတ်၍ စားပွဲထိုးလက်ထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူ ဆိုင်ထဲကထွက်တော့ ငွေပိုပြီး ပြန်လာတဲ့ မင်းလွင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံသည်။

မေးကြောတင်းထောင်ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီမြန်းနေတဲ့ ကောင်းကို မင်းလွင်တို့ တအံ့တဩ ကြည့်မိသည်။

“ မင်းကစိတ်ပူတာကိုး ဒေါ်သင်းသင်းမာ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကွ ရတီစံ အပြင်ထွက်သွားတယ်တဲ့ ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုယ်တို့နဲ့အတူ လိုက်သွားရပြီးရော ရတီစံနဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

မင်းလွင်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောတော့ သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ် ကြိမ် ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“ ဟုတ်တယ် မင်းတို့နဲ့ လိုက်သွားရင် ရတီစံနဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ခုတော့ကွာ ”

“ ဟင် . . . ဒါဆို . . . ”

သူ ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ မင်းလွင်တို့ရှေ့မှ ကျော်ထွက်ခဲ့မိသည်။ မင်းလွင်တို့ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကောင်းရယ် မင်းနဲ့ရတီစံက ရှောင်လေတွေ့လေ ဖြစ်ရတာ ကာကြောင့်လဲကွာ။

စံ စကားအဆုံးတွင် မေမေ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပြန်နိမ့်သင်းသွား
သည်။ ဒါပေမဲ့ မေမေ နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ် အပြုံးရိုင်းလေး ယှက်သန်း
လျက်

သည်းမခံချင်သောကြောင့် ညိုရောင်လွှမ်းနေတဲ့ စံမျက်နှာပြင်
ရှိ မေမေ ကရုဏာသက်စွာကြည့်၍ သက်ပြင်းညင်ညင်သာသာ ချသည်။
ပြီးတော့ စံ ဆံနွယ်ရှည်ကို မေမေလက်ချောင်းများနှင့် ပွတ်သပ်
ယူယကာ

“ သမီးရယ် ကောင်းကင်စုန်က အငယ်ဆုံးသားဆို နည်းနည်း
ရှစ်တိုက်တတ်တာပါ။ ကောင်းအကြောင်းကို ရှိစီ မေမေ့ကို ပြောပြထား
ပါတယ် ”

“ အိုး ဘာပဲပြောပြော သူ့မာမိက သူ့သားကောင်းကြောင်း
ပြောမှာပဲ အဲဒါကို မေမေ ကျေနပ်နေဖို့ မလိုဘူး ”

“ ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် ဒါပေမဲ့ . . . ”

“ ဘာ ဒါကပဲလဲ မေမေ သူ့နဲ့ကြိုကတည်းက စံ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာ မေမေထည့်တွက်ဦး ”

နှုတ်ခမ်းပါးစုန်၍ ဆတ်ခနဲထကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်
နေသည့် သမီးအမူအရာကို ဒေါသင်းသင်းမာ ချစ်စနိုး လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

အခန်း (၆)

“ ဘယ်လို ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အဖြစ်က ခံရင်ကို သည်းမခံချင်လောက်
အောင် ဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် စံရင်မှ ခံငြင်းစိတ်ဖြင့် သူ့နှုတ်သက်
သည် ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ မေမေ မျက်ခုံး
တန်းလေး ပင့်ကြွလာသည်။

“ ဟုတ်တယ် မေမေ စံကို တုမင်သက်သက် စွတ်ခွဲနေတာ
စံ သည်းမခံချင်ဘူး သည်းမခံချင်လို့ တစ်ခုခု ပြန်ပြောမိရင် ဆိုင်ထဲမှာ
ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်ကုန်မယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ညီမ အဒေါ်မူက
နုလုံးရောဂါနဲ့ စံနဲ့သူ ဆိုင်ထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်သကြားတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မူ
ဒေါ်သထွက်ပြီး စံဘက်က သူ့ကိုတစ်ခုခု ထင်ထင်ရင် အဒေါ်ရောဂါက
ကြွလာမှာ ပြီးတော့ မေမေ့ဒေါ်ရီစီတင် မျက်နှာဖျက်ရမှာစိုးလို့
အကြောင်းကြောင်းကို ငဲ့ပြီး စံရှောင်ထွက်ခဲ့တာ မေမေ ”

မျိုးစာပေ

မျိုးစာပေ

“ သမီးကလဲကွယ် ဒါ ဆူပုတ်နေစရာလား ”

“ ပုတ်စရာပေါ့ မေမေ စံကို အလွတ်ပဲ စွတ်စွတ်နေတာ ပြီးတော့ အထင်သေးနေတာလေ ”

“ သမီးရယ် ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ သမီးအပါး ဂွေ့လျားလာသည်။ စံ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တဲ့ မေမေအမူအရာကို စံ မပျော်ဝင်မိ။

“ နော် မေမေ နောက်ဘစ်ခါ အန်တီခိုစီဆီ မသွားခိုင်းနဲ့ သူ့ကိုလည်း စံတို့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ လာဖြစ်စေမယ့် အကြောင်းအရာမျိုး မဖန်တီးနဲ့ မေမေတို့ လူကြီးချင်းအပြင်မှာ ကြိုက်သလောက်ခင်မင်မိစရာတွေ ဆွဲမထည့်နဲ့ ဒါပဲ ”

စံ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြော၍ မေမေအပါးမှ လှည့်တွက်ခို ကြိုးစားမိသည်။ စံ ကိုယ်လုံးလေးကို တယုတ်ယုတ် ဝှေ့ဖက်၍ စံ ထွက်လို့ရအောင် မေမေ ဟန့်တားပြီး

“ သမီးရယ် သမီးကို မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထည့်ရမှာလဲ ”

“ အဲဒါဆိုပြီးရော ”

“ ဒါပေမဲ့ ရိုစီက ဆွဲထည့်ချင်တာ သဒါရဲ့ ”

“ ဘာ ”

စံ ကိုယ်လုံးလေး တောင့်ကြံလျက် မေမေ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ မေမေ့မျက်ဝန်းကြည်လင်ကာ မေမေ့နှုတ်ခမ်းလွှာ ကျေနပ်သယောင် ချိုကြွနေပြီး

“ ဟတ်တယ် သမီး ရိုစီက သမီးကို မြင်မြင်ချင်း သမီးရင်းလို ချစ်သွားတာတဲ့ အဲဒါကြောင့် ရိုစီမှာ သာရှိနေတော့ သမီးတော်ပါရစေတဲ့ ”

“ အိုး... ”

မေမေ ယစ်ပွေ့ထားမှုကို စံ ရုန်းဖယ်လိုက်ပြီး

“ အမိပွယ် မရှိလိုက်တာ မဆိုင်လိုက်တာ မေမေ ”

မျက်နှာပြင်လှလျက် ရှုတ်တွဲကာ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားသည့် သမီးမြစ်သူ့ကို ဒေါ်သင်းသင်းမာ ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်မိသည်။

“ သမီးက အဲဒါဘာဖြစ်သွားတာလဲ ”

“ စံ သူ့နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတာ မေမေသိနှင့်တယ်လေ မေမေက ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့ သမီးကို ဒေါ်ရိုစီတင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင် ဖန်တီးပေးလဲဆိုတာ စံ အခုမှသိပုလယ် အဲဒီအတွက် စံ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ် ပြီးတော့ မေမေ့ကိုလည်း စံ အရမ်းအံ့ဩတယ် တကယ်ပါ မေမေ ”

စံ ရင်ထဲမှ ခံပြင်းမှုကွေ ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာ ရုန်းကြွလာသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းမာ မျက်နှာပေး အနည်းငယ် တင်းလျက် သမီး ဖြစ်သူ့

ခပ်တွေတွေကြည့်ပြီး

“ နေဦး သမီးက မေမေ့ကို ဝှက်ခွဲနေတာလဲ ”

“ မေမေ လုပ်ပုံက အဲဒီသဘောဖြစ်နေတယ် ဒါကြောင့် သူ
စံကို နှိပ်နှိပ်ချချ ချိုးချိုးဖွဲဖွဲ ဆက်ဆံတာလေ မေမေကြောင့် စံ သူ့အတွေး
အောက်မှာ မျက်ရည်ကျနေချမှာလား တစ်ခါတံ့တံ့ကြည့်ပါ ”

“ တော်စမ်း သမီး ”

စံ တစ်ခုပြောဖို့ပြင်တော့ မေမေ မျက်နှာပြင်ပို၍ တင်းလာပြီး

“ တော် တစ်ခုနဲ့မှမပြောနဲ့ ”

အတင်းအကျပ် ပိတ်ပင်ဟန့်တားခံရ၍ စံ မကျေနပ် ဖြစ်ကာ
အံတင်းတင်းကြိတ်မိ၏။ ဒေါ်သင်းသင်းမာ သမီးဖြစ်သူကို ခပ်တင်းတင်း
စိုက်ကြည့်ပြီး

“ သမီး ထင်ရာတွေ ခွတ်မပြောနဲ့ ”

“ နောက် မဟုတ်သို့လား မေမေ ”

စံ အသံ ဝမ်းနည်းသို့က်တုန်လာသည်။ ဒေါ်သင်းသင်းမာ
တံတွေးတစ်ချက်မျိုးပြီး

“ ဒီမှာ သမီး မေမေက သူတစ်ပါးဆီက ဘာစုံတစ်ခု လိုချင်လို့
သမီးကို ဝန်းပတ်ပြီး သဲ့ယူဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့ ခပ်ညည်ခင်ဗျိုးမဟုတ်ဘူး
ရှိစိ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေပေမေ မေမေမဟုတ်ဘူး ရှိစိနဲ့တွေ့တဲ့နေ့က

ရှိစိ သူ့သားအကြောင်း ပြောပေမယ့် မေမေမှာ သမီးရှိတယ်လို့ မပြော
ဘူး။ သမီး အဲဒီနေ့က ပစ္စည်းပိုခိုင်းလိုက်တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ
ပညိုတူး ဒေါ်ခင်မကြီးနဲ့ မျက်နှာအပျက်မခံချင်လို့ ရိုးရိုးသားသား ပစ္စည်း
ပိုခိုင်းလိုက်တာ သမီးကိုရှိစိ မျက်စိကျသွားစေဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး လုံးဝ
မပါဘူး။ သမီး ရှိစိဘာသာ သမီးကိုမြင်ပြီး မျက်စိကျသွားတာ မေမေ
တာတတ်နိုင်မှာလဲ ”

စံ အံတင်းတင်းကြိတ်မှု တဖြည်းဖြည်းပြေလျော့သွား၏။

“ ဟိုနေ့က ပစ္စည်းဖိုးငွေ လာယူပါလို့ ရှိစိခေါ်တာနဲ့ မေမေ
သွားတော့ ရှိစိနဲ့ကိုဆင်က သမီးကို သဘောကျတဲ့အကြောင်း သူတို့သား
အတွက် လိုချင်တဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုသိရတာ သမီး မေမေက
သမီးသဘောကို မေးဦးမယ် ပြောတာကို ရှိစိဘဝင်မကျဖြစ်တယ်လေ
ပေမေ့ကို ပစ္စည်းဖိုးငွေမပေးဘဲ နောက်နေ့မှ သူ့သားနဲ့ပိုခိုင်းမယ်လို့
လမ်းစဖွင့်လိုက်တာ မေမေရိပ်မိလို့ သူ့သားလာမယ့် အချိန်မှာ သမီးကို
သမီးအခေါ်ဆီ ခိုင်းလိုက်တာ သူ့သားကိုယ်တိုင် လာမပို့ဘဲ လူလွှတ်ပြီး
ထွက်ခိုင်းရင် လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နေခဲ့တာ သမီးကိုရှောင်ခိုင်း
လိုက်တာ သမီးအခေါ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သမီးနဲ့ဆုံတာ မေမေ
တာတတ်နိုင်မှာလဲ ”

တင်းနေတဲ့ စံ နှုတ်ခမ်းလွှာ ပျယ်ကျသွားပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စံ ဆန္ဒကို မေမေသိပြီပဲ မေမေ အားနာစရာ မလိုဘူး မေမေသူငယ်ချင်းကို မေမေအပြတ်ပြတ်ပြီး တတ်လမ်းဖြတ်လိုက် ပေါ့ ”

“ ဖြတ်ချင်တာပေါ့ သမီးရယ် ဒါပေမဲ့ ”

“ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ ”

မေမေ သက်ပြင်းအသာရိုက်၍

“ ရှိစိတို့ လင်မယားက ဇွတ်အတင်းပြောတာ ”

“ အိုး ဇွတ်ပြောတိုင်း မေမေလိုက်လျောစရာ မလိုဘူး ”

“ မေမေ မလိုက်လျောခင်ပါဘူးကွယ် သမီးအဖေက ”

“ ဘာ... ”

“ ဟုတ်တယ် သမီး မေမေက ရှိစိပြောတိုင်း နှောင်းဖယ်ဖယ် ဖြစ်နေလို့ ရှိစိတို့လင်မယား သမီးအဖေခွဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး အခရူးဆို တာလေ ”

“ ဆိုပါစေပေါ့ ဖေဖေ့ကို မေမေပြောလိုက်ပေါ့ ”

ခါးသီးနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်သင်းသင်းမာ စိတ်ဆက် မသာကြည့်ရင်း

“ သမီး ဖေဖေစိတ်ကို သမီးသိသားနဲ့ ”

“ သိတယ် ဖေဖေက သူ့တစ်ပါးကို လိုက်လိုက်လျောလျော

လက်ခတ်ဘတ်တာ စံသိတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေမလိုက်လျောမိဖို့ မေမေ တာဝန်ယူပါနော် မေမေ ”

အားကိုးတကြီး တောင်းခံနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်သင်း သင်းမာ စိတ်ဆက်မသာ ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ နော် မေမေ စံနဲ့သူဖြစ်တာတွေကို ဖေဖေနားလည်အောင် ပြောပြပြီး အန်တီရိုစီ နောက်ဆုတ်သွားဖို့ ဖေဖေ့ကို အပြတ်ပြင်းခိုင်း လိုက်ပါ မေမေရယ် ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ သမီးဖြစ်သူကို ဂရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့် ပါသည်။ သမီးက ပြင်းခိုင်းနေပေမယ့် အဖေလုပ်သူက ခေါင်းညိတ် လက်ခံပြီးသားဆိုတာ သမီးလေးသိသွားရင်။

အိုး သမီးလေး စိတ်ဆူနေတဲ့အချိန်မှာ အသိမပေးသေးတာ ကောင်းပါတယ်။ သမီးလေး လက်ခံအောင် တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျင်းမှ

“ နော် မေမေ ဖေဖေ့ကို သေချာပြောနော် ”

“ ကဲပါ သမီးရယ် မေမေ့ကို အမြင်မလွဲပါနဲ့ကွယ် ”

“ မလွဲပါဘူး မေမေရယ် ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုစံ တကယ် မျက်နှာ မျှင်းမဆိုင်ချင်လို့ပါ ”

“ အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းလွှာ အဆမတန် ချွန်ဆူသွားပြီး။

“ အဲဒီထက် တစ်ခိုင်းလောက်ပိုတယ် မေမေ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ မျက်နှာမင်းလှက်

“ သမီးရယ် ကောင်းက ဇွတ်ဆန်တာကလွဲရင် စိတ်ရင်းသိပ်

ကောင်းရှာတာကွဲ့ ”

“ တော်ပြီ မေမေ သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့ ”

“ ဒါဆို ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောရမလဲ ”

“ မေမေ ပြောချင်သပေဆိုရင် ဘုန်းပြည့်အကြောင်းပြော ”

“ ဟေ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ မျက်နှာနှစ်ဖက် အဆမတန် မြင့်တက် သွားသည်။ သမီးဖြစ်သူကို ခပ်စူးစူးလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“ သမီးနဲ့ဘုန်းပြည့်က ”

“ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ စိတ်ပေါ့ငါးစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဘာမှမပတ်သက်ရင် ဘုန်းပြည့်အကြောင်း ဘာလို့ ပြောခိုင်း

တာလဲ ”

“ ခြေက သူ့အကြောင်းကြားရတာထက်စာရင် ဘုန်းပြည့် အကြောင်း ကြားရတာ စံ စိတ်သက်သာရာရစေတယ် မေမေရဲ့ ”

“ သမီးရယ် ”

“ ဟုတ်တယ် မေမေ ဘုန်းပြည့်က သူ့လိုဇွတ်တရွတ်သမား မဟုတ်သလို စံကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နိုင်ထက်စီးနင်း မဆက်ဆံဘူး ပေမေရဲ့ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာ စိတ်ပို၍ ပေါ့လာသည်။

“ ကဲပါ ဘုန်းပြည့်အကြောင်းလည်း မပြောဘူး ကောင်း အကြောင်းလည်း မပြောဘူး သမီးစိတ်အေးအေးထားပါကွယ် ”

“ ဒါမှ မေမေ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမာကို ဖွဖွလေးဖိနင်း၍ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည့် သမီးအိန်နောက်ကျောပုံချိပ်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း

ဒေါ်သင်းသင်းမာ ဦးခေါင်းအသာရမ်းမိသည်။

သမီးရယ် ကောင်းအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေ လာလားကွယ် သမီးမေမေ ခေါင်းညိတ်လက်ခံထားတာကို ဟင့်အင်း သမီးမသိသေးတာ ကောင်းပါတယ်။

မိုး မိုး မိုး မိုး မိုး

အခန်း (၇)

“ ဘာ ”

သူ့ကိုယ်တစ်ခုလုံး မယုံနိုင်လောက်အောင် လွင့်စင်ကာ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားသည်။ ဦးဆင့်မောင် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်ပြီး

“ ဟုတ်တယ် သား သားဆာမီ အရမ်းလိုချင်နေတာ ”

“ ဟ မာမီလိုချင်ရင် မာမီသူ့ပေါ့ သားနဲ့ဘာဖြစ်လို့ လာချိတ်ရတာလဲ ”

သူ ဝုန်းခနဲထလိုက်သည်။ အနက်ရောင်ခြယ်ထားသည့် ကော့ညွတ်ညွတ် မျက်တောင်ကို မာမီပင့်၍ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

“ သူများသမီးကို ဒီအတိုင်းသူ့လို မရဘူးလေ သားချဲ့ ”

“ ဟုတ်တယ် သား သားပေးမှ သမီးရမှာကွ ရုဘီစံကို သမီးတော်ခွင့်ရဖို့ သားနဲ့ချိတ်ရမှာပဲ ”

ဗျူးအာစေ

“ ဟာ ဒယ်ဒီ ”

မျက်လုံးနှစ်လုံး ထွက်ကျမတတ် ပြုံးကြည့်လာသည့် သားကို ဦးဆင့်မောင် ခပ်အေးအေးကြည့်ပြီး

“ ငြော သား ဘာပြောစရာရှိတယ် ”

“ ဂိုတာပေါ့ ဒယ်ဒီ ပြောစရာအများကြီးရှိတယ် ”

လည်မင်းအကျောထောင်ထသည်အထိ ခံပြင်းနေသည့် ကောင်းကို ဒေါ်ရီစီ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်သည်။

သားက ဒီလိုပဲ မလိုအပ်ဘဲ ဒေါသကြီးနေတာက အနိုးစွဲနေတဲ့ သားအကျင့် ဒီအကျင့်က အရွယ် ရောက်တဲ့အထိ မပြောင်းလဲနိုင်သေးကြောင်း သိရ၍ ဒေါ်ရီစီပြုံးလိုက်သည်။

“ ငြော သား ဘာပြောမလဲ ”

“ သား လက်မခံဘူး လုံးဝလက်မခံဘူး ဒယ်ဒီ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ သား ကြည့်မရဘူး ”

ဒေါ်ရီစီ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး သားကိုကြည့်ပြီး

“ သားရယ် ကြည့်မရတာနဲ့ မာမီတို့ စီမံတာ တစ်ခြားစီပဲ ”

“ ဟာ မာမီ ကြည့်မရတဲ့ မိန်းမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်စိတ်

တယ်လို့ရှိမလဲ ငြီးတော့ သားမုန်းတယ် မာမီ ”

ဗျူးစာစေ

ဦးဆင့်မောင် မသိမသာပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ပို၍ ခံပြင်းသွား၏။

“ သား လုံးဝပဲ မာမီ ဒယ်ဒီဇုတ်မပြောနဲ့ မစီစဉ်နဲ့ သား ဒီထက်ပိုပေါက်ကွဲနေမှာ မာမီ ဘာမှအထင်ကြီးစရာ မရှိတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ သားကို လက်ထပ်ဖူးဖို့ စီစဉ်တာ သား သိပ်အံ့ဩတယ် ဒီလိုစီစဉ်တာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ဂျားသွားလို့လား ဟင် ”

ပြုံးတုံတုံဖြစ်နေသည့် မိဘနှစ်ပါးကို သူ ခပ်ဖြင်းဖြင်းပြောမိသည်။ ဒေါ်ဂိုမီဦးဆင့်မောင် ထစ်ယောက်ချက်နာထစ်ယောက် ကြည့်၍ မျက်နှာထားတည်အောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

အတိုင်းထက်အလွန်ဆူလောင် ဝေါက်ကွဲနေသည့် သားကို အလေးအနက်စိုက်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှာ ဒေါ်ဂိုမီ သားအပိုး ရွှေသွားကာ သားကို သူမဘေးမှာ ဆွဲဝိုင်းလျက် သား ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးကို ယုယပွတ်သပ်ပြီး

“ သားရယ် ရတီစံကို မာမီသဘောကျတာ ဘာဖြစ်လို့သိသိလား သား ”

“ မသိဘူး ”

သူ ပြတ်တောင်းတောင်းခြင်းတော့ ဦးဆင့်မောင် တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်သည်။ ဒေါ်ဂိုမီ မျက်ရိပ်ပြဟနဲ့တားတော့ မပြောသာတော့။ တင်းမာမှုကြောင့် အက်ကွဲမတတ်ဖြစ်သည့် သားဆီးဖောင်းဖောင်းလေးကို

မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်၍

“ သားမသိရင် သားသိအောင် မာမီပြောရမှာပေါ့ ”

“ မပြောနဲ့ ”

“ ပြောရမယ် သား ”

“ ဟာ မာမီ ရတီစံ အကြောင်းသား နားမထောင်ချင်ဘူး ”

မာမီ

သူ့ဆံပင်တွေထဲ တိုင်းလာတဲ့ မာမီအကြင်နာကို သူ ဖယ်ခွါပြီး ထစ်ဖက်ဆိုမှာမှာ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ ဂိုမီ သားကိုဒီလောက် ချောမောနေစရာမလိုဘူး ဂိုမီသားက ကလေးမဟုတ်ဘူး အရွယ်ရောက်နေပြီ နေရာတာကာမှ ကလေးချောတဲ့ ဖုန်းနဲ့ ပြောနေစရာမလိုဘူးကွာ ”

ဒယ်ဒီ စိတ်မရှည်စွာပြောတော့ သူရင်မှာပို၍ ခံပြင်းလာသည်။

“ ဘာသိ ဒယ်ဒီ ဒီကိစ္စက သားဘက်က ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား ”

“ ရှိတယ် သား ပြောချင်တာက ပြောပြီးပဲ သား မာမီပြောတာကို သား နားထောင်ရမယ်ကွ မိဘက အရာရာ အလိုလိုက်လို့ ဝေါင်းခေါက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကောင်း ”

“ ဟာ ”

သူ တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်နဲ့မတတ်ဖြစ်သွားအံ့။ အစဉ်အမြဲ အေးအေးစက်စက်နဲ့ တပြုံးပြုံးစကားပြောတတ်တဲ့ ဒယ်ဒီက ခုလို တင်းမာတဲ့ စကားလုံးတွေကို ခပ်တည်တည် ဆိုလာတာ ဘာကြောင့်လဲ မာမိကရာ ဘာဖြစ်လို့ ဒယ်ဒီနဲ့အတူ သူ့ကို အဆင်းအကျပ် စိမ်နေရ တာလဲ။

သူ့ရင်မှာ ဘာကိုမှ ယေယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေထွန်းပြား လာသည်။ သူ့ကို ကလေးပီစိတွေ့လို့ ချစ်ခင်ယုယအလိုလိုက်တဲ့ မာမီ မျက်နှာလေးပြုံးပြုံးက ခုလိုတင်းမာင်းတည်တည်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြတ်သားသလို ဖြစ်နေရတာ ဟာ သူ ဆံပင်တွေကို သူ ဖွတ်မိသည်အထိ ယေယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

“ ကောင်း ”

မာမီ ခေါ်သံကို သူ နားမဆင်ချင်တော့။ ဒယ်ဒီနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်ချင်တော့။ သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။

“ ကောင်း မင်း ရင်နေစမ်း ”

အဆမတန် ကျယ်သွားသည့် ဒယ်ဒီဟန်ထားသံကြောင့် သူ ခြေလှမ်းမတန်ချင်ဘဲ တန့်သွား၏။

“ မိဘနဲ့စကားပြောနေတယ် သတိထား ကောင်းကင်ဈာန် စကားမဆုံးမချင်း မင်းထွက်မသွားရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား ”

မင်း အပြုအမူ သိပ်ပိုင်းလွန်းတယ် ”

“ ကျစ် ”

သူ့ရင်မှာ တစ်ကျိုက်ကျိုက်ဆူလာသည်။ ရတီစံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ကြုံရမှ သူ အရှက်ကွဲရ ခံပြင်းဒေါသထွက်ရသလို သူ့မိဘနဲ့ သူ့ကြား အမိမိရောင် သန်းလာတာ ဒီလို လိုင်းသန်းအောင် ဖန်တီးလာတဲ့ ရတီစံကို သူ့ငို၍ မျက်မှန်းကြိုးလာသည်။ ဒေါ်ရီစီ ဆိုမာပေါ် ခင်စင်စင်လေးထိုင်လျက် သားဖြစ်သူကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ပြီး

“ ကောင်း မာမီခေါ်နေတယ်နော် ”

သူ အံ့ကြိုက်နေဆဲ။

“ မာမီတို့ကို ဒီလိုအမူအရာမျိုးနဲ့ သား ဆက်ဆံဖူးသလား ”

သူ မေးကို ဆတ်ခနဲခါ၏။

“ သား မလိုချင်တာကို မာမီတို့ ဇွတ်ဖန်တီးနေတာ တရား သလား မာမီ သားက ဒယ်ဒီထင်သလို သက်မဲ့အရုပ် မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် မင်းသက်မဲ့အရုပ်မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီတို့ မင်းဘဝရွှေ့နေကို ဆွေးနွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုပိုင်းပျတ်အမူအရာမျိုးနဲ့ ဟုန်ပြန်ခွင့်မရှိဘူး မင်းပြောချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောခွင့် ရှိသလို ဒယ်ဒီဘိဘိတွေ ပြောတာကို မင်း ပြီးဆုံးတဲ့အထိ နားထောင် မပယ် နားမထောင်ဘဲ ပြေးထွက်သွားတာ ဒယ်ဒီတို့လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း မာမိပြောတာကို ကောင်း နားထောင်ရမယ် သေချာနားထောင် နားဆီထောင်တဲ့ ဇွတ်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် သားကို မာမိစဉ်းစားခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ညီညီညွတ်ညွတ် တင်းထန်နေသည့် သူ့စိတ်နှစ်ပါးကို သူ မကျေနပ်ပေမယ့် သူ့စိတ်နဲ့သူ့ လှည့်ထွက်သွားနို့ ခြေမလှမ်းရဲ။

သူ့ရင်အုံက မကျေနပ်မှုလှိုင်းလုံးကြောင့် အဆမတန် မှီမောက်နေဆဲ။ ဦးဆင့်မောင် ဖျက်ချိတ်တော့ ဒေါ်ရိုစိတ်မှ စကားလုံးတွေ ဖြာကျလာသည်။

“ ဒီမှာ ကောင်း ရုတ်စိတ်ကို မာမိမြင်တာနဲ့ သဘောကျတယ် ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး ရုတ်စိတ်သုလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့ ဆိုတဲ့ အပြင်ပန်းအမြင်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး ကောင်း မိန်းကလေးတိုင်း သူ့နည်းသူ့ဟန် လှကြတယ် ချစ်စရာကောင်းကြတယ် ဒါပေမဲ့ ခိုင်တည်မြဲမြဲတဲ့ သည်းခံစိတ်မျိုး မရှိကြဘူး ရုတ်စိတ်မှာ အဲဒီစိတ် ကိန်းစပ် နေတယ်ဆိုတာ မာမိ ရုတ်စိတ်ကို မမြင်ရဘဲ သိလိုက်တယ် ရုတ်စိတ်ကို သား နှင်ထုတ်နေတဲ့အခါကို မာမိတို့ အတိုင်းသားကြားရတယ် သား ”

သူ့နှုတ်ခမ်းပါးကို ဆွဲခြစ်ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ မာမိ သားကိုအပြစ်ပြောနေတာလား ”

“ အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး သားလို တစ်ဖက်သတ်

ဒေါသပြနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သားလိုတစ်ဖက်သက် ဒေါသ ခြစ်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ဆို သားဘဝအနာဂတ် မလှပနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ ကြိုတင်မြင်လိုက်ရလို့ မာမိတို့ရင်လေးတာ သား ”

သူ့ တံတွေးမျိုးချလိုက်တော့ သူ့ရင်မှာ အော်ဂလီဆန် ချင်လာသည်။

“ ဟုတ်တယ်သား ဒါကြောင့် ရုတ်စိတ်က ဒေါ်သင်းသင်းမာ သမီးမှန်းမသိခင်ကတည်းက ရုတ်စိတ်ကို ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ သဘောကျ တယ် သင်းသင်းသမီးဖြစ်မှန်းသိရတော့ သားမာမိပိုပြီး အားရဝမ်းသာ ခြစ်သွားတာ သား ”

“ မဆိုင်လိုက်တာ ဒယ်ဒီရာ ”

“ ဘာလို့မဆိုင်ရမှလဲ ကောင်း ”

“ မာမိ သဘောကျရုံနဲ့ သားနဲ့လာချိတ်တာ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ

မာမိ ”

သူ ခံပြင်းသံအင်္ဂုလလာ၍ ဒေါ်ရိုစိတ်က သားကို ဘဝင်မကျ

ဝေးကြည့်၍

“ သားနဲ့ချိတ်တာက သားဘဝ အနာဂတ်လှပဖို့ . . . ”

“ ဒီမိန်းမပါမှ သားဘဝအနာဂတ် လှပတဲ့လား မာမိ ”

“ တော်စမ်း သား သား စကားလုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း

ရင့်လာပြီ”

“ နောက် မဟုတ်လို့လား ဒယ်ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပွဲဘေးသမီးတို့”

“ သားနဲ့အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် ငါနဲ့ကလေးကို ဒယ်ဒီနဲ့ ဗာမီ စိစစ်ပြီး ရွေးချယ်တာ သားအတွက်သား ငြင်းပယ်နေတာ ဒယ်ဒီ စိတ်ကိုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ် သား ”

“ ဟုတ်တယ် သားရယ် သားအတွက်ဒယ်ဒီရဲ့ ရတီစံနဲ့ စကား ပြောကြည့်စမ်းပါ ရတီလေးက သိပ်ပြီးအလိုက်သိတာ သားရဲ့ ”

သူ့ရင်ထဲက ပေါက်ကွဲသံက သူ့လည်မျိုအောက်မှာ ပျောက် ကွယ်လျက်။

“ နော်သား ရတီလေးနဲ့ စကားပြောကြည့်ပါကွယ် ”

ဗာမီတို့အသံကို သူ့ ဆက်ကြားနိုင်ခွမ်း မရှိတော့ သူ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြသေးတာမို့ ရတီစံ။

စိုး စိုး စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၈)

“ အိုး ”

စံ လက်စာစစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲခံရ၍ စံ တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ဘက်အရွတ်သို့ကပ်ပါသွား၏။

“ ကောင်းကင်စုန် နှင် ဘာလုပ်တာလဲ စံလက်ကို လွှတ်စမ်း ငါ ”

စံ ရှက်သန့်ကာဆိုရင်း ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူ့ဆွဲခေါ် ဖျားနောက် စံပါသွားပြီး စံ သူ့ငယ်ချင်းတွေ တအံတသြဖြစ်လျက် ငါကြောင်တောင်တောင် ကြည့်ကြသည်။

စံနောက်သို့ ပြေးလိုက်ဟန်ပြင်သည့် သွယ်တို့ကို မင်းလွင်တို့ မျက်ရိပ်ပြဟန်လိုက်၏။

“ နှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ လွှတ်စမ်းပါ ”

ရွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ သူ့အပြုအမူကြောင့် ဆိုင်ထဲက စားသောက်

နေသူတွေ တအံ့တဩ ပြူးကြည့်ကြသည်။

သူက ပင်လုံးကျွတ်ကို ငရုမခိုက်သလို စံ သူငယ်ချင်းတွေလည်း အားမနာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောကာ စားသောက်နေသည့် စံကို အပြုံး တပြုံး ဆွဲထုတ်မိသည်အထိ သူဒေါသလုံ့လူးသွား၏။

စိမ်းတောက်တောက် မျက်ဝန်းနဲ့ ခိုက်ကြည့်၍ စံလက်ကို ဆောင့်တွန်းလွှတ်လိုက်တော့ စံတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ကားနောက်မှီမှာ ယိုင်ကျသွား၏။

“ ဒီမှာ ရတီစံ ”

သူ့စကားလုံးကြမ်း လှိုင့်ထွက်လာတော့ စံကိုယ်ကို ထိန်းမတ်လိုက်ပြီး

“ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကောင်းကင်ချာနဲ့ ”

“ ငါဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မင်းမသိချင်ဟန်မဆောင်နဲ့ ”

“ စံဘာမှ မသိဘူး ”

“ မင်းခုမှ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို မူယာမာယာ မထုတ်နဲ့

ရတီစံ ငါ့ကိုမင်း အင်မတန် လှိုချင်သလား ”

“ ဘုရားရေ... ”

စံ ကိုယ် ပြိုလဲကျမတတ် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူ့မျက်စိနိုးကာ

ဒေါသအာရောင် ရဲထွတ်လျက်

“ အခုမှ ဘုရားတ၊ မပြန်နဲ့ ရတီစံ မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ့ကိုဇာတ်လမ်းပန်သလဲဆိုတာ ငါ အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ် ”

“ ဟာ ရှင် မစွတ်စွဲနဲ့နော် ”

“ မင်းမှာ အဲသလောက် အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓါတ်မျိုး ပြုလိမ့်မယ်လို့ ငါလုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး ရတီစံ လက်စသက်တော့ မင်းက ငါ့ကိုရခိုဇာတ်လမ်းရှာရုံမက ငါ့မိဘမျက်စိကျအောင် အမူအရာ ကောင်းကောင်းနဲ့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ မင်းရဲ့မာယာမှာ ငါအရှူးလုပ်ခံလိုက်ရတာ ”

“ မဟုတ်ဘူး ကောင်းကင်ချာနဲ့ ရှင်ပြောနေတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ”

ပြင်းထန်လွန်းသည့် သူ့စွတ်စွဲချက်တွေက စံသွေးကို ဆူပွက်သွားစေ၏။ စံရင်မှာ ခုံခက်ချက်တိုးသွားအောင် သူ သရော်ကာ ရယ်၍

“ ရတီစံ မင်းမှာ အဲသလောက် အစွမ်းထက်တဲ့ မာယာရှိမယ်လို့ ငါထင်ခဲ့ဘူး ဒါပေမဲ့ ငါ အခုမြင်ရပြီ သိရပြီ အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အောင့်အင်းသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား ”

“ ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ စံ ဘာမှနားမလည်ဘူး ကိုတောင်းကင်ချာနဲ့ ”

“ နားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မင်းမရွတ်နဲ့ ငါ့ကြားရတာ ခါးတူးနေပြီကွ ”

“ ဟင် ”

“ နားမလည်တဲ့ဖြစ်စဉ်အတွက် အသည်းအသန် စွတ်စွဲနေသူ စကားလုံးတွေရဲ့ သက်ရောက်အဓိပ္ပါယ်က ဘာလဲ။ ခပ်စူးစူးထဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

“ ရှင် ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ စံ ဘာကိုမှ နားမလည်တကယ် နားမလည်ဘူး ကိုကောင်းကင်ဈာန် ”

“ ဘာ ”

“ ဟုတ်တယ် စံ တကယ်နားမလည်ဘူး ”

“ နားမလည်ဘူးဆိုရင် လည်အောင်နားထောင် ”

“ စံကိုကျောခိုင်းထားသည့် သူ ကိုယ်အနည်းငယ် ငဲ့ဝေလာသည်။ သူ မျက်ဝန်းစိမ်းက ငန်းစောင်းမြေ့လို့ လည်ပြန်စောင်းရောက်လာပြီး

“ မင်းကို ငါမယူနိုင်ဘူး လက်မထပ်နိုင်ဘူး ”

“ အိုး ”

“ စံ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါကာ စံအာရုံတစ်ခုလုံး မှောင်ပြာတူးသွားအောင် ခံပြင်းသွား၏။ ခံပြင်းစိတ်နှင့် စံတစ်ကိုယ်လုံး

ပြုကျမသွားအောင် သူ ကားဘေးမှီရပ်လိုက်မိသည်အထိ စံ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသည်။

“ မင်း နားမလည်လား ရှင်းပြီလား ”

“ တစ်ဆက်ဆက်ကတုန်ခါသွားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာကို စံ ဆွဲစွဲကာ သူ့ကိုခပ်ရင်ရင် ကြည့်မိပြီး

“ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောလို့လဲ ”

“ မင်း ”

“ ဘာ ”

“ မင်း ငါ့ကိုလိုချင်လို့ နည်းအမျိုးမျိုး ဖန်ခဲ့တယ် ”

“ သွားစမ်းပါ ”

“ စံ အသံကုန်အော်ဟစ်ငြင်းလိုက်၍ စံရှေ့ သူလွှားခနဲ ရောက်လာပြီး

“ မင်း နည်းမဖန်ခဲ့ရင် ငါ့မိဘ ငါ့ကို မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့

အတင်းအကျပ် စီမံမှာမဟုတ်ဘူး မင်းကြောင့် ငါ့မိဘစီမံတာ ”

“ ရှင် မှားနေပြီ ကောင်းကင်ဈာန် ”

“ စံ မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲတင်းခါသွားပြီး

“ ရှင့်ကို စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့တာ ရှင်ခံကြိုဆိုတာတည်းက အဲဒါကို

ရှင် နားမလည်ရဲ့လား ရှင့်ကိုယူဖို့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဟိုးအဝေးဆုံးမှာ

၈၄

နတ်

“ ဒါဆို မင်းငြင်းလေ ”

“ ငြင်းပြီးပြီ ဝံမေမေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြောသွားရင် ဂုဏ်ဘာဂုဏ် ဘယ်ကကောက်ရမုန်းမသိဘဲ သတင်းနဲ့စံကို လာမခွတ်ခွဲ၊ သူ တစ်ကိုယ်လုံး အားဖြုတ်တစ်ကောင်လို တင်းကြာသွားပြန် ”

“ ဟေ့ မင်းလိုမိန်းမနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ သယ်တန်းက စိတ်မကူးဘူး ဒီကိစ္စကို ငါ့ဒေသနာ မာဆီပြောလို့ ငါ့သိရတာ မင်း ပယောမပါဘူး ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ့ကို စိတ်နေတဲ့ မာဆီတို့အစီစဉ်ပျက်အောင် မင်း တာဝန်ယူရမယ် ”

“ ဟ ရှင် တစ်ကောင်စောင်းနင်းမပြောနဲ့ ရှင်မိဘာစိစဉ်ဝ ရှင်ဘက်က ရှင်ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်း စံဘက်ကတော့ လုံးဝပဲ ”

“ ဘာလုံးဝလဲ ရုတ်စံ မင်းဘက်က လုံးဝဆိုတာ မင်း မရိုးသားမှု မင်းရဲ့လိမ်ညာမှု ”

စံမျက်နှာ တည်တည်တင်းတင်း ကြွကြွစွတ်စွတ်လာသည့် သူ့ စံ ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ မင်းဘက်ကရိုးသားရင် မင်းအမေခေါင်းညှိတ်လက်ခံစရာ မလိုဘူး မင်းအမေခေါင်းညှိတ်လက်ခံတာ ဘာကြောင့်လဲ ”

“ အိုး မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ဘာမှလက်ခံဘူး ”

“ မင်းအမေလက်ခံရင် ငါ့ဒေသနာ ပြောမလား ”

ဗျူးစာပေ

“ ဟင် ”

ဘာတွေလဲ အဖြစ်အပျက်က စံမသိရဘဲ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်နေပြီလဲ။

“ ငါ့ဒေသနာမာမိ ငါ့ကိုအခုပဲပြောတာ မင်းအမေလက်ခံတယ်တဲ့ တာဝန်ဘေးလဲ ”

“ ဟင် ”

သူ ထပ်ဆင့်ဆိုပြောတော့ စံ ကိုယ်လုံးလေး ပျော့ခွေမတတ် ပျားသည်း

“ ဖေဖေက ”

“ ဟုတ်တယ် မင်းအဖေက ”

စံ နားနှစ်ဖက်ကို စံ ဖိပိတ်ထားမိ၏။ ဟုတ်ရဲ့လား။ စံ ဘာကို ပြောလဲ။

ဟင်အင်း စံမယုံချင်ဘူး စံ ဦးခေါင်းတွင်တွင်ရမ်းလျက် သူ့စံ မာမာသေး ရွတ်ချသောမျက်လုံး နိုင်ထက်စီးနင်းဆန်သော သရော် ပျော်နေတဲ့ သူ့နှုတ်ထွာကြားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားလုံးတွေက မာမာကိုယ်လုံးကို အဆိပ်တက်သွားစေ၏။

“ မင်းက ငါ့ကိုရဖို့ ဇာတ်လမ်းဖန်တယ် မင်းအမေက ငါ့မာမိကို မာမာလှလှတွေနဲ့ လျော်ယူတယ်။ မင်းအဖေက ငါ့ဒေသနာ ကြိုဆိုတော့

ဗျူးစာပေ

၈၆ ◆

နတ်သမီး

ငါ့ဟာ မင်းကိုအောင်အီး လက်ထပ်ရမလို့ ခြိမ်းလာတယ် ဟား ဟား ရယ်ချင်စရာကောင်းလို့ကံတာ မင်းအကြံသိပ်ကောင်းပေမယ့် ကောင်းကင်စွန်း မှုဘူး ရတီစံ မင်းတို့အိသားစုရဲ့ ငှားပေါင်းကြံစည်မှုက ငါ့မိဘရဲ့ အရှိန်အဝါတွေကို ရယူဖို့ သမီးကို ဗန်းပြုချင်ယူတာ "

" မ ဟုတ်ဘူး "

ဘုရား ဘုရား စံ ရှင်အံ့တစ်ခုလုံး မီးတောက်သွား၏။

" စံ ဒီလိုမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ဖေဖေက ရှင်စွတ်ခွဲသလို မဟုတ်ဘူး ဖေဖေကပိုတောင် ဖာနကြီးသေးတာ "

" ဟေ့ အခုမှ သွေးရူးသွေးတန်း မချွတ်နဲ့ မယုံရင် မင်းအဖေကို ပြေးမေး သွားမေးလေ မသေးရဲရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် မေးပြမယ်။ ဗဟို ကားပေါ် ခုချက်ချင်းတက် "

အကြင်နာတရားမရှိတဲ့ သူလက်တစ်ဖက်က စံ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်၍ သူကားပေါ်အတင်း ဆွဲတင်သည်။

" ဟင့်အင်း "

စံ သူကားပေါ် မတက်ဘဲ အတင်းချန်းဖယ်ရှောင်ထွက်ပြီး

" ရှင် မဟုတ်တမ်းတရားမပြောနဲ့ "

" ငါ ပြောတာမှန်မှန် သိဖို့လိုတယ် ဒါကြောင့် ငါ ကိုယ်တိုင် မေးပြမယ် "

" ဟင့်အင်း မမေးနဲ့ "

စံ ဘာကိုမှ မယုံရဲတော့။ ဖေဖေက တကယ်လက်ခံထားရင် စံမသတ္တေရဲတော့။

" ဘာလဲ မင်းတို့ မိသားစုရဲ့မရိုးသားမှုတွေ ပေါ်ကုန်မှာ မလို့လား "

" တော်တော့ ရှင် ဆက်မပြောနဲ့တော့ "

" မပြောစေချင်ရင် ငါ့ကိုချိုင့်ယူချင်တဲ့ မင်းဇာတ်လမ်းကို ပြတ်လိုက်တော့ မဖြတ်ဘူးဆိုရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ ရတီစံ မင်းကို နောက်ခံအကြိမ် ပြောလိုက်မယ် မင်းကို ငါမလိုချင်ဘူး လုံးဝ မလိုချင် မှု ရတီစံ "

ထရစပ် သွန်းလောင်းနေသည့် သူ့အတွဲတွေက စံရင်မှာ ပြုသိမ့်မနိုင်အောင် ထိခိုက်ကြေကွဲသွား၏။

" မင်းကိုလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ စကားအဖြစ်တောင် ငါ မခံစား ချင်ဘူး အဲဒီလောက်ဆိုရင် ငါ့စိတ်ကို နှင်သိတော့ ရတီစံ ဒါပဲ "

ကာဆယ်လွှားခနဲတက်ကာ ကားကိုအရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက် လွှားသည် သူ့ပုံရိပ်ကို စံ မကြည့်ရဲတော့ စံရင်ခွင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းတိုက် ကျသလို ကျပ်ခဲအစ်ဖို့လျက် စံကိုယ့်စံ ဘာမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။ မှိုင်းတိုက် စံမျက်ရည်တွေ တရစပ် ယိုစီးကာ စံကိုယ်လုံးလေး ဝန်းခနဲ

ပြိုကျသွားတော့၏။

သူ ခုလိုစွတ်စွဲ ချိုးနှိမ်နိုင်တာ ဒေဒေ လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက်
လား။ စံကို အသိပေးလှည့်ပါ။

သူ့ကို တကယ်ပဲ လက်ခံလိုက်တာလား ဒေဒေရယ်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၉)

“ ဒေဒေ ”

“ ဒေဒေ ”

ဝမ်းနည်းကြီး ငိုရိုက်လျက် ပြေးဝင်လာသည့် သမီးဖြစ်သူကို
သူ့လက်လွှဲ သတင်းစာဖတ်နေရာမှ တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။
ဒေါ်သင်းသင်းမေက သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက် စားပွဲပေါ်ဆတ်ခနဲ
ကပ်၍ သမီးကိုဆီးပွေ့လိုက်၏။

“ သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲကွယ် ”

ထိခိုက်ကြေကွဲသည့် သမီးပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေ
ပျက်သုတ်ပေး၍

“ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွယ် မေမေရင်မှာ ထိတ်လိုက်တာ ဝိုးရိပ်
ကြီးဖြစ်နေသည့် မိဘနှစ်ပါးကို စံ ဝမ်းနည်းကြီးစွာကြည့်မိပြီး

“ ဟုတ်လား ဒေဒေ သူ့ပြောတာ ဟုတ်လား ”

ဗျူးစာပေ

“ ဘာကိုလဲ သမီး ”

မေမေ တစ်ခွန်းဆိုစဉ် စံတစ်ချက်ရှိကိစ္စ

“ ကောင်းကင်စာကို ဖေဖေတို့ လက်ခံလိုက်တယ်ဆို ”

ဒေါ်သင်းသင်းမေ သက်ဆဲဒါသာချသည်။ သမီးကို ဆိုဖာပေါ် အသာတိုင်စေသည်။ ဦးသက်လွင်က သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး

“ ဖြည်းဖြည်းပေးပါ သမီးရယ် ”

“ ဟင့်အင်း မေမေ သမီးသိချင်တယ် ဟုတ်လား မေမေ မဟုတ်ဘူးနော် သူပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ”

မေမေကို အားကိုးတကြီး ဆော့ကြည့်၍ စံထရပ် ဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်သင်းသင်းမေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။

ဒီကိစ္စသိရုံနဲ့ သမီးက ဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းသတဲ့လား။ ဒေါ်သင်းသင်းမေ သက်မချ၍ သမီးဆံပင်ပျော့ လေးကို ထယ့်ထယ့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး

“ သမီးရယ် မေမေပြောပြမယ် အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပါကွယ် နော် ”

“ မဟုတ်ဘူး မေမေ သူပြောတာကို စံ ပယ့်ဘူး လုံးဝ ပယ့်ဘူး မေမေလက်ခံတာ မဟုတ်ဘူးနော် ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ ”

ဗျူးစာပေ

စံရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ သိချင်တဲ့အကြောင်းအရာကို တရစပ် စီစေလိုက်၏။ ဦးသက်လွင် မျက်နှာအသာတွန့်၍ သမီးကို ဂူခိုက်ကြည့်ပြီး

“ ကဲ သမီး အချိန်မသင့်သေးလို့ သမီးကို မေမေအသိမပေး သေးတာ ”

“ ဟင့် ”

“ စံ မျက်ခန်း မယုံနိုင်အောင် လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ”

“ အသိမပေးတာ ”

“ ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ”

မေမေ အတည်ငြိမ်ဆုံးပြောတော့ စံရင်ခုန်သံ ဗရမ်းဗတာ ခြစ်သွား၏။

“ ဘာကိုလဲ မေမေ ဒါဆို သူပြောတာ တကယ်ပေါ့ တကယ်ပေါ့ မဟုတ်လား ဖေဖေ ”

“ ဟုတ်တယ် သမီး ”

“ ဟာ ”

စံရင်မှ လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ် လန့်ဖြန့်သွား၏။

“ မြေဖြစ်သင့်တာ မေမေ လုံးဝမဖြစ်သင့်တာ ”

“ စံ ဝုန်းခနဲထ၍ ကျစ်ကျစ်ခဲခဲ ဆိုလိုက်မိသည်။ ”

“ မေမေ့ကို စံအစကတည်းက ပြောထားတာပဲ မေမေရယ် ”

ဗျူးစာပေ

မေမေသိရက်နဲ့ လက်ခံတာ စံဘယ်လိုခံစားရမလဲ မေမေ မေမေ ခံ
ဘက်ကို တစ်ချက်ခံစားကြည့်ပါ ဖေဖေရယ် သူ့ဘယ်လောက် အတ္တကြီး
သလဲဆိုတာ ဖေဖေသိရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာလဲ ဟင် "

စံကို ဖေဖေငြိမ်သက်စွာ ဆေးကြည့်နေဆဲ မေမေက စံထံမှ
အကြည့်လွဲ၍ ဆိုဖာနောက်မှိုကို ကျောက်စိမ့်ထိုင်လိုက်သည်။ စံရင်မှာ
ခံပြင်းမှု အံ့ကြလွင့်စင်လာသည်။

" သူ့စိတ် ဘယ်လောက်ထိ တစ်ဖက်စောင်းနှင်း ဆန်သလဲ
ဖေဖေ သိရဲ့လား သမီးတို့မိသားစု မှူးပေါင်းပြီး သူ့ကိုချိန်တာ သူ့မိဘရဲ့
ပိုင်ဆိုင်မှုကို လိုချင်လို့ စံကို ဗန်းပြတာတဲ့လေ။ ဘယ်လောက် သည်းမခံ
ချင်စရာကောင်းသလဲ ဖေဖေ ဒါတွေကို စံ ခေါင်းနှံခံခဲ့ရတယ် ဖေဖေရဲ့
သူ့ စွတ်စွဲသလို သူ့မိဘစည်းစိမ်ကိုမက်လို့ ဖေဖေတို့လက်ခံလိုက်တာလား
ဟင် "

" တော်ပါတော့ သမီးရယ် "

" မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ သူ့ လက်ညှိုးထိုးခြင်းအောင် ဖေဖေတို့
ကြိတ်ပြီး စီစဉ်တာဆိုရင် စံဘာနဲ့တုနေမလဲ ဖေဖေရယ် "

စံ ရင်မှ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ လှုပ်ကျလျက် အတိုင်းအဆမဲ့
ဝမ်းနည်းနေသည့်သမီးကို ဦးသက်လွင် ကရုဏာသက်စွာကြည့်၍ သက်မ
ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးနားကို အသာခွေယူ၍ ထိုင်စေပြီး

ဗျူးစာပေ

" သမီးရယ် ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုစိတ်သဘောရှိလဲဆိုတာ ကောင်း
သိဖို့ထက် ကောင်းမိဘသိဖို့ အရေးကြီးတယ် "

" အိုး သူ့မိဘမသိရင် နေပစေ သူ့သိဖို့လိုတယ် ဖေဖေ သူ
သိအောင် ဖေဖေတို့ပြောလိုက်ပါ ပြောလိုက်ပါ ဖေဖေ ဖေဖေ ငြင်းလိုက်
ပါနော် နော် ဖေဖေ "

ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတဲ့ သမီးစိတ်ကြောင့် ဦးသက်လွင်မျက်နှာ
ပြင်က စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီခွက်လို အေးခဲသွားသည်။

" မေမေ ဖေဖေကို ပြောပေးပါ သူ့ကိုလက်မခံဖို့လေ နော်
မေမေ "

ဒေါ်သင်းသင်းမာ ဘာမှမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။ အခြေအနေက နောက်ပြန်ဆုတ်လိမ့်မရအောင် လွန်နေပြီဆိုတာ
သမီးမှမသိဘဲ။

ဒေါ်သင်းသင်းမာတို့ နီးမောင်နံ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အပြန်အလှန် ကြည့်ကာ ငြိမ်းငြိမ်းလျက် အတန်ကြာမှ သမီးပန်းလေးကို
ပွဖွဖက်လိုက်ပြီး

" သမီး "

ဖေဖေခေါ်တော့ စံအားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေ
မျက်စိနားက အကြင်နာက စံ မျှော်လင့်ချက်ကို ပြည့်ဝစေမလားကုသိ။

ဗျူးစာပေ

“ ဖေဖေပြောမယ် သမီး စိတ်အေးအေးထားပြီး နားသောက်”

စံ တစ်ခုခု ပြောဟန်ပြင်လို့ မေမေမျက်စိပြဲပြဲ ဟန်တားသည်။
ထိုအခါ စံ နှုတ်မဆိုဘဲ နှုတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ ဖေဖေ လက်ခံတယ် ဆိုတာက မှီခိုတဲ့ စည်းစိမ်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး သမီး ငွေကြေးစည်းစိမ်ဆိုတာ သမီးရပဲ သမီး ဒါကို ဖုံသေ တွက်ပြီး မက်မောနေလို့ မရဘူး အဓိက သမီးဘဝအနာဂတ်ကို ဖေဖေတို့ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်စေချင်လို့ နောက်တစ်ခုက မှီခိုတဲ့ ဇနီးမောင်နှံက စိတ်သဘောထား သိပ်ပြည့်ဝတယ် သမီး သမီးကိုလဲ အရမ်းလိုလားတယ် ကောင်းကိုလဲ သူတို့ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကိုင်တွယ်အုပ်ထိန်းနိုင်တယ် သမီး ကောင်းက အငယ်ဆုံး အလိုလိုက်ခံချဆုံးသားမို့ ငယ်ကျွင်ရှိတဲ့ အတိုင်း အစဉ်တစ်စက်စောင်းနင်း စိတ်ချိုပေမယ့် မှီခိုတဲ့ ကိုခင်တို့ အမိန့်ဩဇာကို ဘယ်တုန်းကမှ လွန်ဆန်ရဲ့တဲ့သားဆိုး မဟုတ်ခဲ့ဘူး သမီးရဲ့ ”

“ အို... ”

စံ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညှိနှိုင်းပြာနမ်းသွားပြီး စံ တစ်ခုခု ဖြတ်ပြောလို့မရအောင် ဖေဖေတစ်ဦး ဆိုနေဆဲ။

“ ကောင်း စိတ်ကဆင်ရာအထူး သယ်လောက်ပြောပြော သမီး ဘာမှ အရေးတယူခံစားနေဖို့ မလိုဘူး သမီးရယ် ဖေဖေသမီး လိမ်မံ...”

ပါတယ်ကွယ် နော် ဖေဖေ စကားလွန်တာပြီးပြီ သမီး ”

ဘုရား ဘုရား စံကိုယ်စံ ထောင်မတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ စံ တစ်ကိုယ်လုံး ဖေဖေရင်ခွင်မှာ ဝုန်းခနဲပြိုကျသွားတော့၏။

“ သမီးကို ကောင်းအမြင်မှားတဲ့ကိစ္စက ကောင်းအလိုလို သိသွားရင် သမီးကိုပိုပြီး ဖြတ်နိုးသွားမှာ သမီးရဲ့ ”

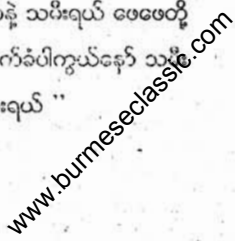
မေမေ စကားလုံးချိုချိုက စံဦးခေါင်းကို တုတ်ပိုင်းနဲ့ဖြတ်ရိုက် ခံရသလို မျက်ရှုရာလည်သွားစေသည်။ စံ မျက်ရည်တောက် ဝါဆိုမိုးလို အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက်။

“ သမီးနဲ့သင့်တော်မယ့် သူ့ကို မေမေတို့ သေချာရွေးချယ်ပြီးမှ လက်ခံတာပါ သမီးမငြင်းနဲ့နော် သမီး ငြင်းတာနဲ့ မေမေတို့ အရှက်ကွဲ ရလိမ့်မယ် ”

မေမေ စကားလုံးလှလှတွေက စံနဲ့လုံးသားမှ ကြေကွဲမှုကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့်တူတော့၏။

ဦးသက်လွင် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ချလျက် တသိမ့်သိမ့် ပိုကြွေးနေသည်။ သမီးမျက်နှာဖူးဖူးလေးကို တယု တယ ပင့်မော့ကြည့်ပြီး

“ သမီး ဖေဖေတို့ အရှက်မကွဲပါရစေနဲ့ သမီးရယ် ဖေဖေတို့ ကျကျနပ်နပ် လက်ခံသလို သမီးလည်း လက်ခံပါကွယ်နော် သမီး လက်ခံပေးပါ ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် ”

၉၆ ◊

နတ်သမီး

“ ဝံ သဘောထားကို တောင်းခံနေတဲ့ ငါ့အဖေကို ဝံ ခေါင်းညှိတ်
ရမတဲ့လား ကံကြမ္မာ။

“ ဝံ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင် သူ့အဖေထံသို့လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခု
လာတော့မှာလေ။

“ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ သမီးရယ် ”

မေမေ ထပ်ထပ်အားပေးလာတော့ စံရင်ထဲမှ ကြောက်မက်ရင်
တွေ ပုန်းခနဲပြိုကျသွားတော့၏။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၀)

အတ္တသွန်းချိုးထားသည့် သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကြောင့် ဝံ
ပန်းသားရုနုဖွေးဖွေးလေးက နီရောင်ရဲရင့်ရာမှတစ်ဆင့် ညှိရောင်မှိုင်း
လာသည်။

“ ဝံ နှုတ်ခမ်းလွှာဖူးဖူးလေးက သူ့ဒေါသကြောင့် ခြောက်သွေ့
ပြာနွမ်းလျက်။

နစ်နက်မိဘအရှက်မကွဲစေဖို့ အထူးသဖြင့် ဝံ မိဘသိက္ခာမကျ
စာဖို့ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခြင်းက အဆိပ်ပြည့်လွှမ်းတဲ့ သူ့ရင်ခွင်မှာ ဝံ
ပုလုံးသား ဖူးလောင်ကျွမ်းရှုစေဖို့လား ကံကြမ္မာ။

ခံစိတ်သည် သူ့ရင်ခွင်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခွင့်ကိုသာ ချောင်း
ပြောင်း ကြည့်ရှုလျက် သူ့အတ္တတွေကို ခေါင်းငုံ့ခံနေဖို့သာ တတ်နိုင်တော့
၏။

အိမ်မောကျစဉ် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ သူ့ဟောက်သံက စံရင်ခွင်သံ

လွတ်လပ်ခွင့် ထွက်ပေါက်ရတဲ့ တံခါးခေါက်သံသဖွယ်၊ စံ ကိုယ်လုံးလေးကို ရစ်သိုင်းထားသည့် သူ့လက်ချောင်းတွေကို စံ ဖယ်ခွါမိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဝမ်းနည်းစွာ စိန်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည် တစ်စက ပါးပြင်ပေါ်ပေါက်ခနဲ လွင့်ကျလာသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် စံလေ သူ့ရနံ့နဲ့ဝေးရာသို့ ပျံသန်းသွားချင်ပါ သည်ကွယ်။ တစ်ဖက်ကို သူ လူးလှိုင့်စောင်းအိပ်လိုက်တော့ စံ သူ့အပါး ဖယ်ခွာခဲ့မိသည်။

မွန်းကျပ်လွန်းသည့် စံရင်ခွင်သည် သူ့အခန်းကို ကျောပိုက် လျက်သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ညက ဝေဒနာတွေ ထွေးသိပေးမယ့် ပန်းပူးလေးတွေလား။ ထိုစဉ်

“ သမီး ”

ရှုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့် အကြင်နာလွမ်းသံကြောင့် စံ မျက်ဝန်းအိမ်မှ ယိုကျလှလှ ဖြစ်နေသည့် မျက်ရည်စက် စံ လက်ခုံ သုတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

စံကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိလာတဲ့ သူ့မိခင်က စံ တစ်ယောက် တည်း လသာဆောင်ပေါ် ထွက်ထိုင်မိတာကို သတိထားစောင့်ကြည့် နေသတဲ့လား။ စံအပါး ရောက်လာတဲ့ အန်တီက စံ မျက်နှာပြင် ရူးစမ်းကြည့်ပြီး

“ သမီး ဝမ်းနည်းနေလား ငိုနေတာလား ”

“ ဟင့်အင်း မငိုပါဘူး ”

စံရင်ထဲမှ ရှိုက်သံလေး ရုန်းကြွမလာအောင် ဖိသိပ်မျှချလိုက် သည်။ တတ်နိုင်သမျှ စံ မျက်နှာကြည်လင်အောင် ပြုပြင်ပြီး စံ နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ် အပြုံးပွင့်စုနုလေး ဆွဲတင်ပြီး

“ ဝမ်းမနည်းပါဘူး အန်တီ စံ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းရမှလဲ ”

“ သမီးရယ် ”

ကပိုကရို လွင့်ကျနေသည့် စံမျက်နှာပေါ်မှ ဆံပင်တချို့ကို ဒေါ်ရီစီ ကြင်နာစွာ သပ်တင်လိုက်ပြီး

“ ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ် ”

စံ နှုတ်ခမ်းပါးပေါ် အပြုံးရောင်တောက်၍ ခေါင်းညိတ်တော့ ဒေါ်ရီစီရင်မှာ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွား၏။

“ အန်တီ စိတ်ထင် သားတစ်ခုခုပြောလို့ ”

“ ဗ... မပြောပါဘူး ”

စံ ဆပ်သွက်သွက် ဆိုလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ရီစီ ကြည့်စူးစွာ ပြုံး၍

“ သား တစ်ခုခုပြောရင် နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံရင်

အန်တီကို ပြောနော် ”

“ သူ ဘာမှမပြောပါဘူး ”

စံရင်မှာ ကြိတ်ချို၍ ပြောမိပြန်သည်။

“ ပြောလိုလည်းမရဘူး သား ဒယ်ဒီက သားကို အပြတ် ဆုံးမထားတာ အန်တီလည်း ဆုံးမထားတယ်ကွယ် ”

သူ့မိတာ ဆုံးမထားလို့သာမော့ ဆုံးမထားရင်တော့ စံ တစ်ကိုယ် လုံးကို ဝါးပါးပါးလေးနဲ့ ပွန်းလိုက်မယ် ထင်ရဲ့။

“ သမီးလေးကို အန်တီသားနဲ့တစ်တူ ချစ်လို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါကွယ် သားက နည်းနည်းကျစ်တိုက်တာကလွဲရင် စိတ်သဘောပြည့်မိတယ် သမီးရယ် ပြီးတော့ သားက အချောကြိုက်တယ် သမီးရဲ့ ချောချော မော့မော့ ပြောရင် သားက ဦးခေါင်းညိုထဲ နာခံတတ်တာလေ ”

စံ နှုတ်ခမ်းပါးလေး မသိမသာ တွန့်လိုက်မိသည်။ သူ့ကို ချောမော့ဆက်ဆံဖို့ အန်တီ လမ်းခင်းပြနေတာလား။ သူ့ကိုချောရအောင် သူ့က ကလေးမှမဟုတ်တာ။

သူ့ကိုချောမယ်အစား ကျားဦးပြေးဆွဲ လိုက်ချင်ရဲ့။ သူ့လို ဒေါသအိုးကိုကို စံက ချောရမတဲ့ ဟွန်း

“ သားက အဲလိုပဲ သမီးရဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို ရုတ်ချည်း ကြိုရရင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရုန်းခိုင်းကြုံဖြစ်ပေမယ့် နောက်တော့ သူ့အလိုလို ငြိမ်သက်သွားပြီး သည်သည်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတတ် တာလေ ”

ဗုဒ္ဓစာပေ

ဗုဒ္ဓစာပေ

စုံစုံကွေးကွေးထဲလှစေ

“ အန်တီဆိုလိုတာက . . . ”

“ ဪ သမီးရယ် သားက သမီးကို ရုတ်တရက်နို့ ခပ်ပြင်းပြင်း ချစ်ဆဲတာပါကွယ် ဒီလိုဆက်ဆံတာက သားရဲ့အမြင် ကျဉ်းမြောင်းမှုပါ ပါးစိတ်ကို နားလည်သွားရင် . . . ”

“ တော်ပါတော့ အန်တီရယ် ”

စံ ရှင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်ရီမီ မျက်စိလေး ကိုက စံကို ပြုံးကြည့်၍

“ သမီး မယုံလို့လား ”

“ ယုံ ယုံပါတယ် ”

သူ့မိခင် ကျေနပ်အောင် စံ ဒီသိမ်ယုံကြည်ပေးလိုက်သည်။

“ ပြီးပြီနဲ့ စံ နဖူးလေးကို ချစ်စခိုးနမ်းပြီး

“ ဟဲ့ဟဲ့ သမီးရယ် သားအကြောင်း အန်တီသိပါတယ် အန်တီက ပါးလေးကို အရမ်းအားနာနေတာ သား တစ်ခုခုပြောလို့ သမီးလေး ကိုပဲကြည့်မသာ ဖြစ်နေမှာကိုလေ ”

စံ သက်ပြင်းချ၍ ကြယ်ပွင့်လေးတွေဆီ မျက်နှာလှည့်လိုက်မိသည်။

“ ဒါနဲ့ သမီး ”

“ ပြောပါ အန်တီ ”

စံ အန်တီကို လှည့်မကြည့်မိ။ အန်တီ အကြင်နာတွေက

www.burmeseclassic.com

၁၀၂

နတ်သမီး

နွေးနေဆဲ။

“ သမီး တစ်ခုခုကိုတွေးပြီး ရှက်နေလားဟင် ”

“ ရှင်... ”

“ စံ အန်တီမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ အန်တီနှုတ်ခင်း လှလှပေါ်မှ နားလည်မှုပေးနေသည့်အပြုအကြွယ်ရောင်လို လက်နေဆဲ။

“ ဟိုလေ အန်တီတို့ နှစ်ဖက်မိဘ အစီအမံကို သမီး ကျေးကျွန်ုပ်နပ် လက်ခံခဲ့တယ်လေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် မေမေတို့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကို စံ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံခဲ့တာ ”

“ အဲဒီအတွက် သမီးကိုအန်တီ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ် ကွယ် ”

“ ရပါတယ် ”

“ ဒါပေမယ့် သမီးရှက်နေသလိုပဲ သားအနားမှာ နေဖို့လေ ”

“ အို... ”

“ စံ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ မွေးညင်းလေးတွေ ထောင်ကြဲသွားတယ်။ အန်တီမျက်နှာကို စံ မကြည့်ရဲသလိုဖြစ်ကာ စံ မျက်လွှာချလျက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

အန်တီအပြုံးက လှပနေဆဲ။ စံ လက်ချောင်းလေးကို အနီတို့

မျိုးစာပေ

မုန်းတုတ်လှစွာ

တယုဒကလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ မရှက်ပါနဲ့ သမီးရယ် သားက သမီးကို မုန်းတီးစိတ်တွေ့မှာ မောက်မှာ ချစ်နေတာကွယ် ”

“ အို... ”

“ စံ မျက်လွှာလေးပို၍ မှေးစင်းသွားသည်။ သူ့က ချစ်နေတာတဲ့ သားဘက်က မဖြစ်နိုင်တာကို ဆွယ်တရားဟောနေသည့် အန်တီကို စံ ကြည့်မဆိုရက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ကို စံဖတ်တတ်ပြီးသားပါ။ စံကို အထင်သေး သလို စံမိဘကို အပြုံးထားပြီး စံကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမှု ဆက်ဆံတာ လေ။

ဒါတွေကို စံ လက်တွေ့ကျကျ ခံခဲ့ရတာ။ အန်တီက သူ့သား ကတွက် အယူခံဝင် ဖြေရှင်းနေတယ်ဆိုရင် စံ နားထောင်ရုံက လွဲလို့ တာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် သားစိတ်ကို သမီးလေးနားလည် ပေးပါနော် မရှက်ပါနဲ့ သမီးရယ် နော် ”

မရှက်ပါနဲ့တဲ့ သူ့အတွက်တော့ စံ ရှက်ခွံ့ရှောင်ဖယ်လို့မရအောင် ပြင်းထန်လွန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ အန်တီမသိတာ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလွန်းတယ်။

မျိုးစာပေ

“ သမီးလေး သိပ်ပင်ပန်းနေတာ ဖြစ်မယ် ”
နွမ်းဖျော့သွားတဲ့ စံ မျက်နှာပြင်ကို သူ့မိခင် နားလည်မှု
လွှဲစွာ ဖတ်လျက်

“ အင်းပေါ့လေ ပင်ပန်းမှာပေါ့ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲ ထွက်ရတာ
ပင်ပန်းတာပါပဲကွယ် အနားယူပါ သမီးရယ်နော် ညဉ့်လည်းနက်လှပြီ
အိပ်တော့နော် ”

စံ ဦးခေါင်းမညိတ်ချင်ဘဲ ညိတ်လိုက်ရသည်။

“ လာ အန်တီ လိုက်ပို့ပေးမယ် ”

“ ရပါတယ် စံ ခဏနေကြာရင် အိပ်တော့မှာပါ အန်တီလည်း
အိပ်ပါတော့နော် ”

စံ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖော့ပြောရင်းပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားမိသည်။
အန်တီက စံကိုယ်လေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးပွေ့ပါသည်။

“ သမီးလေးက သိပ်လှသလို သိပ်ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်
ပြီးတော့ အရာရာကို နားလည်သိတတ်လွန်းတယ်လေ ဒါကြောင့် အန်တီ
ချစ်ရတာ သားကပိုပြီးတောင် ချစ်မှာပါကွယ် နော် ”

စံ အသက်အောင့်လိုက်မိသည်။ သူ့မိခင်က သူ့အတွက်
အောင်သွယ်နေတာလား။

“ ကဲ သမီး အန်တီလည်းအိပ်တော့မယ် သမီးလည်း အိပ်တော့

နော် လာ သားအခန်းထဲ အန်တီလိုက်ပို့မယ် ”

စံ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့မိခင် တယုတယ ပွေ့ဆောင်သွား၍
စံ ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ် ရှောင်ဖယ်မရနိုင်တော့။ သူ့အခန်းထဲ စံ ဝင်ရ
ပြန်သည်။

သူ့မိခင် နှုတ်ဆက်ထွက်သွားမှ စံ သက်မအသာချ၍ အခန်း
ကံခါးကို ဖွဖွလေးပိတ်မိသည်။

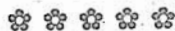
သူ့ခုတင်ဘက် စံ ခြေလှမ်းရွေ့လျက် ညအိပ်မီးသီး ပြာလှဲ့လှဲ့
လေးအောက်မှ သူ့မျက်ဝန်းက ဆူတောက်နေသလို

အဲဒီမျက်ဝန်းက စံကိုချစ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
စံ ခွဲခွဲခြားခြား သိတာပေါ့ အန်တီရယ်။

စံ သူ့ဘေးက ဖဲ့ထွက်သွားတာကို အခဲမကြေဖြစ်နေတဲ့
မျက်ဝန်း တစ်နည်းအားဖြင့် စံကို မျက်မှန်းကြိုး မှန်းတီးကာ ရက်စက်
တော့မည့် မျက်ဝန်း စံမျက်လွှာချလျက် သူ့ဘေးနားရောက်သွားတော့

စံ ကိုယ်လုံးလေး ပွေ့ရာထဲနစ်ဝင်သွားသည်။

စံ ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။

ဖမ်းဆီးခံရသူတို့

စားမလား "

" မစားဘူး "

သူ တင်းပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ ခြုံစောင်ခေါက်နေသည့်
ဒေါ်ဖြူ သူ့ကိုတအံ့တဩ ကြည့်ပြီး

" ဒီဆို ဒေါ်ဖြူ စိစဉ်ပေးမယ်လေ သား ဘာစားမလဲ "

" ဘာမှမစားဘူး ဒေါ်ဖြူလည်း မစိစဉ်နဲ့ "

" ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ် "

ပုံမှန်နဲ့မတူဘဲ အိပ်ရာထတာနဲ့ မလိုတမာ တင်းပြောင်နေသည့်
ကောင်းကို ဒေါ်ဖြူ စိတ်မသက်မသာ ကြည့်မိသည်။

" သား ဘာဖြစ်နေလဲ နေမကောင်းဘူးလား မှန်းစမ်း "

ဒေါ်ဖြူ ချီးမိုမိသလိုဖြစ်၍ သူ့နဖူးပေါ် လက်တင်စမ်း
လိုက်သည်။

" အွန်း ကိုယ်မပူဘဲ "

ဒေါ်ဖြူ မသိမသာပြုံး၍

" ညက သောက်တာနည်းနည်းများသွားလို့ ထင်တယ် "

" မများဘူး "

" ဒီဆို ဘာဖြစ်လို့ ဂျီတိုက်နေရတာလဲကွယ် "

" ရုတ်စိကော "

အခန်း (၁၁)

" သား ထတော့ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ "

သူ နံနက်တိုင်းကြားနေကျ အထိန်းထော်ကြီး ဒေါ်ဖြူ ချီးသံ
ကြောင့် သူ နိုးလာသည်။ သူ့အပျင်းဆန့်၍ လက်နှစ်ဖက်ခန့်လိုက်စဉ်
သူ့လက်က ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို တိုက်မိသည်။

သူ ဝှဲစောင်းကြည့်စဉ် သူ့ဖျက်နှာ တင်းကြာသွားသည်။ သူ့ဘေး
ခေါင်းအုံးမှာ ရတီစံ ခေါင်းချ ခွဲထည့်ဆိုသည့်အသံက သူ့ရင်ကို ဂျပ်ခတ်
သွားစေသည်။

" ထလေ သား ရတီလေးက အစောကြီးခိုးနေတာ "

သူ့ကို အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်၍ ချစ်အားပိုလှေရိုသည့်
ဒေါ်ဖြူက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှစောင်ကိုချစ်၍ ထပ်ဆင့်ပြောစဉ် သူ ဝန်းဆန့်
ထလိုက်သည်။

" သား မနက်စာကို ထုံးစံအတိုင်း မင်းလွင်တို့နဲ့ အပြင်ထွက် "

သူ တင်းပြတ်ပြတ် မေးတော့ ဒေါ်ဖြူ နှုတ်ခင်းငါးလေး ပြုံးလှုပ်၍

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား ”

“ သွားခေါ်ခဲ ”

“ ဟင် ”

“ ရတီစံကို ခေါ်ခဲလို့ ပြောနေတာ ”

ဪ ဟဲ့ လက်စသတ်တော့ သူ့မိန်းမကို မမြင်လို့ တင်းနေတာကိုး။ ဒေါ်ဖြူကိုက အကင်းမပါးသလို ဖြစ်တာကိုး အစကတည်းက ရတီစံကို နှိုးခိုင်းလိုက်ရင် အကောင်းသား။

ဒေါ်ဖြူက ကောင်းကို ဒေါ်ရီစံ မွေးကတည်းက ပြုစု စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။

ဒေါ်ရီစံတို့ လင်မယား နိုင်ငံခြားထွက်ခွာတောင် ကောင်းကို ဒေါ်ဖြူလက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ အပ်ခဲ့တာလေ။

ဒေါ်ဖြူက ကောင်းရဲ့အချိန်အခြေ မှန်သမျှကို အကဲခတ် တတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ အကဲခတ်မတတ်တာ ဒေါ်ဖြူညွှန် ထင်ရဲ့ ဒေါ်ဖြူ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ထွက်သွားတော့ သူ လက်ဘစ်ဖက်က ရတီစံခေါင်းဆုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နံရံမှာ ပစ်ပေါက်မိသည်။

ဒေါ်ဖြူ ထမင်းစားခန်းထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ရတီစံက

မျိုးစာခေ

မျက်လွှာလေးချ၍ နံနက်စာစားနေဆဲ။ ဆင့်မောင်နဲ့ရီစံက ရတီစံကို ဦးတည်လျက် စကားလှိုင်းလှိုင်းပြောတော့ ရတီစံ ဦးခေါင်းလေးမော့၍ တစ်ချက်တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲ ချောင်းနေသည့်ဒေါ်ဖြူကို ဒေါ်ရီစံ ဖျတ်ခခဲခြင်ထားကြောင့်

“ ဒေါ်ဖြူ သားနိုးပြီလား ”

“ နိုးပြီ ရီစံ ”

“ နီရင် ဆင်းလာခိုင်းလိုက်လေ ရီစံတို့သားကို စောင့်နေတာ ”

ဒေါ်ဖြူ အားတွံ့အားနာဖြစ်လျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သားကတစ်မျိုး ဂျီတိုက်နေတာလေ။ ဒါကို ဒေါ်ရီစံက မသိပေမယ့် သိအောင်ပြောရမှာမို့။

“ ဟဲ့ ရတီစံကို သား ခေါ်ခိုင်းနေလို့ ”

ဒေါ်ဖြူ ပြောတော့ စံ စားလက်စ ကိတ်ကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“ နေ... သမ်း ”

အန်ကယ် တင်မကျသလို ဟန်၍ စံ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။ အန်တီက မျက်ခုံးလှလှလေး အသာတွန့်ရင်း

“ သားကို ဆင်းလာလို့ပြော ဒီမှာ သမီးလေး နံနက်စာ

မျိုးစာခေ

စားနေတာလေ ဒေါ်ဖြူ သားက အတော်ဂျစ်သမား နည်းနည်းဆုံးမဦး
ဒေါ်ဖြူ အရင်လို သားကိုသိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ သားကို မြန်မြန် ဆင်း
လာခိုင်း "

အန်တီ ခပ်တင်းတင်းလေးပြောတော့ ဒေါ်ဖြူမျက်နှာလေးညှိုး၍
ပြန်ထွက်သွားသည်။

" သားက ဒီလိုပဲ မနက်ကျရင် ဒေါ်ဖြူနီးမှ ထနေကျ ဒေါ်ဖြူ
မနီးသလောက် ပေကတ်ပြီးအိပ်နေတတ်တာ နောက်ပြီး သား ဘာခိုင်း
ခိုင်း ဒေါ်ဖြူက တတွေမသိမ်း လုပ်ပေးနေကျ သမီးရယ် အခုလည်း
ကြည့် သမီးမနက်စာ စားနေတာ မြင်နေရက်နဲ့ သားခေါ်ခိုင်းတာနဲ့
လာခေါ်တာ သားကိုဆင်းလာခိုင်းရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စ "

အန်တီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေပေမယ့် စံရင်မှာ ကျောက်ခဲ
တစ်လုံး ခံနေသလို တင်းနေစေသည်။

" ကဲ သမီး စားလေ "

" ရှေ့ ယိုကိတ်လေး စားဦး သားက နာနတ်ယိုကိတ်ဆို
သိပ်ကြိုက်တာ "

အန်တီနဲ့အန်ကယ် တစ်ခွန်းစီပြော၍ စံရှေ့သို့ နာနတ်ယိုကိတ်
ပန်းကန်ချပေးသည်။

" စား သမီး "

အန်တီ ထပ်ဆင့်ပြော၍ စံ မမြင်-ဆန်ရက် ကိတ်အတုံး
သေးလေး တစ်တုံး ကိုင်လိုက်သည်။ သူ ကြိုက်တဲ့ကိတ်ကို စံ တစ်ကိတ်
စားနေတုန်း အပေါ်ထပ်လှေကားမှ တဝန်းဝန်း ပြေးဆင်းလာသည့်
ခြေသံပြင်းပြင်း ကြားလိုက်ရသည်။

ဒီခြေသံက စံကို ပြဿနာရှာမယ့် ခြေသံကလွဲ၍ တခြား
မဖြစ်နိုင်တော့။

ခံတွင်းထဲရောက်နေသည့်ကိတ်ကို စံ မဝါးမိ။ ထမင်းစား
ခန်းဝမှာ ဒေါသအငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ခါးထောက်ရပ် နေသည့်
သူ့ကိုမြင်တော့ စံ ခံတွင်းထဲမှ ကိတ်တုံးလေးက လည်ချောင်းတမှာ
တစ်ဆိုသွားသည်။

" သား ဘယ်လိုပုံစံလဲ ကြည့်စမ်း ညအိပ်ဝတ်စုံ မလဲသေးဘူး
ရေလည်းမချိုးသေးဘူး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ပုံစံက မြေဟောက်လိုလို
ဘာလိုလိုနဲ့ ဒေါ်ဖြူ ဘယ်မှာလဲ မြန်မြန်လာ "

အန်တီ ဆတ်ခနဲထ၍ တရစပ်ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ဖြူ မျက်နှာ
ပိန်ပိန်လေးနဲ့ ရောက်လာသည်။ အန်တီ ဒေါ်ဖြူကို ခပ်ရှူးရှူးလေးကြည့်ပြီး

" သားကို နည်းနည်းမှ မပြောဘူးလား အိပ်ပုံစုံဖွားနဲ့ ထပြေး
လာတာ မနဲလားမရှိလိုက်တာ "

အန်ကယ် မျက်ဝန်းက ညအိပ်ဝတ်စုံ ဖိုဖိုရဲ့ ဆိပ်ပင်ပွေ့ မျက်

အဆိုပြန်နေတဲ့ သူ့ကို မနှစ်မြို့စွာ ရှောင်းထင်ကြည့်နေဆဲ စံက ဘာလုပ်
လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့။

နီပြုန်းနေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းမှ ဒေါသအတွေ့တွေကို မကြည့်ရဲ။
စံ မျက်လွှာချလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်က အန်တီကိုကျော်လျက် စံ လက်
တစ်ဖက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင် ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ စံတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ဘက်ပြိုကျလျက် ထမင်းစားခန်း
ထဲက စံကို ဆွဲထုတ်တော့ အန်ကယ် လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထွက်လာသည်။
သူပုန်း တစ်ဖက်ကို အန်ကယ်ဆုပ်ဆန့် ဆွဲကိုင်၍ အန်ကယ်ရဲ့
ကျန်လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်သွားတော့

စံ မျက်ဝန်းပြာမှောင်သွား၏။ စံကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်
လွတ်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စုန်းခနဲ ခွေကျသွားသည်။

ဘုရား ဘုရား သူ့ဒယ်ဒီ သူ့ကိုထိုးလိုက်တာလား။ ဒေါ်ဖြူ
သူ့ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲပွေ့လျက် သူ့နှုတ်အမ်းပိမှ ယိုစိမ်းကျလာသည့်
သွေးစကို ပွတ်သုတ်ပေးရင်း

“ တော်ပါတော့ ကိုဆင့် သားကို အဲဒီလောက်ထိ မရက်စက်
ပါနဲ့ မရက်စက်ပါနဲ့ကွယ် သားကိုတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လက်ဖျားနဲ့
မထိရက်ခဲ့တာ ခုတော့ သွေးထွက်အောင် လှုပ်ရက်တာလားဟင် ”

ဒေါ်ဖြူ ဝမ်းနည်းတကြီး ပြောတော့ ဒေါ်နီစီ မျက်နှာပေးလို၍

တင်းမာသွားပြီး

“ လုပ်ရမယ် ဖြူ သားဟာ တစ်စထက်တစ်စ မိုက်ရိုင်း
လာတယ် ”

“ ဒီမှာ ဒေါ်ဖြူ သားကို ဆုံးမနေတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်ဖြူကြား
မဝင်ပါနဲ့ ဒေါ်ဖြူက သားကိုချစ်တာ တစ်ခုတည်းသိတယ် သားအလိုကို
အစဉ်အမြဲ ဦးစားပေးခဲ့လို့ သားခုလိုရိုင်းရိုင်းလာတာ ”

အန်ကယ် ပြင်းရှုရှုပြောတော့ ဒေါ်ဖြူ မျက်လွှာချလျက်
ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ဖြူ ခေါ်ကတည်းက စံလိုက်သွားရင် အကောင်းသား
ခုတော့။

စံ သူ့အပါးပြေးကပ်သွား၍ သူ့လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထွက်လာပြီး
ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့ စံ မင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။

“ တောက် ကောင်းကင်စရာနဲ့ ”
ဒယ်ဒီ ဒေါသတကြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး
“ မင်းဘာကို အလိုမကျတာလဲကွ ”

သူ့ မျက်နှာပေးကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ
စီးကျ လာသည့် သွေးတစ်စ စံလက်ခုံပေါ် လွင့်ကျလာသည်။

သူ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ အန်ကယ်လက်ထဲမှ ရှန်းထွက်
သွား၏။ အန်တီက စံကို ဖေးမ ထူပေ၍

“ နာသွားလား သမီး ”

အန်တီ တယုတယ မေးတော့ စံ ဦးခေါင်းရမ်း၍ ရှမ်းထလို့
သည်။

ဒေါ်ဖြူက သူ့နောက်လိုက်ထွက်သွားသည်။ အပေါ်ထဲ
တက်သွား သည့် သူ့ခြေသံပြင်းပြင်းက စံရင်မှာ လှိုင်းကြမ်းထန် သွား
သည်။ အန်ကယ်က ဒေါသမပြယ်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းနှင့် အံတကြိတ်ကြိတ်
ဖြစ်နေဆဲ။

“ ဒီကောင် အခုမှ ဒီလို စရိုက်ကြမ်းတွေ ပြောင်းလဲလာတာ
ရှိစိ ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုဆင့် ”

“ သားကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မရတော့ဘူး တစ်
စိစဉ်မှဖြစ်မယ် ”

“ ကိုဆင့်က ဘယ်လိုစိစဉ်ချင်လို့လဲ ”

“ ကိုယ်တို့အနားမှာ အချိန်ပြည့်ထားပြီး အနီးကပ် စောင့်ကြည့်
ရမယ် ”

အန်ကယ်ပြောတော့ အန်တီမျက်ဝန်းအရောင် လင်းဖြာလှူ

“ ဟုတ်တယ် ကိုဆင့် အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ ဒါမှ သားစေလို့
ပျော့ပြောင်းလာမှာ နောက်ဆိုမလွယ်ဘူး ဒေါ်ဖြူက သားကို သိပ်

လိုက်လွန်းလို့ ခုလောက်ဆိုသွမ်းနေရတာ ကဲ သမီး ဘာမှစိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်စရာ မလိုဘူးနော် ”

စံဘက်လှည့်ပြော၍ စံ ဦးခေါင်းညိတ်ရုံသာ တတ်နိုင်
တော့သည်။

“ သမီးဘက်မှာ အန်တီတို့ရှိတယ် သားကို ကြောက်နေဖို့
မလိုဘူး ”

“ သားက တစ်ခါမှဒီလို မရင့်သီးဖူးဘူး အခုမှဖြစ်လာတာ
သမီးကို အန်ကယ်အရမ်းအားနာတာပဲ သမီးရယ် ”

“ ရပါတယ် အန်ကယ် ”

“ ကဲ သား မစားရင်နေပေစေ အန်တီတို့ နံနက်စာ ဆက်စား
ရအောင် ”

အန်တီပြော၍ စံခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် စံရင်မှာ သူ
ဒေါသတွေ ဆူနေဆဲ အန်တီနဲ့အန်ကယ် လက်ဖက်ရည်သောက်တုန်း
စံ အသာထရပ်၍

“ ဟို စံ အပေါ်ခဏတက်လိုက်မယ် ”

“ စံ ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ အန်တီတို့မျက်ဝန်းနှစ်စုံ စုံထပ်
ထပ်ထပ် ကျရောက်လာသည်။ စံ မျက်နှာလွှာချ အသက်အောင့်
လိုက်ပြီ။

“ သူ ဘာပြောစရာရှိလဲ မသိဘူး ”

ဒေါ်ရီရီနဲ့အောင်အောင် တစ်ယောက်မှက်နှစ်ယောက်ကြား
သည်။ ပြီးမှ အန်တီ ဦးခေါင်းဆတ်လျက်

“ သမီးသွားချင်စာယ့်ဆို သွား ဒါပေမဲ့ ခုဏကလို ကြမ်းပြု
တမ်းတမ်း ပြုမူလာရင် အန်တီကို ချက်ချင်းခေါ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ”

“ ဝံ ဦးခေါင်းဆတ် အန်တီတို့အဖွဲ့မှ ထွက်ခွာသည်။ အခြစ်အချက်
မထင်မှတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ငြင်းထန်သွားတာလဲ ကံကြမ္မာ။

“ ဒယ်ဒီ မတရားဘူး သားကိုရက်စက်တယ် ဒီမိန်းမကြေ
သားကို ဒယ်ဒီနဲ့ပဲစက်တာ သားအရပ်ဝေးနည်းတယ် ဒေါ်ဖြူ
ဒီမှာမနေတော့ဘူး လုံးဝမနေတော့ဘူး ”

“ အိုး သား ဒီလိုမလုပ်ချားလေ ”

“ မနေဘူး သား မနေနိုင်ဘူး မနေဘူး ”

ရွက်ကြီးတောင် ငိုကြွေးလျက် ကျော့ပိုးဆိတ်တဲ အဝတ်
ထိုးထည့်နေတဲ့သူ့ကို ဒေါ်ဖြူက ခည်းကာဟန့်တားလျက်။

“ သားရယ် ဒီလောက်ထိ ဝမ်းနည်းနေဖို့ လိုပါဘူး ပုံ
ဒေါ်ဖြူပြောပေးပါ့မယ်ကွယ် နော် သား စိတ်လိုက်ဘန်ငါ မလုပ်ပါ
ဒေါ်ဖြူက မျက်နှာပယ်လေးနဲ့ တာတတ်တွတ်ပြော၍ သူ့အဖွဲ့

ကို ဆွဲယူနေသည်။ သူက ဒေါ်ဖြူကို တွန်းဖယ်လျက် အဝတ်တွေ
ပျံ့ထည့်နေ၏။

“ ဒေါ်ဖြူ သားကိုမတားနဲ့ သားစိတ်နဲ့သား နေပါရစေ ဒယ်ဒီတို့
ကိုဆက်မှုကို သား မခံစားပါရစေနဲ့ မတားပါနဲ့ မတားနဲ့ ဒေါ်ဖြူ ”

သူ ဇွတ်တရွတ် ရွတ်၍ အဝတ်အိတ်ကို ကျော့ပိုးလိုက်သည်
ပျံ့ထည့်မှု ခံပြင်းမျက်ရှသည် မျက်ရှည်စေ လွင့်ကျလျက်
အခန်းထဲက ကမ်းရိုးထိုး ပြေးထွက်လာသည် သူနှင့် အခန်းဝ
မှာထိုင်တော့ ဝံ မျက်လွှာချလျက် သူ့ရှေ့ပိတ်ရပ်မိသည်။

“ ဘာ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဟင် ”

“ တောက် ”

ဝံကို တွန်းထုတ်၍ သူ ခြေလှမ်းကြဲ လှမ်းထွက်သွားစဉ်။

“ ကိုကောင်းကင်ရန်နဲ့ ”

“ မင်း ငါ့နာမည် ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့ ငါ့ရှေ့ဘယ်တော့မှ
မလာနဲ့ မင်းကိုဒီနေ့ကစပြီး ငါ စွန့်ပစ်လိုက်ပြီကွ ”

တရပ်ပြောကာ လှေကားထစ်တွေကို တဝန်းဝန်းဖြတ်ကျော်
ပျောက်သည့် သူ့နောက်ကျော့ကို ဝံ ငေးကြည့်မိသည်။

သူ့စိတ်က ဘယ်လိုလဲ ဝံ နားမလည်နိုင်တော့။ သေချာတာက
သူ့ကို သူ ပယ်ပယ်နယ်နယ် မုန်းတီးသွားပြီ။

သူ့နောက် စံခြေလှမ်း တစ်ဖြည်းဖြည်း ရွေ့ပါသွားသည်။
ညှော်ခန်းကိုဖြတ်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာသည့် အန်တီနှင့်
အန်နယ် မြင်သွား၏။

“ ဒါဘယ်ကိုလဲ ကောင်း ”

အန်နယ် မေးသံဟိန်းထွက်လာသည်။ သူ ခြေလှမ်းမတန်ဘဲ
ရွေ့လျားနေဆဲ။

“ ကောင်းကင်ဈာန် ”

အန်နယ် အသံပို၍ ဟိန်းထွက်သွား၏။ သူ့ခြေလှမ်း တန်သွား
သည်။

“ သား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ”

အန်တီ သူ့အပါးကပ်သွားပြီး ခပ်စူးစူး မေးလိုက်သလို။ သူ
နှုတ်ခမ်းပါးကို ဆွဲကိုင်လျက် နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ။

“ ရှိစီ ဒီကောင် ဘာဖြစ်နေလဲမမေးနဲ့ အခု မင်းဘယ်သွားဖို့
အဝတ်အစား ယူသွားတာလဲ ”

“ မင်းလွင်တို့ဆီ သွားမလို့ ”

“ မင်းလွင်တို့ဆီသွားတိုင်း မင်း အဝတ်အိတ် ယူသွားလေ
ရှိလား ”

ဒယ်ဒီမေးခွန်းကြောင့် သူ့ကျောပေါ်မှ အဝတ်အိတ် လျောကျ

ကျောပေါ်မှ အဝတ်အိတ်ကို သူ ပြန်မကောက်။ မိဘနှစ်ပါးကို ကျောခိုင်း
ပျက်သွားတော့၏။

အဝတ်အိတ်ချပြီး ထွက်သွားသည့် သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်၍
ပုန်တိုနဲ့အန်နယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို ဆိုဖာပေါ်
ပိုင်းချလိုက်သည်။ စံ သက်မလေး အသာချ၍ သူ့အဝတ်အိတ်ကို
ကောက်ကာ

ကောင်းကင်ဈာန်ရယ်

အန်နယ် လက်သီးချက်က စံကြောင့်လို့ စွတ်စွဲနေတာလား။

အခန်း (၁၂)

စားပွဲကို ဝန်းခနဲတွန်းဖြိုလိုက်သည့် ကောင်းဒေါသကို မင်းလွင် တို့ ငေးကြည့်နေဆဲ။

“ မကျေနပ်ဘူးကွာ လုံးဆမကျေနပ်ဘူး ရုတ်စိတ် မင်းကြောင့် ဒယ်ဒီ ငါ့ကိုထိုးတာ ”

သူ့ပေါက်ကွဲသံက သူ တွန်းဖြိုလိုက်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ် တွေလို ပြန်ကြသွား၏ ထက်ကိုက စားပွဲကို ပြန်ထောင်သည်။ ပြန်ကြ နေသည့် စာအုပ်အဟောင်းတွေကို မင်းလွင် ကောက်ချွန်အခန်းထောင်မှာ ပုံလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်ထောက်ရပ်ကာ အပြင်သို့ မျက်နှာမူထားတဲ့ ကောင်း ကိုယ်တစ်ဖက်လှည့်၍ သူ့တို့ထက် မျက်နှာ ပေးပြီး

“ မင်းတို့ ငါ့ဘက်က တစ်ဆိတ်စဉ်းစားကွာ ဒယ်ဒီ ငါ့ကို ထိုးသင့်သလားကွ ”

“ ဟုတ်သားပဲ ဒီကိစ္စမှာ မင်းဒယ်ဒီ လွန်တယ် ”

“ မင်းမာမိက ဘာဖြစ်လို့ မင်းဘက်မှာ မရှိရတာလဲ ”

ကောင်းဘက်က ဝိုင်းဝန်းခံစားပေးလို့တဲ့ မင်းလွင်တို့စိတ်က ကောင်းနဲ့ထင်တူကျလျက်။

မင်းလွင်တို့ကြမ်းခင်းပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချ၍ ခပ်တင်းတင်းလေး ဝေဖန်ကြသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းအုတ်ကွဲရာက နာကြင် နေဆဲ။

“ ဟုတ်ထယ် မာမိကိုလဲ ငါ မကျေနပ်ဘူး ရုတ်စိတ်သက်ရင် ငါ့ကို အလိုလို ဘေးဖယ်ထားတာ ငါ အကြေကွဲဆုံးပဲ ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက တိုးဝေလာမှန်းမသိတဲ့ ကြေကွဲမှုတွေ ဝန်းခနဲဖြိုဆင်းလာသည်။ မျက်ရည်စတွေကို သူပန်းနဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး

“ သူတို့မိသားစု ဝိုင်းဝန်းတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို ငါ့ရင်မှာ ခံစားလို့ မရတော့ဘူးကွာ ”

နီနီမှာ ခိုထားသည့် သူ့ကိုယ်လျော့ခနဲ ပြိုဆင်းသွားသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကြားမှ စားပွဲခုံပုလေးက တည်ငြိမ်လျက်

ထက်ကိုက ကြမ်းခင်းပေါ်ချထားသည့် ပလပ်စတစ်ဆွဲအိတ်

ထဲမှ ဘီယာဘူးတွေကို နှိုက်ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

မင်းလွင်ဘီယာဘူးကို ငေးကြည့်ပြီး

“ မင်းအခု ဘာဖြစ်ချင်လဲ ”

“ ငါ အရမ်းမွန်းကျပ်နေတယ် အရမ်းကြေကွဲနေတယ်ကွာ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ”

ထက်ကို အာလူးကြော်ထုပ်တွေ စားပွဲပေါ်တင်ရင်း

“ လောလောဆယ် မင်းအာရုံပြောင်းဖို့ လိုတယ် ”

“ ဘယ်လိုပြောင်းရမလဲကွ ငါ့အာရုံမှာ အဲဒီပုံရိပ်တွေ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေတယ်ကွ ”

“ အဲဒီ ပုံရိပ်တွေ ပျောက်ကင်းမယ့် နည်းရှိတယ်ကွ ”

မင်းလွင်ဆိုစဉ် သူ နှုတ်ခမ်းပါးလေး လှိုင်းကြွလျက်

“ ဘာနည်းလဲ ”

မင်းလွင် မျက်ရိပ်လေးစောင်းပြန်ကာ သူ အကြည့်ဘီယာဘူးဆီ ရွေ့သွားသည်။

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း အဲဒီအဖြစ်ကို မင်းတသသ ခံစားနေစရာမလိုဘူး တကယ်ဆို မင်းဒယ်ဒီ အဲဒီလောက်ပြင်းထန်ဖို့ မသင့်ဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ငါ အဲဒါကို မကျေနပ်တာကွ ”

ထက်ကို ဘီယာဘူးပေါက်၍ ကမ်းပေးစဉ် သူ အလိုက်သင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့ရင်မှာ ဖွင့်ပေါက်လိုက်တဲ့ ဘီယာဘူးထဲမှ ဘီယာတွေလို ဖျူလျက် ယိုဖိတ်ကျနေဆဲ မင်းလွင်က အကြော်ထုတ်တွေပေါက်၍ သူ့ရှေ့ကိုးရွေ့ပေးပြီး

“ မင်းကိုထိုးတဲ့အချိန်မှာ ရတီစံ မဆွဲဘူးလား ”

“ ရတီစံက ငါ အထိုးခံရအောင် လုပ်တာကွ ”

“ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ”

သူ ဘီယာတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီး

“ ငါ့ကို မထေမဲ့မြင် ဆက်ဆံတာ ငါ့ကိုအရေးမလုပ်တာ ”

“ ဟင် ဘယ်လို ”

မျက်ဝန်းနှစ်စုံပြူးထွက်လာသည်။ သူ့အာလူးတစ်ဖတ် ကောက်ဝါးလိုက်ပြီး

“ ဟုတ်တယ် ရတီစံ သိပ်လည်တယ်ကွ မာမိတို့ရှေ့မှာ အပိုး

ဖျိုးနေတဲ့ ချွေးမလောင်းအယောင်ဆောင်ထားတာ ဒေါ်ဖြူနဲ့ဒေါ်ခိုင်းတာ ဝလာဘူးလေ ငါ အရမ်းခံပြင်းတယ်ကွ ”

“ အဲဒါနဲ့ မင်းက ”

“ ဟုတ်တယ် ငါ ချက်ချင်းပဲ ရတီစံကို ထမင်းစားခန်းထဲက

ဆွဲထုတ်တာ အဲဒီမှာ ဒယ်ဒီငါ့ကို ဘာလိုင်းကြီး ဝင်တွယ်တာကွ ဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်သင့်ဘူး ငါ့ဘက်က ဝင်ပါတဲ့ ဒေါ်ဖြူ ကိုလဲ ရင်ရင်းသီးသီးပြောတာကွာ ”

မင်းလွင်တို့ ဘီယာတစ်ကွိုက်ဆီ သောက်နေရင်း မျက်နှာလေး တွေ ပင့်တက်ကာ သူ့ကိုငေးကြည့်သည်။ သူ ဘီယာအသစ်တစ်ဘူး ထပ်ဖောက်ပြီး

“ ဒါနဲ့ မင်းကရတီစံကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းတာလဲ ”

ထက်ကို ဖျတ်ခနဲမေး၍ သူ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ကြောင်သွားသည်။ မင်းလွင် ရိုဝေဝေကြည့်၍

“ ဟုတ်တယ် မင်းမုန်းတီးနေတဲ့ ရတီစံကို မင်းဘာကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချင်တာလဲ ”

“ အဲဒါ ပြောစမ်းကွာ ”

မင်းလွင်တို့ မိမေး၍ သူ့ရင်မှာ မူးချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။

“ ပြော ကောင်း ပြောစမ်း မင်းအိပ်ရာထတာနဲ့ ရတီစံကို မြင်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ ”

“ မင်း ရတီစံကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား ဒါမှမဟုတ် ရင်ခုန် နေလို့လား ”

“ ဟာ ”

သူ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဘီယာဘူးကို လွှတ်ချပြီး မင်းလွင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။

မင်းလွင်တို့မျက်နှာဝန်းထဲမှာ သူက ရတီစံကို ရင်ခုန်နေတယ်လို့ သတ်မှတ်လာတာ သူ သည်းမခံ နိုင်တော့။ သူ့မျက်နှာပြင် ပေါင်မုန့် တစ်လုံးလို တင်းပွလျက်

“ မင်းတို့ ငါ့ကို အဲသလို မေးရက်သလားကွ ”

“ မေးရက်တာမဟုတ်ဘူး မေးချင်တော့ ”

“ ဟေး ”

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း မင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒေါ်ဖြူ မျက်နှာမြင်မှ အိပ်ယာထနေကျ မင်းမက်လာဆောင်ပြီးမှ ပြောင်းလဲ သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ ”

မင်းလွင် ဘီယာမူးမူးနဲ့ အထပ်ထပ်မေး၍ သူ့ရင်မှာ အောက်သိုးသိုးနှင့်

“ မပြောင်းလဲဘူးကွ ဒေါ်ဖြူနို့မှ ငါ့အိပ်ယာထတာကွ ”

“ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ရတီစံကို ခေါ်ခိုင်းရတာလဲ ”

“ ဘာလဲ ရတီစံ မျက်နှာကို အရှက်ဦးမှာ နမ်းရှိုက်ချင်လို့လား ”

“ ငွို ”

သူ အော်ကလီဆန်သလို ရွတ်လိုက်သည်။

“ ဒီမှာ ထက်ကို ရတီစံ ငါ့အမြင်ရှေ့မှာ စက္ကန့်မလပ် မျက်ရည် ကျအောင် ငါ နှိပ်စက်ချင်နေတာ ငါ့အမုန်းတွေ ချကျွေးချင်တာ နားလည်လား ”

သူ ချဉ်တူးတူးရွတ်လိုက်၍ ထက်ကိုတို့မျက်နှာနှစ်ခု မိုတီတီ ယစ်ဝေလျက်

“ သိဘူးကွာ မင်းက...ဟား...ဟား ”

သူ့ကိုကြည့်၍ အကြောင်းမဲ့ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည့် ထက်ကို တို့နှစ်ယောက်ကို သူ မျက်မှောင်တွန့်ကြွတ် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဟာ မင်းတို့ငါ့ကို လှောင်နေတာလား ”

“ မလှောင်ဘူး သူငယ်ချင်း ”

“ မလှောင်ရက်ဘူး ကွာ ”

“ မလှောင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲကွ ”

“ သဘောကျလို့ ”

မင်းလွင်တို့ ပြိုင်တူဆိုတော့ သူ နှုတ်ခမ်းလွှာ ပိုတင်းသွားသည်။

“ ဘာသဘောကျတာလဲ ”

“ ရတီစံကို နှိပ်စက်ချင်တဲ့ မင်းစိတ်ကို ”

“ နှိပ်စက်ရမယ်ကွ ရတီစံကြောင့် ငါ့စိတ်မှာ ခံစားရသလို တန်ပြန်ခံစားရအောင် ငါ နှိပ်စက်ရမှာပဲ ငါ့ကြောင့် ရတီစံ ကြေကွဲလေ

ငါကျေနပ်လေ ရတီစံမျက်ရည်ကျလေ ငါ ကြိုတ်ပျော်လေပဲ ဒါကြောင့် ရတီစံ ခေါင်းငုံ့ကျနေဖို့ ငါ နည်းမျိုးစုံနဲ့ နှိပ်စက်ရမှာပဲ”

“ ကောင်းတယ် မင်းနှိပ်စက်တာကို ငါတို့အားပေးတယ် ရှေ့ဆက်ပြီး ရတီစံကို မင်းနှိပ်စက်ဖို့ လိုအပ်တယ် ”

လေးတွဲတွဲရွတ်နေသည့် မင်းလွင်ကို သူရီဝေဝေ ကြည့်လိုက် သည်။

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း ရတီစံတင်မက မင်းဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ခံစားရအောင် မင်းလုပ်ရမယ် ”

“ ဘာလုပ်ရမလဲ ထက်ကို ”

“ မင်းမျက်နှာကို မင်းဒယ်ဒီနဲ့မာမီ မမြင်ရအောင် ရှောင်နေ ဖို့ကွ ”

သူ့ကိုယ်ဆတ်ခနဲ မတ်သွားသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ဂယောက် ဂယက်အရိပ်တွေ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မင်းလွင်တို့ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ကာ

“ ဟုတ်တယ် မင်းရှောင်နေလိုက်ရင် မင်းဒယ်ဒီရင်လဲ ခံစား သွားရမယ် မင်းကိုထိုးတဲ့အတွက် နောင်တရသွားမယ် မင်းဟာမီလဲ မင်းကို အသနားပိုသွားမယ် နောက်ပြီး မင်းမုန်းတီးနေတဲ့ ရတီစံ နောက် တစ်ကြိမ် မင်းနဲ့မင်းမိဘကြား ပြဿနာမပွေးရဲတော့မှာကွ ”

“ ဒါကြောင့် မင်းမိဘနဲ့ရတီခံကို မင်းရှောင်နေလိုက် လုံးဝ မျက်နှာမဆိုင်နဲ့ သူငယ်ချင်း အဲဒါအထိရောက်ဆုံး တုန့်ပြန်ချက်ပဲ ”

မင်းလွင်တို့နှစ်ယောက် တရစပ်ဖိ၍ အကြံကောင်း ပေးလာ၍ သူ့အာရုံမှာ ငေးမောသွားစေသည်။

“ ဘာလဲ မင်းမရှောင်နိုင်ဘူးလား ”

“ မင်း ရတီခံနဲ့ခွဲမနေနိုင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကွ ”

ဘီယာဘူးလွတ်တွေကို ခိုဝေဝေကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည် သူ့ကို မင်းလွင်တို့ ဝရန်းသုန်းကားဆိုသည်။

မင်းလွင်တို့စကားလုံးတွေက အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ပျော်ဝင် နေသည်က သူ့ရင်မှာ ခံပြင်းသွားစေသည်။ သူ့ပခုံးတွန့်ခါလျက်

“ ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ ”

“ မသိဘူးလေ မင်းရဲ့နေ့တွေညတွေမှာ ရတီခံ ပါဝင်နေတာ ဆိုတော့ ”

“ ခေါက်ထားစမ်းကွာ ”

“ တကယ်နေနိုင်တယ်နော် ”

မယုံသလိုလို ကြည့်လာသည် သူငယ်ချင်းတွေကို သူ ခါးခါ တူးတူးကြည့်ပြီး

“ နေနိုင်တယ်ကွ ”

“ အဲဒါဆို ဒီညကစ မင်းမပြန်နဲ့ ”

“ မပြန်ဘူးကွာ ”

“ အိုခေ ဟောဒီအိမ်လေးမှာ ငါတို့သုံးယောက် တစ်ညလုံး ပဲသောက်ပြီး မှောက်ကြမယ် ဟား ဟား ”

ထက်ကို စိန်မော်သဖြင့် သူ ဘီယာဘူးမြှောက်၍ အားပြိုင် ပိုမိုခေါ် လိုက်တော့၏။

သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ ဘီယာဘူးတိုက်သံ ပျံ့ထွက်သွားသည်။

ရတီခံ မင်းကို ငါ့အမုန်းတွေနဲ့ ရှောင်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း ပီဝေရမယ်ကွ။

အခန်း (၁၇)

ညဆယ်နာရီထိုးသည်အထိ သူ ပြန်ရောက်လော့။ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်က မျက်နှာညိုလျက် သူ့ကိုဘဝင်မကျ ဆူပွက်နေ၏။

“ ဒေါ်ဖြူ ”

အန်တီဆေးသောက်ဖို့ လက်ဖက်ရည်ခွက် ပင့်မလာသည်

ဒေါ်ဖြူ မျက်နှာဖြူလွလွဖြင့် အန်တီကို မော့ကြည့်သည်။

“ ပြောပါ ရှိမိ ”

“ သား ဘယ်သွားမယ် ပြောသွားလဲ ”

ဒေါ်ဖြူ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်လိုက်ပြီး

“ ဘာမှပြောမသွားဘူး ”

“ သေချာရဲ့လား ”

“ ဖြူ မလိမ်ပါဘူး ရှိမိရယ် ”

အန်တီ နှုတ်ခမ်းပါးတင်းစေပြီး ဆိုဖာပေါ်ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချုပ်လိုက်

မျိုးစာပေ

သည်။ ဒေါ်ဖြူ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားသည်။

အန်တီစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ကို အန်ကယ်စိုးရိမ်သလို ကြည့်၍

“ ရှိမိရယ် သားအတွက် ဒီလောက်ပူပနေနဲ့ သားပြန်မလာဘဲ

နေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ ”

စံကို ငဲ့ကြည့်၍အန်ကယ် တစ်ခွန်းဆို၍ စံ မျက်လွှာချလိုက်

သည်။

“ ပြန်လောတာကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဘယ်သွားလဲ

ဟိုတာ အသိပေးတာကို ခံပြင်းတာ ထက်ကိုနဲ့မင်းလွင်လဲ အဖြီးစမ်းလို့

မရဘူး ”

“ သားဆိုသုံးယောက် တစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပါကွာ စိတ်ပူ

နေစမ်းနဲ့ရှိမိရယ် ရှိမိကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်ဦး ”

အန်တီအနားကပ်၍ အန်ကယ်တတွတ်တွတ် ပြောနေတုန်း

အန်တီ သောက်နေကျ ဆေးကပ်ကို အံ့ဆွဲထဲက စံယူလိုက်သည်။

ဆေးကပ်အနီ ရောင်ထဲမှ ဆေးလုံးလေး ခွါယူပြီး အန်တီလက်ထဲ

ထည့်ပေး၍

“ ဆေးသောက်လိုက်ပါ အန်တီရယ် သူလာမှာပါ စိတ်မပူနဲ့

ပေါ့၊ အန်တီ ”

မျိုးစာပေ

“ ဟုတ်သားပဲကွာ လက်ဖက်ရည်မအေးခင် သောက်လိုက်ရဲ့စိ ”

အန်ကယ် လက်ဖက်ရည်ခွက် မှု့၍ ပြောလိုက်သည်။ အန်တီ မျက်စိက သူ့ကိုဘဝင်မကျဖြစ်နေရာမှ စံကို ထူထောင်သက်လင့် ပြောင်းကြည့်လာသည်။

ပြီးတော့ စံထည့်ပေးတဲ့ ဆေးလုံးလေးနဲ့ စံကို ထစ်လှည့်စိ ကြည့်၍

“ သမီးက သိပ်လိမ္မာစားပဲကွယ် သားဘာသာ ”

“ ကဲပါကွာ ရှိစိဆေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက်ပါ ”

အန်ကယ်ထပ်ပြောတော့ အန်တီမျက်နှာ တင်းတင်းသေးသေး ပြေလာသည်။ အန်တီဦးခေါင်းအသာဆတ်၍ ဆေးလုံးလေးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အန်ကယ်ကမ်းဖူးတဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဆေးလုံးလေးကို အန်တီသောက်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက် အလွတ်ကို အန်တီ လက်ထဲမှ စံယူလိုက်ပြီး

“ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ အန်တီ အိပ်လိုက်တော့နော် သူ့ကို စံ စောင့်မယ် သူ ပြန်လာမှာပါ ”

ခုချိန်မှာ အန်တီစိတ်ပေါ့ပါးနေပုံအတွက် စံ အတတ်နိုင်ခဲ။

ဖွဲ့ပြောမိ၏။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် စံကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် သူ့မိဘစိတ်မှာ ထိခိုက် မခံနေစေချင်ပါ။ အန်ကယ် သက်မအသာချ၍

“ ဟုတ်သားပဲ ရှိစိ အိပ်ရေးပျက်ရင် ရှိစိကျန်းမာရေးထိခိုက် လိမ့်မယ် သားပြန်လာမှာပါကွာ စိတ်လျှော့ပြီး အနားယူလိုက်ပါ ”

အန်တီစိတ်က သူပြန်မရောက်သေးတဲ့အတွက် မချွင်မပြု ဖြစ်နေဆဲ။

“ ရယ်ထယ် ကိုဆင့်ရယ် သားပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်လိုက်မယ် ”

“ စံ စောင့်လိုက်မယ်လေ ”

“ ဟုတ်သားပဲကွာ သမီးပဲစောင့်ပါစေ သားပြန်လာလို့ ရှိစိ ချူမိရင် သမီးပဲစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမယ် လာပါကွာ ”

အန်ကယ်က အန်တီကို စိုးရိမ်ပြီး အန်တီလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သည်။ အန်တီက မထချင်ထချင်နှင့် စံကို စိတ်ချသလိုကြည့်နေဆဲ အန်တီ စိတ်ချလက်ချဖြစ်စေဖို့ စံ အပြုံးလေးပန်ဆင်ပြီး

“ စိတ်ချပါ အန်တီ အန်တီကို စံစိတ်ပူတာပါ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ နော် နော် အန်တီ ”

အလိုက်သိလွန်းတဲ့ ချွေးမချောလေးကို ဒေါ်ရိုစိပို၍ အချစ်ပို ပြီးသည်။ စံလက်ချောင်းလေးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ဖြေလွှတ်၍

“ အန်တီ စိတ်ချမယ်နော် သမီး ”

စံ ဦးခေါင်းညွတ်ညွတ်လေး ညီတ်လိုက်သည်။ စိတ်သက်သာမှု ရသလိုဖြစ်သွားသည် အန်တီမုက်နာလေးကို စံနားလည်စွာ ကြည့်မိသည်။ အန်တီက အန်ကယ်ဆွဲခေါ်ရာနောက် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ပါသွား၏။ အန်တီတို့အခန်းလေး မီးဖိုဝါသွားမှ စံ သက်ပြင်းချကာ ဧည့်ခန်းဆိုဟ ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ ဘယ်သွားနေလဲ ဒီအချိန်ထိ ဘာလို့ပြန်မရောက်တာလဲ သူ လူဖျိုတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ နောက်ကဏ္ဍ ပြန်ရောက်တတ်သလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ပြန်မရောက်သေးသရွေ့ စံက မျှော်နေရမှာပဲ မမျှော်လို့မှမရတာ သူ့ကို စံခေါင်းညီတ်လက်ခံထားတဲ့အတွက် တာဝန် အရ မျှော်ရမှာပေါ့ ခုဆို ညတစ်ချက်တိတိနေပြီ သူ့အပိုင်ထင်ပေါ်မလာ။

ဒေါ်ဖြူတောင် သူပြန်အလာကို မစောင့်နိုင်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေလေရဲ့။

အင်းပေါ့လေ သူမလာမချင်း စောင့်ရမယ့် ဝတ္တရားရှုံ့နေပြီ ဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်တဲ့ဒေါ်ဖြူကို အပြစ်မဆိုသာ

ဆိုဖာပေါ် မှေးဖိုနီးနင်း သူ့စောင့်နေတဲ့ စံခန္ဓာ မိုးလင်းပေါက် သွားခဲ့ပြီ။

မိုးလင်းတဲ့အထိ သူပြန်ရောက်မလာတော့ စံရင်မှာ တစ်မျိုး ဆူဝေလာသည်။ အန်တီတို့ နီးသာတော့ ဆူငြက်သွက် ဒေါ်ဖြူမပျာ

အန်တီစီဆူတဲ့အချိန်နဲ့ အခန်းထဲက မထွက်ရဲတော့။

သူပြန်မလာတာ အန်ကယ် ထိုးလိုက်တဲ့အတွက် မကျေနပ် ကြောင်း တုန်ပြန်လိုက်တာလား။

“ ဒါ သက်သက်ပဲ့ ရှိစိတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်တာ သားကို ရှိစိနားမလည်တော့ဘူး ကိုဆင့်ရယ် ”

အန်တီနှုတ်မှ ခံပြင်းဒေါသတဖွားဖွားထကာ အန်ကယ် တလည်း အန်တီနည်းတူ မျက်နှာတင်းပြီး

“ သားကို ကိုယ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကိုင်တွယ်ရတော့မယ် ရှိစိ ”

“ ကိုဆင့် သဘောပါ ”

“ ဒါဆို ကိုယ် သားကိုလိုက်ရှာလိုက်မယ် ”

“ ရှိစိပါ လိုက်မယ်လေ ”

အန်ကယ်နောက်မှ အန်တီစိတ်လိုက်မာန်ပါ ထလိုက်သည်။

ပြီးမှ စံကို သတိရဟန်နှင့် နောက်လှည့်၍

“ သမီး ”

“ ပြောပါ အန်တီ ”

“ သားကို အန်တီတို့ လိုက်ရှာမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ အန်တီတို့ ပြန်မလာခင် သားရောက်လာတယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လိုက်နော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ”

သူ့အတွက် စိတ်ပူလောင်နေသည့် အန်တီနဲ့အန်ကယ်ကို စံ စိတ်မသက်မသာ ငေးကြည့်မိသည်။

အန်တီတို့အပျောက်ကွယ်တော့ စံသက်မချမိသည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်ဖြူ အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ စံကို စာနာစွာကြည့်၍

“ စံ အိပ်ချင်သွားအိပ်လေ သားကိုဒေါ်ဖြူ စောင့်လိုက်မယ် ”

“ ရပါတယ် ဒေါ်ဖြူရယ် စံ အိပ်ချင်စိတ်မရှိပါဘူး ”

စံနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဒေါ်ဖြူ ဝင်ထိုင်ပြီး သူပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေရှာသည်။ ဒေါ်ဖြူကိုကြည့်ရင်း စံ စိတ်ပို၍ မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။

“ ဒေါ်ဖြူရယ် ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ဖြူ လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်ပါ အန်တီတို့လိုက်ရှာနေပြီပဲ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် ဒါပေမယ့် စိတ်ပူတာကတော့ ပူတာပဲ။ သားကအဲလိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျစ်တိုက်ရင် ဘယ်သူ့မှအသိမပေးဘဲ ထွက်သွားတတ်တာ ဒေါ်ဖြူတို့မှာ ခေါင်းကိုစီးတောက်ပါလေရော သားက အဲသလိုဆိုးတာ ”

သူ ဆိုးကြောင်းပြောနေတဲ့ ဒေါ်ဖြူမျက်နှာက ပီတိရိပ်လေး လွှမ်းလျက် သူ့အပေါ်ထားရှိတဲ့ ဒေါ်ဖြူမေတ္တာကို စံ လေးစားမိသည်။ ထိုစဉ်

“ ဟေ့ စံ ”

လွင်လာသည့်ခေါ်သံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ စံ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်မိသည်။ သွယ်မာတို့ သုံးယောက်ကိုမြင်၍ စံရင်မှာ လှိုက်ဖြာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ လာလေ သွယ်မာ ရှင်တို့နေနိုင်လိုက်တာ ဟယ် ”

စံ ဆီးကြို၍ ပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်သည်။ သွယ်မာတို့က စံကို ပြုံးတုံ့တုံ့နဲ့ မျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်ပြီး

“ ရှင်လဲ နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား ”

“ နေနိုင်မှာပေါ့လေ စံအပါးမှာ အပေါ်ရှိနေတာကိုး ”

“ ဖိုးတို့ကိုတောင် မေ့ချင်လေ ဖြစ်နေတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြော၍ စံ စိတ်ဆိုး ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့မှ မျက်နှာလေး ဝင်းပပဖြစ်လာသည်ကို သတိထားမိသည့် ဒေါ်ဖြူ စံကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်လျက် ဒေါ်ဖြူ သက်မညင်ညင်လေးချ၍ စံတို့အပါးမှ ရှောင်ထွက်ခဲ့မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ အသံက လှိုင်လှိုင်ပျံ့ထွက်နေခဲ စိတ်ဆိုးချင်ချင် ဖြစ်နေသည့် စံကိုယ်ကို စိုးတို့ပန်းလေးနဲ့ တိုက်လိုက်ပြီး

“ ဘာလဲ စိုးတို့ကို စိတ်ဆိုးတာလား ”

“ ဆိုးတာပေါ့ ”

စံ နှုတ်ခမ်းလေးတွေနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ စိုးတို့ သဘောတကယ့်

ရယ်၍

“ ကောင်း ကိုရော အဲသလို စိတ်ဆိုးပြရဲလား ”

“ ဟွန်း ”

ဖြူကို စံ မျက်စောင်းခဲကြည့်လိုက်သည်။ ပြူ သဘောတကယ့်

ရယ်ပြီး

“ မဆိုးရဲဘူး မဟုတ်လား ”

“ တော်ပါ သူ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့ ”

“ ဘာလဲ ရင်ခုန်သွားလို့လား ”

“ သွယ်မာနော် ”

ဆိုဖာပေါ်မှ အလှူခေါင်းအုံးအနိပွင့်လေးနဲ့ သွယ်ကို ပစ်ပေါက်

ရန် စံ ချိန်ရွယ်မိသည်။

သွယ်တို့သုံးယောက် တစ်ခပ်ရယ်နေဆဲ ဘယ်လို မှန်းမသိ

စံကို သက်သက်ခွဲလှောင်ပြောင်နေတာ။ စံ မျက်စောင်းအဆတ် မပြတ်

ခဲကြည့်ပြီး

“ ရှင်တို့အဲဒါသလောက် နောက်နေရင် စံ ဘာမှတည့်မခံဘဲ နေမှာနော် ”

“ အမလေး ဖြူတို့က ငတ်ပြတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့ ”

“ ဟုတ်ဦး စံ ယောက္ခမအိမ်လာလည်တာ စားဖို့လာတာလို့

ပအောက်မေ့နဲ့ ရုတ်စံရယ် ”

“ ရှင်ကို သနားလို့လာတာ သိရဲ့လား ”

သူငယ်ချင်းတွေ ခပ်စူးစူးလေးဆို၍ စံ မျက်နှာပေးလေး

တည်ငြိမ်သွားပြီး

“ သနားလို့ ”

“ အင်းဇေ့ ”

“ စံက သနားစရာဖြစ်နေလို့လား ”

“ သနားစရာဖြစ်လို့ပေါ့ ”

စံကိုယ်စံ မလုံမလဲနှင့်

“ ဘာကြောင့် သနားရတာလဲ ”

“ ကောင်းတင်ချာန်ကြောင့်လေ ”

သွယ်မာ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောချလိုက်သဖြင့် စံ မျက်စန်း

မှေးစင်းသွားပြီး

“ စံ နေရတာ ပျော်ပါတယ် ”

စံ အသံတိုးဖျော့ဖျော့လေးကြောင့် သွယ်တို့သုံးယောက် မျက်နှာပေးလေးတွေ တည်လျက် ဖြူတို့ စိတ်မသက်မသာ သက်ပြင်းလေးချလိုပို့။

“ စံ ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ ခြုံတို့သိပြီးသား ”

စံ မလုံမလံအကြည့်လွှဲလိုက်မိသည်။ စိုးက စံဘေးဝင်ထိုင်၍

“ ကောင်း ပြန်မလာလို့ သူ့စိတ်ပျက်နေတယ်ဆို ”

စံ နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ သွယ်တို့စိတ်မသက်မသာ ငေးကြည့်ပြီး

“ စံရယ် ကောင်းကြောင့် စံရင်ထဲဘယ်လောက် ခံစားနေရမလဲဆိုတာ သွယ်တို့သိပါတယ် ဟယ် သူ့မနေစမ်းနဲ့ သွယ်တို့က စံကို နားလည်ပါတယ် စံကဘာကိစ္စမဆို မျှိုသိန်နေထုတ်တယ် ဆိုတာ သိပါတယ် သူငယ်ချင်းအချင်းပဲ စံ အဖြစ်ကို သွယ်တို့မျှောဝေခံစားပေးနိုင်ပါတယ် တကတည်း ဖြူမနေနဲ့ ဖြူနေတဲ့ မီးတောင်က မထိန်းနိုင်ဘဲ ပေါက်ကွဲလာရင် ပိုပြီးပြင်းထန်သွားတတ်တယ် နားလည်ခဲ့လား စံရယ် ”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ချင်း ပိုင်းပြော၍ စံ သက်ပြင်းလေးလေးချစ်သည်။ သွယ်တို့က စံတစ်ခုခု ရင်ဖွင့်လာမှာကို ဝံ့လင့်နေဆဲ။

စံ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြိတ်မျိုလိုက်ပြီး

“ စံက စံစိတ်ထက် သူတို့ဒေက္ခနုပိနေရင် ပြီးတာပါပဲ စံ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရင် စံကြောင့် မေမေတို့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေမယ်

လေ ဒါကြောင့် စံ ကျေနပ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်မလာတော့ စံကိုယ့်စံ အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရတယ် သူ့မိဘ သူ့အတွက်စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေတာကို စံ မကြည့်ရက်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး သူ့မာမာဆီရောက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ချင်တယ် ဒါမှသူ့မာမိ စိတ်ချမ်းသာမှာ နောက်ဆို မလွယ်ဘူးဟာ ”

“ အန်တီမှာ အပြင်းစားနုလုံးရောဂါရှိတယ်လေ သူ့ကြောင့် ဖန်တီးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စံစိုးရိမ်လိုက်တာ ”

ရင်ထဲက တင်းကျပ်သမျှကို ဖွင့်အန်လိုက်သည့် စံကို သွယ်တို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။

စံ က စံခံစားချက်ထက် သူ့တပီး ခံစားချက်ကို အစဉ်အလေးပေးတတ်တယ်ဆိုတာ သွယ်တို့သိနှင့်နေတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ခံစိတ်ကို နားလည်ပေးနိုင်တာပေါ့ စံမျက်နှာဖျော့ဖျော့လေးကို ဖြူ စာနာစွာကြည့်ပြီး

“ သိပ်လဲ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ စံ စိုးရိမ်နေမှာသိလို့ ဖြူတို့ သတင်းလာပေးတာ ”

“ သတင်း ဘာသတင်းလဲ ”

စံမျက်ခန်း အရောင်တောက်သွားသည်။ သွယ်မာတို့ ပြီးခေါင်း ညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ် စံ စိတ်ကို သွယ်တို့ဖတ်တတ်လို့ ကောင်းသတင်းလာပေးတာ ”

“ သူ့ အခုဘယ်မှာလဲ ”

စံ အားမနာတမ်းမေးလိုက်မိသည်။ စံကို သွယ်မာတို့ အပြစ်မမြင်ရက်စွာကြည့်ပြီး

“ ကောင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့တဲ့ မှော်ဘီကခြံထဲမှာ ရှောင်နေတာ ”

“ ဟင် ဒါဆို အန်တီကို အသိပေးလိုက်မှာပေါ့ သွယ်ရယ် အန်တီတို့ သူ့ကိုရှာဖို့ ထွက်သွားတာ ”

“ အသိပေးချင်လဲပေးလေ ဒါပေမဲ့ ရှင် မှော်ဘီခြံကို လိုက်မသွားနဲ့နော် ”

စိုး တား၍ စံမျက်ဝန်းလေး အရောင်မှိုင်းသွားသည်။ စိုးတို့ နားလည်သယောင်ကြည့်၍

“ စံ တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားရင် ကောင်းက စံကို ပိုပြီးမုန်းတီးလာမယ် ”

“ ဟုတ်တယ် စံ ကောင်းရှိတဲ့နေရာကိုသိပြီးပဲ ကောင်းဆီ အန်တီတို့လိုက်သွားပစေ စံက အန်တီစိမ့်သလို နာခံလိုက်ပေါ့ သူတို့ သား ကိစ္စ သူတို့ရှင်းပစေ စံ မစွက်ဖက်နဲ့ ”

ဗျူးစာပေ

“ အင်းပါ စံ နားလည်ပါတယ် ”

“ နားလည်တယ်ဆိုပြီးရော သွယ်တို့သွားတော့မယ် ”

“ ဟင် နေအုံးလေ ”

ချက်ချင်းပြန်ရန် ထရပ်လိုက်သည့် သူငယ်ချင်းတွေကို စံ တားလိုက်သည်။ သွယ်တို့ စံပခုံးနှင့်လက်ချောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ ကောင်း သတင်းပေးဖို့ သွယ်တို့လာခဲ့တာ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့ ”

“ လောလောဆယ် အန်တီကို အကြောင်းကြားလိုက် စံရယ် ”

“ စိုးတို့သွားမယ် ”

စံဘက်က မျှဝေခံစားပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို စံ ကျေးဇူးပြုတောင်းဆိုသည်။

ကောင်းရယ် ရှင်ဘာလို့ ရှောင်နေတာလဲ ရှင်မာမိ စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား။

ပြီးတော့...။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၁၄)

မာမိကို ဘူးခနဲမြင်ရသည့်အခါ သူ့ရင်မှာ လှိုက်ဆူဖြစ်သွား၏။
ဘိယာဘူးခွဲတွေ အကြော်ထုပ်အိတ်တွေနဲ့ ပွစာကြနေသည့် အခန်းတစ်ခု
လုံးကို မာမိ ခေ့ကြည့်သည်။

သူတို့သုံးယောက် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဘိယာဘူးခွဲတွေကို ကမန်း
ကတန်း သိမ်းလိုက်သည်။

“ ကောင်းကင်ဈာန် ”

မာမိ ခေါ်သံထွက်လာတော့ သူ့ရင်မှာ အောင်သွားပြီး ကြမ်းခင်း
ဆီ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“ ကောင်း မာမိကိုကြည့်စမ်း ”

သူ့ပန်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်လာသည့် မာမိလက်ချောင်းတွေကို
သူ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

မျိုးစာဒေဝ

ကျေးဇူးတင်လှစွာ

“ ကြည့် မာမိ မျက်နှာကိုကြည့် ”

အနိမ့်အမြင့်မညီတဲ့ မာမိအသံက မာမိအစွမ်းကုန်စိတ်ဆိုး
ပျက်ကြောင်း သိသာလွန်းသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းပါးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲစေ့၍
ကြည့်လိုက်သည်။

မာမိမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဒေါသ အခိုးတွေ မှောင်ဝေလျက်။
မာမိ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ငလျင်လှုပ်သလို တဆတ်ဆတ် လှုပ်လျက်။
မာမိမျက်ဝန်းနက်နက်များ လှိုင်းတွေပြေးနေ၏။

“ ကောင်း ”

လည်မျိုထဲက ထိုးတက်လာတဲ့ မာမိအသံက သူ့ရင်ကို
ပြင်းပြင်းလေး လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

“ မာမိကို သေစေချင်လားဟင် ”

သူ မျက်လွှာလေး မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်။
“ ပြောလေ သား မာမိစိတ်ကိုညှိုးဆဲပြီး သတိချင်တာလား

မာမိကို သေစေချင်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော မာမိ ဆေးမသောက်ဘဲ
ပျက်လိုက်မယ် မာမိရောဂါ ဘယ်အခြေအနေမှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာ

ကလေးပိုက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ မာမိတင်းမခံနိုင်ဘူး မာမိ အရမ်းခံစားရတယ်
ဟောင်းရဲ့ ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ တရစပ်ဆိုနေသည့် မာမိအသံက

မျိုးစာဒေဝ

သူ့ရင်ကို ဝမ်းနည်းလို့ကိခါသွားစေသည်။

“ ပြောလေ ဗာမိကို သေစေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလား သားရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆန်မှုကြောင့် ဗာမိ အသေခံပေးရမလားဟင် ”

သူ့ရင်မှ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တစ်စ ယိုဆင်းလာသည်။ သူ ဦးခေါင်းတွင်တွင်ရမ်း၍ ဗာမိလက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ ဗာမိရယ် သားကိုနားလည်ပေးပါနော် ဗာမိကိုသား မသေစေချင်ဘူး ဗာမိကို အသေမခံနိုင်ဘူး ဒါကြောင့် သားရတီစံကို လက်ခံခဲ့တာပါ ဗာမိရယ် ဗာမိ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ရတီစံကိုသား လက်ထင်ခဲ့တာပါ ”

“ အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဗာမိစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ရတာလဲဟင် ကောင်း ”

သူ့ဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒေါသတကြီး ပြောနေသည့် ဗာမိရင်ခွင်မှာ ဦးခေါင်းညွတ်ကျသွား၏။

“ သားပြန်မလာလို့ ဗာမိ ရင်မှာ ဘယ်လောက် တောက်လောင်နေရသလဲ သိရဲ့လား သားကို ဗာမိဘယ်လောက် ချစ်ရသလဲဆိုတာ သား သိပါတယ် ဗာမိကို မရက်စက်ပါနဲ့ သားရယ် သား စိတ်ချမ်းသာလို့ သားပျော်နေတာကို မှာမိမြင်ပါရစေ သားကို ဗာမိ အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့တာလေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စမှာ ဗာမိကို စိတ်ရုက္ခပေးတာလဲဟင် ဗာမိကို သားမချစ်တော့ဘူးလား မငဲ့ညှာ တော့ဘူးလား ဗာမိ

သား ပြောစမ်းပါ သားရယ် ဗာမိနားလည်အောင် ပြောစမ်းပါ ”

သူ့ရင်ထဲက ရတီစံကို မုန်းတီးရတဲ့ ‘ခေါင်းစဉ်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောရက်တော့ သူ့ကြောင့် ဗာမိစိတ်ထိခိုက်ရတာ သူ့ရင်မှာ မချမ်းမြေ့သေးပါ။ စိတ်ထိခိုက်မှုနဲ့ ဆိုကြပ်သလို ဖြစ်နေသည့် ဗာမိကို သူ့ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ သားကို နားလည်ပေးပါ ဗာမိရယ် ”

“ သား ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော ”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဒယ်ဒီအသံကြောင့် သူ တံတွေးကြိတ်ချိုလိုက်သည်။

“ ပြော သားဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြော ဗာမိလိုက်လျောပေးမယ် ဗာမိ သား ဗာမိစိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် သားဖြစ်ချင်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ”

ဗာမိထပ်ပြော၍ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်မှ ကျလာသည့် မျက်ရည်တစ်စကို သူလက်ချောင်းနဲ့ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသနဲ့ တင်းနေတဲ့ ဗာမိမျက်ဝန်းကို သူမကြည့် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုနဲ့ တင်းမာနေသည့် ဗာမိနှုတ်ခမ်းလွှာကိုလည်း သူ့ရင်မဆိုင်။

သူ့မျက်ဝန်းကို ပြတင်းပေါက်နောက်မှ သရက်ကိုင်းပေါ်က မျက်စိစူးနေသည့် စာကလေး တစ်ကောင်ဆီ အကြည့်ပို့လိုက်ပြီး

“ သား ဒီအိမ်လေးမှာပဲ နေချင်တယ် ”

သူ အတည်ငြိမ်ဆုံး ဆိုလိုက်သည်။ သူ့အဆိုကြောင့် ဒယ်ဒီ ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလာစဉ် မာမိသက်ဟန့်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီ ခြေလှမ်း တန့်သွားတော့ မာမိခြေတစ်လှမ်း သူ့ရှေ့တိုးလာပြီး

“ ဒီအိမ်လေးမှာ နေနေမှ သားစိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့လား ”

သူ ဦးခေါင်းညိတ်ပြီး သား ဖြစ်သွားသည်။ အော်ရိုမီ သားကို ဘာပြန်ကြော့ရမှန်းမသိအောင် ခေတ္တနှုတ်ဆိတ်သွား၏။ တစ်အောင်ကြော့မှ ဦးခေါင်းအသာဆတ်၍

“ ကောင်းပြီလေ သား စိတ်ချမ်းသာအောင် မာမိ လိုက်လျော့ မယ် ဒါပေမယ့် မာမိစိတ်ချမ်းသာအောင်လဲ သားပြန်လိုက်လျော့ရမယ် ”

သူ ဦးခေါင်း ဆတ်ဆန် မတ်သွား၏။

“ ဟုတ်တယ် သား သား စိတ်ချမ်းသာစေချင်သလို သား မာမိကိုလဲ သား စိတ်ချမ်းသာမှု ဝေးရလိမ့်မယ် အဲဒါဆိုရင် သား နေချင်တဲ့ ဒီအိမ်လေးမှာ ဒယ်ဒီနေခွင့်ပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ သား ”

ဒယ်ဒီ မျှော်လင့်ကြီးစွာ ပြော၍ သူ ခေါင်းမညိတ်ဖြစ်သေး။ မာမိစိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ရုတ်စံမပါနိုင်ဘူးလို့ သူမယုံ ကြည်ရဲ။

“ ဘယ်လိုလဲ သား ပြောလေ မာမိကိုရော စိတ်ချမ်းသာမှု

ငေးနိုင်မလား ”

ပန်းထွေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆုပ်ကိုင်လာသည့် မာမိ လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ လှုပ်လျှူမရှုရက်။ သူ့ဦးခေါင်း အသာညိတ် လိုက်စဉ် မာမိနှုတ်ခမ်းပါးမှာ အပြုံးပန်းလေး ပွင့်လာသည်။

မာမိမျက်ဝန်း ကြည့်လင်လာသည်။ မာမိ လက်ချောင်းလေး ဖျားက သူ့ဆံပင်ပျော့ လေးကို ရှုခွဲလေးပွတ်သပ်ကြင်နာလျက်

“ လိမ္မာလိုက်တာ သားရယ် သားက သိပ်လိမ္မာတာပဲ ”

သူ့နဖူးပေါ် ကြွေသက်လာတဲ့ မာမိ အကြင်နာအနမ်းလေး နောက်မှာ

“ မာမိကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် သမီးလေးကို ရင်ရင်သီးသီး

ဆက်ဆံရတာနော် သား ”

ထင်သားပဲ ရုတ်စံနဲ့သူ့ကို အပိုင်ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မာမိစိတ်ကို သူ့အတော်ချဉ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ငြင်းလိုက်ရင် မာမိရဲ့ ကြေကွဲမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ လေ။ မာမိကြေကွဲနေရင် ဒယ်ဒီက သူ့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခက်ဆံ ငြီးမှာ။

“ နော်သား သား ဒီအိမ်လေးမှာ နေချင်သလောက်နေ ရုတ်လေးကို မာမိတို့ သားအနားမှာ ထားခဲ့မယ်နော် သားကဒီမှာ

နေပြီ ရတီလေးက မာမိတို့နားမှာနေရင် ဗတ်ဝန်းကျင်အပြင် မတင့်တယ်
ဘူးလေ သားရဲ့ ”

“ မာမိပြောတာ နားလည်တယ်နော် မာမိက အဓကတည်းက
သားဆန္ဒကို မေးသင့်တာပါကွယ် သား သွတ်လွတ်သပ်လပ် နေချင်မှန်း
မာမိ သတိမထားမိလို့ပါ နော် သား ”

တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်းဆိုနေတဲ့ မာမိစကားလုံးတွေချဲ့နောက်မှာ
သူ့အသည်းနှလုံး ခုပ္ပက်လာသည်။

“ သားပျော်သလောက်နေ မပျော်ရင် ဒယ်ဒီတို့ဆီ အချိန်
မရွေး ပြန်ခဲ့ပါ သားရယ် နော် ”

သူ့ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်၍ ဒယ်ဒီထပ်ပြော၍ သူ့ရင်မှာ ချဉ်တူး
လာသည်။ သူ တစ်ခုခု ပြန်မပြောပြီအောင် သူ့နှုတ်ခမ်းပါးကို တင်းထင်း
ချည်း ကိုက်မိထားမိ၏။

“ မာမိတို့နဲ့အတူ သမီးခလေးပါလာဘယ် သမီးလေး ခြံထဲက
ပန်းပင်တွေ ကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့တယ်လေ သား သမီးကို ခေါ်လိုက်နော်”

မာမိ တသသပြောပေမယ့် သူ ဦးခေါင်းမညှိတိမ့်။

ရတီစံကို သူခေါ်ရမတဲ့ မခေါ်နိုင်ပေါင် မရှက်တတ်ဘဲ သူ့ဆီ
လိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို သူကရွှေပေါ်ဖြောင် သနေရမှာလား။

“ ကဲ သား မာမိတို့ သွားမယ်နော် ”

သူ့ဦးခေါင်း မညှိတိမ့် တောင်တစ်လုံးလို တည်တံ့နေတဲ့

သူ့ဦးခေါင်းကို မာမိ ချစ်စနိုးပွတ်သပ်ပြီး

“ သားက ကလေးဆိုးကြီးလိုပဲ တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့
ကလေး ”

ဟု ဂနီဝယ်၍ သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ပါသွားတဲ့
ကားခေါင်းခြံခင်းထဲက ထွက်သွား၏။ ဘီယာဘူးအလွတ်တစ်လုံးကို သူ
ကားခားကန်ပစ်လိုက်မိသည်။

မာမိစိတ်ကို ကြေကွဲမနေစေချင်တဲ့ သူ့ဆန္ဒက ခုလို ပေါက်ကွဲ

မနေစေဖို့သား။

“ တောက် ”

သူ့ရင်မှာ အတော့ကို ပြင်းထန်လှုပ်ခတ်သွား၏။ အဖြစ်အပျက်

ကို ခြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည့် ထက်ကိုနဲ့မင်းလွင် ပခုံးလေး
လှုပ်လှုပ်

“ ကဲ ကောင်း မင်းဇာတ်ကို မင်းဆက်ကတော့ ”

“ ဘာလို့ ကရုမ္မာလဲကွ ”

“ ရတီစံ မင်းရှေ့ရောက်လာတော့မှာကွ ”

“ ဇာတ်ကို ဆက်ကမှာမဟုတ်ဘူး ဖနောင့်ပေါက်မှာကွ ”

သူ့ ဒေါသကကြီး ပြောလိုက်သည်။ မင်းလွင်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်

တဲ့ မျက်နှာပေးနှင့်

“ ဖနောင်နဲ့ပဲ ပေါက်ပေါက် လက်သီးနဲ့ပဲထိုးထိုး မင်းစိတ်ကြီး

စီရင်ပေတော့ကွ ငါတို့တော့ သွားပြီ ”

ရှောင်ထွက်သွားသည် သူငယ်ချင်းတွေကို သူ ဒေါသများ

လှည့်လိုက်ပြီး

“ သွားကြကွာ သွားကြ ”

“ အခုတော့လဲ အပေါင်းအသင်းတွေကို နှင်ပြီပေါ့ ဟဲ့ ဟဲ့

ခြံထဲက ရတီစံကို မျက်စပစ်ပြောလိုက်သည် ထက်ကို

သူ့လှမ်း ထိုးလိုက်မိ၏။

ထက်ကို ညွှန်းတဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်က သူ့မျက်နှာပြင်ကို ရှိ

သွားသည်။

အခန်း (၁၅)

အပက်ဖက်ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားမိသည့် စံစိတ်က သူ့အတွဲ
အရောင်မျိုးစုံ ခံစားဖို့ ဖြစ်နေသတဲ့လား။

သူ့မာမီ စိတ်ချမ်းသာမှုရစေဖို့ သူ့အပါးမှာ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းက
ခံရဲ့ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာပေါ့။

သူ့အသွင်က ပုံမှန်ထက်ကြွပ်ဆတ် တင်းမာကာ ရင့်သီးလွန်း
လှသည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ် စံခြေလှမ်းချမိသည်နှင့် ဒေါသတကြီး
ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် ဘီယာဘူး စံရှေ့ လွင့်ကျလာသည်။

ဖွင့်ဒေါက်ထားတဲ့ ဘီယာဘူးအတွင်းမှ ဘီယာအရည်တွေ
ကြမ်းခင်းတစ်လျှောက် ယိုစီးသွား၏။ သူ့မျက်ဝန်းက ယပ်ခတ်ခံရတဲ့
မီးခဲလို ရဲခနဲ။

“ မင်း မနေနိုင်ဘူးလား ”

သူ့စကားလုံးရဲ့ သက်ရောက်အဓိပ္ပာယ်က စံတစ်ကိုယ်လုံး

ထူပူသွားစေ၏။ စံ မျက်လွှာချလိုက်၍ သူ့နှုတ်ခမ်းပါးအစုံက သရော်ဟန် တွန့်ယှက်လျက်

“ အင်းပေါ့လေ ဘယ်နေနိုင်မလဲ မင်းကငါ့ကို လိုချင်လို့ ယူခဲ့တာပဲ ဟုတ်တယ်နော် ”

စံ အောက်နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ဖွဖွကိုက်မိသည်။ သူ စွတ်စွဲချက်က တစ်စတစ်စ ပြင်းလာသည်။

“ မင်း ငါ့နားမှာ အင်မတန် နေချင်သလား ”

စံ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ သူမေးစဉ် စံမျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။ သူက အော်ဂလီဆန်ချင်သလို တဟက်ဟက်ရယ်လျက်

“ ဟုတ်မှာပေါ့ ငါ့နားမှာနေချင်တယ် ငါ့ကို ခံစားချင်လို့ ငါ့လက်တွေကို မင်းမဖယ်တာ မဟုတ်လား ”

ဖြစ်နိုင်ရင် စံ ပခုံးပေါ်က သူ့လက်ချောင်းတွေကို ဖယ်ချပစ်ချင်တာလေ ဒါပေမဲ့ စံဖယ်ချရင် သူ ခံပြင်းသွားမှာ စံ မဖယ်ချတော့လည်း သရော်ဖော်ကား ပြောလေရဲ့ သူ့မျက်နှာကို စံမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နှုတ်ခေါင်းရှုံ့ကြည့်ပြီး

“ ဟုတ်တယ်နော် ရတီစံ မင်းကငါ့အနားမှာ နေခွင့်ရဖို့ ငါ့မာမိကို အပိုင်စည်းရုံးလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား မင်းစည်းရုံးမှု အောင်မြင်ပါပေတယ်ကွ တကယ်တမ်း ကျရှုံးတာ ငါကွ ငါ ”

စံ ပခုံးကို သူ ဆတ်ခနဲ တွန်းလိုက်၍ စံ ကိုယ်လုံးလေး နံရံမှာ ကပ်သွား၏။ သူက စံကို စူးစူးစိမ်းစိမ်း ကြည့်လျက် သူ့အတွဲတွေ ပြန်လွှတ်နေဆဲ။

“ မင်းသိထားဖို့က မင်းကိုငါ မလိုချင်ဘဲ ယူခဲ့ရတာကွ မာမိ ကျန်းမာရေးကြောင့် မင်းနားလည်လား အခုလဲ မင်းကိုငါ့အနားမှာ ထားရမယ်တဲ့ အဲဒါလဲ မာမိကြောင့်ပဲ ရတီစံ ”

“ မာမိ အကျပ်ကိုင်တာ မင်းကြောင့် မင်းဆန္ဒကြောင့် ငါ့အနားမှာ နေချင်တဲ့ မင်းတောင့်တချက်ကြောင့် ငါ့ကိုခံစားလိုတဲ့ မင်းစိတ်ကြောင့်ကွ ”

စံ အသက်အောင့်ထားမိသည်။

“ ဒါပေမဲ့ ရတီစံ ငါကမင်းခံစားချက်အတွက် ရှင်သန်နေမယ့် ကောင်မဟုတ်ဘူး မင်းစိတ်မင်းဆန္ဒ မင်းတောင့်တချက်ကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး ငါဂရုစိုက်တာက ငါ့ဘာသာငါ နေချင်သလို နေဖို့ပဲ ”

“ မင်းက ငါ့သတင်းစုံစမ်းပြီး ငါ့နားမှာနေဖို့လာတာဆိုတော့ ပင်းနေနိုင်သလောက်နေ မနေချင်ရင် လှည့်ပြန် ဟောဒီအိမ်မှာ စားစရာလဲ ပရှိဘူး ထိုင်ဖို့ခုံတစ်လုံးမှ မရှိဘူး မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ”

“ ရပါတယ် ”

စံ တိုးတိုးလေး ပြောမိသည်။ သူ မသေထီသလို စွေစော့မိနေတာ

ကြည့်ပြီး

“ရတယ်ဆိုပြီး ငါ့မာမိ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မျက်ရည်ခံတိုးဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“စံ ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းကလေးမဟုတ်လို့ လင်လိုချင်နေတာ”

“တောက် ရှင်တော်တော့”

“မဟုတ်လို့လား”

“တောက်”

စံရင်ထဲမှ သည်းခံနိုင်မှု အတိုင်းအတာ ဝန်းခနဲပြိုကျသလို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်အထိ ပြင်းထန်သွား၏။

သူ့လက်တစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ ဆန့်ထွက်လာသည်။ စံလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူလိုက်၍ စံတစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“မင်းမသွားရဘူး ရတီစံ မင်း ငါ့အနားမှာ မရှိရင် ငါ့မာမိ ဒီထက်ရောဂါတိုးသွားမယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ စံကို ရင်ရင့်သီးသီး ဆက်ဆံရတာလဲ”

“မုန်းလို့”

သူ့အသံကြီးကို စံ မကြားချင်တော့။ စံ နားနှစ်ဖက်ကို ဖိပိတ်လိုက်မိသည်။

“မပြည်မစုံဖြစ်နေတဲ့ ဟောဒီအိမ်လေးမှာ မင်းချို့ချို့တဲ့တဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရမယ် မင်းနေရတဲ့ဘဝကို မင်းမိဘာသိသွားရင် မင်းမိဘာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားမယ် မင်းမိဘာ အဲသလို ခံစားရစေဖို့ ငါကမင်းကို ဒီအိမ်မှာ ထားရမှာပဲ”

စံ ခံပြင်းမှုတွေကို မျှီချံလျက် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ရုန်းကန်နေမိသည်။

“မင်းမာယာသုံးပြီး ရုန်းကန်မနေနဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မင်းကို ဖိမိခံခွင့်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ရတီစံ”

သူ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၍ စံ ကိုယ်လုံးလေး ခွေခနဲ ပုံကျသွားတော့၏။ အခန်းထောင့်မှ ရုန်းမထနိုင်တဲ့ စံကို သူကရမလိုက်။ နာကြင်တွန်းရှုံ့ကာ ပုံပျက်နေသည့် စံမျက်နှာကို သူ မစာမနာ ကြည့်ပြီး

“မင်းဟာ ဟောဒီအိမ်လေးရဲ့ အောက်ဆုံးအဆင့်ဆိုတာ မင်းဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့ မင်းမိဘက မင်းကိုငါ့ရဲ့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ငါကမင်းမိဘကြိုးစားမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် မင်းကို ခံစားစေရမှာပဲ”

“ငါ့ရဲ့ငရဲဘုံမှာ မင်းမျက်ရည်တွေနဲ့ စံမြန်းပေတော့ ရတီစံ”

၁၅၈

နတ်သမီး

ညစ်ပတ်ရှုတ်ထွေးနေတဲ့ ဟောဒီအိမ်မှာ မင်းနေခဲ့ "

ခြေလှမ်းကြံ့နှင့် သူ့ကျောခိုင်းထွက်သွားတော့ စံ ကိုယ်လုံးလေးကို နံရံမှာ ဖိုချလျက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူ ဆောင်ပိတ်သွားသည့် အခန်း တံခါးပိတ်သံ ပဲ့တင်ထပ်နေဆဲ။ သူ့ရဲ့နှိပ်စက်မှုတွေက သိပ်ကိုသေသပ် ပီရိစ္ဆာ။

အကြောင်းကြောင်းကို ပဲ့ထောက်နေသည့် စံအဖြစ်က သူ့အရွဲ့တိုက်မှုကို ပြည်းစမ်းနေရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးလေးက ဖုံတောထဲနှစ်ထားသလို ဖုံတွေနဲ့ ဖွေးနေသည်။ လမ်းလျှောက်လျှင် သဲမှုန်တွေရှုသံက သွားကြိမ်းစရာကောင်းလှသည်။

အိမ်ပျက်နာကျက်နဲ့ အခန်းထောင့်တွေမှာ ပိုင်းအိမ် တွေပြည့်လို့ မီးဖိုခန်းက ကြမ်းခင်းတွေ ခန်းခနဲနှင့် ကြောင်အိမ်ထဲက အိုးခွက်ပန်းကန် တချို့က ညစ်ပတ်ပေရေနေပြီး သောက်ရေအိုးက ရေခန်းခြောက်သွေ့နေသည်။

သူတို့သောက်စားထားသည့် ဘီယာဘူးခွံ လွတ်တွေက တစ်အိမ်လုံး ပြန့်ကျဲရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဒီလိုအိမ်ထဲမှာ စံ ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ နေရမှာပေါ့ မနေလို့မှမဖြစ်ဘဲ။

စံ မနေနိုင်လို့ ပြန်တာနဲ့သူ့မာမိက သူ့ကိုအပြစ်တင်မှာ သူ့မာမိ

ဗျူးအာပေ

အပြစ်တင်လေ သူကစံကို နှိပ်စက်လေ ဖြစ်မယ်။

ဒါတင်မက စံကို သူ နှိပ်စက်တဲ့အကြောင်း မေမေတို့သိရင် စံအတွက် မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲ လိမ့်မယ်။

မေမေတို့စိတ်ဆင်းရဲနေရရင် စံလဲ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် စံ ဘာသာကြိုက်မှိုက် နေလိုက်ရင် နှစ်ဖက်မိဘ စိတ်ချမ်းသာနေမယ် နှစ်ဖက်မိဘ စိတ်ချမ်းသာဖို့ စံ သည်းခံမျှိုသိမ့်ရုံပေါ့။

စံကို စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ ရင်ရင့်သီးသီး ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်တဲ့ သူက ညနေစောင်းတဲ့အထိ ပေါ်မလာ။

သူ့ကို စောင့်မျှော်ရင်း ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို စံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ငေးမျှော်နေမိသည်။

ပိုင်းတွေကိုခါချ ဖုန်တွေကို လှည်းကျင်း အမှိုက်တွေကို စုပုံသိမ်းကျုံးရင်း စံ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးတွေ ပြူတက်လာသည်။ စံ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီး မောနှမ်းနေတဲ့ စံအတွက် အမောပြေသောက်စရာ မရှိတဲ့ ဒီအိမ်မှာ စံ ဘယ်လိုလုပ် အသက်ဆက်နေရမလဲ။

စံအမောပြေသောက်ဖို့ ရေတစ်ခွက်ကို စံဘယ်မှာရှာဖွေရမလဲ။ အိမ်လေးရှေ့မှာ နှင်းဆီပန်းတစ်ခင်းရှိလို့ တော်သေးရဲ့။

ရေသောက်ပြီး အမောမပြေရပေမယ့် ပန်းခင်းလေးကတော့ခင်းရင်း

ဗျူးစာပေ

အမောဖြေခွင့်ရတာ စံ ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆရမလား။

နှင်းဆီခင်း ဘေးမှာ ရေတွင်းပိုင်း တစ်လုံးရှိသည်ကို စံ သတိထားမိတာကြောင့် လိုရေတွင်းထဲဆီ စံ ရွေ့လျားခဲ့မိသည်။

ရေတွင်းရေက ကြည့်မိမ်း ဖြာလဲ့လျက် ဒီရေကြည် တစ်ပေါက် သောက်ရရင် သူ့အတ္တကြောင့် လောင်မြိုက်နေတဲ့မီးတွေ ငြိမ်းအေးနိုင် စွမ်းရဲ့။ မောင်းဝါးနဲ့ ရေမခပ်တတ်တဲ့ စံအတွက် တွင်းထဲက ရေတစ်ပုံးရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။

မောင်းဝါးနှစ်ပြီး ရေမခပ်တတ်လို့ ရေငတ်နေမှာနဲ့စာရင် ရေခပ် တတ်ပြီး ရေသောက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတာက စံအတွက် အကျိုးရှိ လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

ရေတွင်းထဲသို့ မောင်းဝါးကို စံ မရဲတရဲ ဆွဲနှစ်ပြီး ရေတစ်ပုံးရဖို့ အတန်တန်ကြိုးစားမိသည်။ ရေတစ်ပုံးခပ်နိုင်တော့ ရင်မှ အမောအားလုံး ပြေသွားစေသည်။

လောလောဆယ် စံအသက်ဆက်ဖို့ ဟောဒီရေက အဓိကပဲ သောက်စရာ ရေရပေမယ့် စားစရာဘာမှ မရှိတော့ ရေသောက်ရုံပေါ့ စံ ဒီအိမ်လေးကို ရောက်လာတာ ပိုက်ဆံအိတ် ပင်မပါခဲ့။

“ သူ့မှော်ဘီက ခြံထဲမှာ ရှိနေတယ် အန်တီ ”

လို့ စံသတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ သူ့မာမိက စံလက်တစ်ဖက်ကို

ဆွဲပြီး

“ သားဆီ လိုက်သွားကြမယ် သမီးလိုက်ခဲ့ ”

ဆိုပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း စံပါခဲ့ရတာလေ မာမိထားခဲ့တဲ့ အတိုင်း စံနေခဲ့ရတာ စံမှာ ဘာမှစောဒက တက်ပိုင်ခွင့်မရခဲ့။

“ သားက ဒီအိမ်လေးမှာ နေမှာတဲ့ သမီးလည်းနေခဲ့နော် ” တဲ့

သူ့မာမိအစီအမံကို စံ ခေါင်းခါငြင်းခွင့်မရခဲ့။ ခုတော့ စံအတွက် တွင်းထဲက ရေသာကူရာဖြစ်နေတဲ့ဘဝ၊ ညနေစောင်းနေလုံးဝင် တော့မှ သူပေါ်လာသည်။

သူကတော့ အပြင်မှာ စိတ်တိုင်းကျ စားလာဟန်တူသည်။

တာလောင်မွတ်သိမ့်ခြင်း ကင်းလျက် သူ့လက်ထဲမှာ ဆွဲလာတဲ့ အိမ်ပါး ဝန်ကရောင်ထဲမှာ စံအတွက် စားစရာတစ်ခုခု ပါလာ လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတာအမှန်ပါ။

လှေကားရင်းနားမှာ ရပ်နေတဲ့ စံကို သူတစ်ချက်မျှပင် ငဲ့စောင်း

ကြည့်ဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

သူ့ပုံရိပ်လေး အခန်းထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့

စံခြေလှမ်းက အိမ်ပေါ် ရောက်သွားသည်။

မရောက်လို့မှ မရဘဲ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ။ လျှပ်စစ်မီး

ပူရိတဲ့ အိမ်လုံးလေးက ပို၍မှောင်လျက် သူဝင်သွားတဲ့အခန်းက ဖျပ်ခနဲ

မီးလင်းသွားသည်။

လျှပ်စစ်မီးချောင်းမဟုတ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလေး စံအခန်းဝမှာ ရပ်၍ သူ့ကိုချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူက ကိုယ်ပေါ်မှ စွယ်တာအနီရောင်ကို ဆွဲချွတ်ကာ အခန်းထောင့်ခန်းရာသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ ဆွဲလာတဲ့အထုပ်က သူ့ဘေးမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးအရှိန်ကြောင့် စံပုံရိပ်ကို သူမြင်သွားစဉ်

“ လာဦး ရတီစံ ”

ခပ်နိမ့်နိမ့်အသံနှင့် သူ့ခေါ်စဉ် စံသူရှေ့ခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်သည်။

စံကို မနှစ်မျိုးသလိုကြည့်၍

“ မင်းသဘောနဲ့မင်း လာနေတဲ့အတွက် ငါလက်ခံထားတာ ငါလက်ခံထားတဲ့အတွက် ငါခိုင်းတာ မင်းလုပ်ရမယ် ရတီစံ ”

“ ရပါတယ် စံ လုပ်နိုင်ပါတယ် ”

“ မလုပ်နိုင်လို့မရဘူး လုပ်ရမယ် အခုလောလောဆယ် ငါ့အတွက် အိပ်ရာခင်းပေး ”

သူပြော၍ စံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်မှာ ဗီဂျီလေးတစ်လုံးကလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။

ထိုဗီဂျီပုထိုးမှာ ဝှမ်းကံဒ်တစ်ခု စောင်တစ်ထည် ခေါင်းအုံ တစ်လုံးမှလွဲပြီး ဘာမှမရှိ။

ဗျူးအာဗေ

သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူ့ အတွက် ဝှမ်းမွေ့ရာခင်း၍ စောင်ကို ပြုရင်းမှာထား၍ ခေါင်းအုံးကို သူ့ခေါင်းရင်းမှာ ချပေးလိုက်သည်။ စံ အိပ်ရာခင်းပြီးတာနဲ့ သူ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်တော့။

“ ဟိုလေ... ည... ညစာ မစားဘူးလား ”

စံ မဝံ့မရဲ မေးလိုက်သည်။ သူ စံကို မကြည့်ဘဲ

“ ငါ အပြင်က စားခဲ့ပြီ ” တဲ့

သူ့အဖြေက စံရဲ့ဆာလောင်မှုကို ပို၍ ဆူပွက်သွားစေသည်။

“ စံ မစားရသေးဘူး ”

စံ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တော့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့သွားပြီး

“ မစားရသေးရင် မင်းဘာမင်းသွားစား ”

“ ဟို စားစရာဘာမှမရှိလို့ ”

“ မရှိရင် မစားနဲ့ပေါ့ကွ ”

ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတော့ စံရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

ပျိုရင် မစားဘဲနေလို့ရသတဲ့လား။

ကောင်းကင်ချွန် ပထမဦးအကြိမ် သူ့ကို စိတ်ပျက်စွာ

ကြည့်မိသည်။ စံကို သူ့ဘယ်လို ဖတ်တတ်သည်မသိ သူ့အိပ်ရာ

ကပ်မှ ဆတ်ခနဲထပြီး

သို့လျှောက် ရတီစံ မင်းကိုငါ တာဝန်ယူထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ

ဗျူးစာဗေ

နားလည်လား မင်းမှာစားစရာမရှိလို့ မစားရသေးရင် မင်းမိဘအိမ်
မင်းပြန်စား "

" ဒီလောက်အဝေးကြီး ပြီးတော့ မိုးချုပ်မှောင်ကြီး "

စံရင်မှာ အတော်ဝမ်းနည်းစွာ ဆိုလိုက်မိသည်။ စံရဲ့ ဝမ်းနည်း

မှုက သူ့အတွက် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်နေရောသလား။ သူ နှုတ်ခမ်းပါးငယ်
တွန်၍

" ညသန်းခေါင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး မင်းစာ

မင်းဘာသာ ဖန်တီး ကောင်းကင်စုန်က မင်းအတွက်ဆို လုံးဝဆော့
ပဲကဲ့ နားလည်လား "

သူ့စကားလုံးတွေက စံရင်အံ့ကို ဆောင့်ကန်လိုက်သလို လွှင့်

သွားစေသည်။

" မင်းသိထားစို့က ငါဟာ မင်းမျက်နှာလေးငယ်ပြရင်

မျက်ရည်လေးကျပြရင် ပျာယာခတ်သွားမယ့် ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်
မင်းအတွက်ထက် ငါ့ကိုယ်ငါ့အတွက် ငါ ဂရုစိုက်တယ် ဟောဒီအိမ်

စားစရာဘာမှမရှိတာသိလို့ ငါဘာငါ အပြင်ထွက်စားတယ် ငါစားချင်
အချိန်စားလို့ရဖို့ ငါ့အတွက် ငါဝယ်လာတယ် အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ငါ့အဖွဲ့

ညလယ်စာနဲ့ မနက်စာတွေ အသင့်ဆောင်ထားပြီးသား "

လက်စသက်တော့ သူ့ဆွဲလာတဲ့ လက်

ပွားစားနိုင်အောင် အစားအသောက်တွေ ဝယ်ထည့်ခဲ့တာကို။ ဇနီးသည်
ဝတ်ပြတ်ဆာလောင်နေတာကိုသိလျက် သူ့အတွက် နေ့မိညစာ စီမံပြီး

မောင်ကြည့်နေတဲ့ ယောက်ျားမျိုး စံတစ်သက် မြင်ဖူးတော့မှယ်
ပထင်တော့

အင်းပေါ့လေ ဒီအချိန်မှာ စံက သူ့အငတ်ထားရင် ငတ်နေရ
ပယ်ဘဝဆိုတော့။

သူ ဖွင့်ပြတဲ့ ခေါက်ဆွဲကျော်ဘူး ကိတ်မှန်နဲ့ ပန်းသီးတွေကို
ကြည့်ရင်း စံ မျက်လုံးစုံခိုက်ကာ တံတွေးမျှ ဖြေသိမ့်လျက် သူခင်းကျင်း

ပြတဲ့ အစားအစာတွေနဲ့ ဝေးရာသို့ ရှောင်ထွက်ခဲ့ရသည်။ အငတ်ထားပြီး
စက်ရုံနဲ့ သူအားမရသေး။

" မင်း ငါ့အနားမှာ မအိပ်နဲ့တဲ့ "

ဘယ်လောက်အရှက်သည်း ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့
စကားလုံးလဲ ပြီးတော့ ပြောသေး

" မင်း တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရှေ့မှာအိပ် ခြံစရာစောင်ပရိုရင်
ကတိခြံအိပ်တဲ့ "

သူက အခန်းထဲမှာ စိမ်နဲ့အိပ်သလို စံက အိမ်မအလယ်မှာ
မောင် ခေါင်းအုံးမရှိ အိုခြံစရာ တစ်ဘက်တစ်ထည်တောင် မရှိဘဲ

ကယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရမှာလဲ။ သူ သိသိချည်းနဲ့ စံကို တပင်နိုင်စက်နေတာ။

သူ့ရဲ့နှိပ်စက်မှုတွေက စံရင်မှာ သိမ်ငယ်ခြင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနဲ့ မျက်ရည်ကျနေရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ညနက်လာလေ စံပို၍ ကြောက်လာလေ အိမ်ပ အလယ်မှာ စံတစ်ကိုယ်တည်း ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်လျက် မွှေးအူသံတွေ လေတိုက်လို့ အပင်အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံတွေက စံရင်ကိုပို၍ ချောက်ချားနေစေသည်။

ထိုအသံတွေက သရဲတစ္ဆေတွေ လျှပ်တိုက် ပြေးလွှားနေသလို နောက်ပြီးအိမ်လေးက တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ခါ လာသည့်အခါ စံတစ်ယောက်တည်း မနေရဲလောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

စံရင်မှာ ကြောက်ရွံ့ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်ရင်း သွေးပျက်ချင် လောက်အောင် ထိတ်လန့်နေဆဲ။

သူ အိပ်မောကျလို့ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည့်အခါ စံကြောက်စိတ်ပြေဖို့အတွက် သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိသည်။

ကြောက်လန့် စရာကောင်းတဲ့ ညကုန်လွန်းစေဖို့ သူ တားမြစ်ထား သည့်စည်းကို စံ မောက်ဖျက်လျက် သူ့ရင်ခွင်မှာ တိုးအိပ်ခဲ့မိသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့။

အခန်း (၁၆)

“ ရတီစံ ”

တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ ညမှာ သူ့ခေါ်သံနက်နက်ကြီး ဟိန်းခနဲ ထွက်လာစဉ် စံ လန့်ဖြန်နိုးသွားသည်။ စံမျက်လွှာဖွင့်လိုက်စဉ် သူ့တွန်း လိုက်သောကြောင့် စံကိုယ်လုံးလေး ကြမ်းခင်းပေါ် ရွေ့သွား၏။

“ ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ ”

အိမ်ပုံနံ့ဖွားနှင့် စံလူးလဲထမေးသဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းက ဖယောင်း ကိုင်မီးလို ရဲခနဲတောက်လျက်

“ မင်းကိုငါ ဘာပြောထားလဲ မင်းမမှတ်မိဘူးလား။ ဘာကြောင့် ငါ့နားမှာ လာအိပ်တာလဲ ”

လက်စသတ်တော့ သူ့ဒေါသက ဒါကြောင့်ကိုး စံရင်မှာ ဝမ်းနည်းသလိုလို သည်းမခံချင်သလိုလို ခံပြင်းကာ သူ့နားလည်အောင် ဝယ်လိုရင်းပြုရ ကောင်းမွန်းမသိအောင် စိတ်ခါတ်ကျ အားငယ်သွား၏။

“ ပြော ဘာလို့ လာအိပ်ရတာလဲ ရတီစံ မင်းဘယ်လို မိန်းမလဲကွ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး တောက် ”

သူ့စကားလုံးတွေက စံရင်မှာ ဆိုကြပ်လာစေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့အဲလောက်ပြင်းထန်နေရတာလဲ အညွန့်တလူလူ တက်နေတဲ့ သူ့အတ္တက ရှေ့ဆက်ဘာတွေ ဖြစ်စေမလဲဆိုတာတွေးရင် စံရင်မှာ လှိုင်းထန်လာစေသည်။ သူ့ဒေါသမျက်ဝန်းကို စံရှောင်လွှဲ၍

“ စံ ကြောက် ကြောက်လို့ပါ ”

စံ အသံက ဝမ်းနည်းအစ်ဖို့ကာ တုန်ခါနေဆဲ

“ ဟာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲကွ ”

“ ကြောက်တာပေါ့ ဒီလောက်ခွေးတွေအူပြီး အပင်တွေ လွတ်တိုက်သံ အကျယ်ကြီးထွက်နေတာ ဒီအသံမျိုးတွေ စံမကြားရဲဘူး ”

“ တောက်ကွာ မကြားရဲရင် မနေနဲ့ကွာ ဒီအိပ်မှာ နေဖို့ မင်းကိုဘယ်သူဆွဲထားလို့လဲ မင်းစိတ်နဲ့မင်းနေတာ မဟုတ်လား ”

“ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုကောင်းကင်ဈာန်ရယ် ”

စံ တစ်ချက်နှိုက်ငို၍ ပြောလိုက်မိသည်။ စံ မျက်ရည်တွေက ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲ စံရဲ့ကြောက်လန့်ဝမ်းနည်းမှု တွေကို စံရဲ့မာယာအဖြစ် ပြောင်းလဲမြင်နေသည့် သူ့အသိတရား ညှိမှောင်လျက်

“ ပြောရမှပဲ ရတီစံ ပြောစရာရှိတာကို ပြောရမယ် မင်း ဒီလိုမာယာမျိုးနဲ့ငါ့ကို ချည်နှောင်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ”

“ ဘာ ”

“ မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကြောက်လှချည်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲတိုးမလာနဲ့ မင်းရဲ့ချည်ကြိုးတွေကို ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး ”

“ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ အို... ”

စံ ဆက်မပြောတော့ သူ့အတ္တကို သူ့သိနေတာပဲ သူ့မျက်ဝန်း ကျဉ်းကျဉ်း စံနှုတ်ခမ်းပါးဆီ မကျေမနပ်လွင့်ကျလာပြီး

“ ဘာလဲ မင်း မကျေနပ်ဘူးလားကွ ”

ပါးပြင်ပေါ် လှိုင့်ဆင်းကျလာသည့် မျက်ရည်တစ်စကို စံ လက်ချောင်းလေးနဲ့ အသာသပစ်ပြီး

“ ကျေနပ်တတ်အောင် စံကိုယ့်စံ ဆုံးမထားပါ့တယ် ကိုကောင်းကင်ဈာန် ”

“ တောက်. မင်း တော်တော်မာယာများတဲ့ မိန်းမ အဲသလို မာယာတွေကြောင့် မာမိငါ့အနားမှာ မင်းကိုထားခဲ့တာကွ ”

“ ရှင် ဘာဖြစ်လို့လက်ခံထားသလဲ ”

“ ဘာ... ”

သူ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်၍ တင်းကြွလာသည့်

“ရှင်အနားမှာ စံတို့အိပ်တာ အဲလောက်ရင့်သီးနေစရာ မလိုဘူး”

“ရင့်ရမယ် မင်းကငါ့ကို ချည်နှောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ”

“ဘယ်သူကစပြီး ချည်နှောင်ခဲ့တာလဲ ”

“ဟာ

သူရင်မှာ ပွက်ပွက်ဆူသွား၏။

“မင်းက ဒါကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာကိုး ဟုတ်လား ရတီစံ”

“ရှင် အပိုတွေမပြောပါနဲ့ ရှင်နဲ့မအိပ်နဲ့ဆို စံ မအိပ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်မှာ ရှင်ဆက်မနေပါနဲ့နော် ဒီအိမ်မှာ စံ အထိခံ အကြောက် ခံပြီး ခံမနေပါရစေနဲ့ စံကြောက်လို့ သေလိမ့်မယ် အဟာရပြတ်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ် ကိုကောင်းကင်ဈာန်ရယ် ”

“သေ သေကွာ မင်းသေတော့ ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားတာပဲ”

“သေစေချင်ရင် သတ်ပစ်လိုက်တော့ ရော ”

သူ ရှေ့ပစ်ပေးသည့် တံခါးမင်းဒုတ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက် မိသည်။

“အဲဒီ ဒုတ်နဲ့ အသေခိုက်သတ်လိုက်ပါ ကိုကောင်းကင်ဈာန်”

“တောက် ”

သစ်သားမင်းဒုတ်ကြီးကို သူ ဒေါသတကြီး ထွင်ပစ်လိုက်သည်။

ဗျူးစာပေ

“ဘာလို့ လွှင့်ပစ်တာလဲ စံကိုရိုက်သတ်လိုက်ပါလား စံ သေသွားရင် ရှင်မုန်းတီးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှင်းသွားမယ်လေ ရှင် နှိပ်စက်ရတာ သက်သာသွားမှာပေါ့ ရှင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ စံ သေပေး ပါ့မယ် ”

ခံပြင်းမှုနှင့် ဗို့မောက်နေသည့် သူ့ရင်အုံကြောင့် သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာ နံရံမှာ ကပ်သွား၏။

“ရှင်မိဘအိမ်မှာဆို ရှင်နားမှာ မအိပ်ဘဲလဲ စံနေရဲတယ် ဒီအိမ်လေးမှာ စံ တကယ်ကြောက်လို့ပါ ”

“ကြောက်မှာပေါ့ကွ ဘာအဆင်တန်ဆာ ဘာစည်းစိမ်မှ ယစ်မှူး လို့မရတဲ့ ဒီအိမ်ကို မင်းကြောက်မှာပေါ့ မင်းကအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ပေါ်က အဆင့်မြင့်မြင့် စည်းစိမ်ပေါ် ယစ်မှူးချင်တဲ့ မိန်းမ ”

“ရှင်စွတ်စွတ်ချင်သလို စွတ်စွဲပါ စံ ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေး ချင်ဘူး ”

“စံ စိတ်နဲ့စံဘာမှ ဆုံးဖြတ်ခံစားပိုင်ခွင့်မရှိလို့ ရှင်မိဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် စံ ဒီအိမ်လေးမှာ နေရတာ ”

“မနေနိုင်ရင် ထွက်သွား ”

“ရှင်မာမိ သေသွားမှာ ငဲ့နေလို့သိရဲ့လား ”

သူ အံတင်းတင်းဖိကြိတ်လိုက်ပြီး

ဗျူးစာပေ

“ ဟမိကို ဆွဲမထည့်နဲ့ ရတီစံ ”

“ စံ ဆွဲထည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ မဟုတ်ရင်ပြီးရော မင်းပါးစပ်ပိတ် နားငြီးတယ်ကွ ”

စံ နှုတ်ခမ်းပါးကို ခပ်တင်းတင်းစေ့၍ ကြမ်းခင်းပေါ်မှ ရုန်းထလိုက်သည်။ သူ တွန်းလိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် စံ ခါးဆစ်မျက်နေဆဲ မျက်ချင်လဲမျက်စေတော့ အနာခံပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်ဝန်းက ဘဝင်မကျ ရွေ့လျားလာပြီး

“ ဘယ်လဲ ”

“ အပြင်ထွက်အိမ်မလို့ ”

စံ ကြောက်စိတ်မဝင်အောင် အားတင်းလျက် ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ မင်း ကြောက်တယ်ဆို ”

“ ရတယ် မကြောက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ရမှာပေါ့ ”

စံ ခြေလှမ်းရွေ့သွား၍

“ မသွားနဲ့ကွာ ”

“ ရပါတယ် စံ အကြောက်လွန်ပြီး သေသွားတော့လဲ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်သွားတာပဲ ”

စံစိတ်ကို စံရဲဆေးတင်လျက် လှမ်းထွက်လိုက်သဖြင့်

ဗျူးစာပေ

“ မသွားနဲ့လို့ ပြောနေတယ် ရတီစံ ”

“ ရှင်အခုမှ မတားနဲ့ ရှင်စကားလုံးတွေက စံရဲကြောက်စိတ်ကို ပိုပြီး ကြောက်လန့်နေရတယ် ဒါကြောင့် ရှင်စကားလုံးတွေနဲ့ ဝေးရာမှာ စံနေပါရစေ ”

စံ ဇွတ်ပြော၍ ထွက်သွားသဖြင့် စံ လက်တစ်ဖက်ကို သူ ဆတ်ခနဲ ဆောင်းဆွဲလိုက်တော့၏။ စံရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ဝမ်းနည်ကြေကွဲစွာ စံလက်ကို ရုန်းခါမိသည်။

ဒါပေမဲ့ စံကိုယ်လုံးလေး သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ ဗိုင်းခနဲ။

“ ဖယ်ပါ လွှတ်စမ်းပါ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ရှင်စကားလုံးတွေနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေပါစေ နော်... လွှတ်ပါ ”

စံ ဝမ်းနည်းတကြီး ရုန်းဖယ်နေပေမယ့် စံကိုယ်လုံးလေးက ဆွဲပွေ့ထားတဲ့ သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲမှာ တအိအိ နစ်ဝင်သွားသည်။

“ ရှင် မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ကောင်းကင်ဈာန်ရယ် ”

စံအသံ ဝမ်းနည်းတုန်ခါလျက် သူ့ရင်ခုန်သံက ပေါ်ထွက်နေတဲ့ လှိုင်းကြွသံကို စံ မရပ်မနား ရှုရှုက်ရတော့မှာလား ကံကြမ္မာ။ ထိုအခိုက် ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွားလေသည်။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၁၇)

“ မင်းလွန်တာပေါ့ကွ ”

“ ဘာ ”

မင်းလွင် မှတ်ချက်ပေး၍ သူ့လက်ထဲက အအေးခွက်ကို ဆောင်ချလိုက်မိသည်။ ထက်ကိုက သောက်ခါနီးအအေးခွက်ကို နှုတ်ခမ်း ဆီမှခွါ၍ စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပြီး

“ ကောင်း မင်းခဏလေး နားထောင် ”

“ ဘာကို နားထောင်ရမှာလဲကွ ”

ကောင်းအသွင်က လုံးဝအဝေဖန်မခံနိုင်တဲ့သူလို ရန်လိုနေဆဲ ကောင်းကို ထက်ကိုစိတ်ရှည်ရှည်ကြည့်၍

“ ငါတို့က ကောင်းသူငယ်ချင်းတွေပါကွ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ မင်းလွင်က ငါလွန်တယ်လို့ပြောတာ သည်းမခံနိုင်ဘူး ငါ ဘာလွန်လို့လဲကွ ”

မျိုးစာပေ

သူ မကျေမခြမ်း ပြောလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဆက်မပြောဘဲ အအေးခွက်ထဲက ရေခဲတုံးတွေကို ပိုက်ချောင်းကလေးနဲ့ ထိုးကစားလိုက် သည်။ ထက်ကို အအေးတစ်ကျိုက် ငုံ့သောက်ပြီး

“ အဲဒါကိုပြောတာကွ ”

“ ပြောကွာ ”

သူ စိတ်မရှည်သလိုရွတ်၍ အအေးခွက်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထက်ကိုက ခံတွင်းထဲရောက်နေသည့် အချိုရည်ကို ဖိမ်ခံဖျိုချပြီး

“ ဒီလိုကွာ မင်း ရတီစံကို မုန်းတီးနေတဲ့စိတ်က ပုံမှန်ကြည့်ရင် မလွန်ဘူး ”

“ ဒါဆို ဘယ်လိုလွန်တာလဲကွာ ”

ကောင်းအသံက ရန်လိုနေဆဲ။

“ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ထောက်ပြရင် မင်းအခုလိုပဲ ဒေါသထကြီး ဖြစ်မယ် အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းအချင်း အမုန်းပွားကြမယ် ဒါကြောင့် မပြောတော့ဘူးကွာ ”

မင်းလွင် စိတ်မငင်စားစွာပြော၍ သူ့ရင်မှာစပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ် သွား၏။

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း မင်းလွင်ပြောသလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေ မမုန်းမပွားအောင် မပြောတာကောင်းတယ် မင်းလည်းနားမထောင်နဲ့ ”

မျိုးစာပေ

ငါတို့လည်း လုံးဝမပြောတော့ဘူး ကဲ အအေးသောက်ပြီးရင် ရုပ်ရှင်ရုံ လစ်မယ်ကွ ”

ထက်ကို ထပ်ဆင့်ပြော၍ သူ့ရင်မှာ ဘဝင်မကျနိုင်တော့။

“ ဟာ မင်းတို့ ဘယ်လိုကောင်တွေလဲကွ ပြောမယ်ဆိုပြောစမ်း ကွာ ပြော ”

သူ ခပ်တင်းတင်းပြောတော့ မင်းလွင်နဲ့ထက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး။

“ ငါတို့ပြောရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာပေါ့ကွ ”

“ မဆိုးဘူးကွာ ပြော စကားကို တစ်ဝက်နဲ့ရင်ထားရင် ငါ့ရင်မှာ ခံနေတယ်ကွ ”

“ မင်း တကယ်စိတ်မဆိုးဘူးလား ”

“ မဆိုးဘူးကွာ ”

သူ ဇွတ်ပြောလိုက်သည်။ မင်းလွင်နှုတ်ခမ်းကို တွန့်လျက် ထက်ကို ကို မေးဆတ် အချက်ပေးလိုက်သည်။

“ မင်းတို့ကလည်း မြန်မြန်ပြောစမ်းကွ ငါ စိတ်မရှည်ချင် ဘူးကွာ ”

သူ့စိတ်က အစဉ်အမြဲ ရှေ့ပြေးနေတတ်သည်။ ဘယ်အရာကိုမှ သည်းခံပြီး မစောင့်ဆိုင်းတတ်။ အခု သူ ခပ်ပြင်းပြင်းပြောလိုက်မှ

ထက်ကို ဦးခေါင်းဆတ်ပြီး

“ မင်း အဲလို စိတ်မရှည်တတ်တာက မင်းရဲ့အားနည်းချက်ပဲ ”

“ ဘာဆိုင်လဲကွ ”

“ ဆိုင်တာပေါ့ကွ ”

“ ကဲ ဆိုစမ်း ”

ထက်ကိုတို့အမြင်ကို သူ ဒီတစ်ကြိမ် စိတ်ရှည်ရှည် နားထောင်ဖို့ လူ့စိတ်ကို သူ ဆွဲဆန်လိုက်သည်။ သူ ထိုင်ခုံနောက်ကို ကျောခိုထိုင်၍

ထက်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ မိတ်ရှည်ဖူးသည့် ကောင်းကို မင်းလွင် တအံ့တသကြည့်ပြီး

“ ရတီစံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မင်းဖြစ်စဉ်ကို အနုစိပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်

မင်း သိပ်ပြီးအတ္တကြီးနေတယ်လို့ ငါတို့ကောင်တွေ မြင်တယ်ကွ ”

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း ”

မင်းလွင်အဆိုကို ထက်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံလိုက်၍

သူ မျက်ဝန်းဝေဝေဝိုက်ဝိုက် ဖြစ်သွား၏။

“ ငါ အတ္တကြီးတယ် ဟုတ်လား မင်းလွင် ”

“ ဟုတ်တယ်ကွ ”

မင်းလွင် အခိုင်အမာပြော၍ သူ နှုတ်ခမ်းလွှာ ပွင့်ဟသွား၏။

“ တကယ်တော့ မင်းအဲလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုန်ပြန်

စရာမလိုဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရတီစံ မင်းရှေ့ ခေါင်းငုံ့နေလို့ပဲ ”

“ ဟ ငါမုန်းတဲ့မိန်းမကို ပူဇော်နေရမလားကွ ”

“ ပူဇော်ရမယ်လို့ လမ်းညွှန်တာမဟုတ်ဘူး ကောင်း ဒါပေမဲ့ အငတ်ထားရလောက်အောင် မင်း မရက်စက်သင့်ဘူးကွာ ”

သူ နှုတ်ခမ်းလွှာ ဆတ်ခနဲ တွန့်လှုပ်သွား၏။

“ လူတစ်ယောက်က ထမင်းတစ်နပ်ငတ်ရင် အောင့်ခံနိုင်တယ် နှစ်နပ်ငတ်ရင် ကျိတ်မှိတ်အောင့်ခံနိုင်တယ် သုံးနပ်လေးနပ်ဖြစ်လာရင် ဘယ်သူမှ အောင့်ခံနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး မင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ”

“ ဟုတ်တယ်နော် ကောင်း ”

သူလည်ချောင်း ခြောက်သွေ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ ရတီစံဆိုတဲ့ မင်းမိန်းမကို ငါတို့တကယ် အံ့ဩတယ် မင်းအငတ်ထားတဲ့အတိုင်း ရေသောက်ပြီး အောင့်ခံလိုက်တာ ”

“ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အောင့်ခံတာပဲ မင်းလွင် ရတီစံ မာယာ အကြောင်း မင်းတို့မသိဘဲနဲ့ စွတ်မပြောနဲ့ ”

“ ဒါကတော့ မင်းပိုသိမှာပါကွာ ”

ထက်ကို စကားလုံးက သူ့ရင်ကို အရွှန်းနဲ့တိုးဆွသလို မျက်သွား စေသည်။

“ သိလို့ ငါ နှိပ်ကွပ်လာကွ ”

“ မင်း ဘယ်နှစ်ရက်နှိပ်ကွပ် နိုင်မလဲ ”

“ ရှေ့ဆက် ဘယ်နှစ်ရက် မင်းအငတ်ထားမလဲ ရတီစံကရော ကယ်နှစ်ရက် အငတ်ခံ နေမလဲ ”

သူ့ရင်မှာ မင်းလွင်တို့စကားလုံးတွေကို ပြန်ပက်ဖို့ စကားလုံး ဂျာမတွေ့တော့ ပို၍ခြောက်သွေ့လာသည့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ကတွက် အအေးခွက် လောင်းချခြင်းဖြင့် သူ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖာထေး လိုက်၏။

“ မင်းအငတ်ထားတဲ့အကြောင်းကို မင်းမိဘ အထူးသဖြင့် ရတီစံမိဘမသိအောင် ရတီစံနှုတ်ဆိတ်နေတာ အကြောင်းအရာ အများ ပြီးကို ကိုယ်စားပြုနေတယ် ကောင်း ”

“ ဟုတ်တယ်ကောင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသလောက် မင်း ပလုပ်သင့်ဘူး မင်းဘက်က နည်းနည်းလျော့သင့်တယ် ”

မင်းလွင်တို့ ဘယ်လိုပဲ မျောင်းဖျါစေ သူ့အတွက် နည်းနည်းမျှ စလျှာနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေ၏။ သူ အအေးခွက်ကို မြက်ကြည့်၍ ငြိမ်သက်နေလျက်

“ မင်းမလျော့ဘဲ ဆက်တင်းနေမယ်ဆိုရင် အခြေအနေက ပေးတေးရဲစရာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွ ”

သူ မျက်သွားဖျတ်ခနဲ ပင့်လှန်၍ ထက်ကို ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထက်ကိုမျက်ခုံးတစ်ဖက် ဟန်ချီပင်၍

“ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား ကောင်း ”

“ ဆိုစမ်းကွာ ”

ထက်ကို အအေးခွက်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ တတောက်တောက် ခေါက်နေရာမှ လက်ညှိုးလေးတန့်သွားပြီး

“ ရတီစံ ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုရှာလိမ့်မယ် ”

“ ထွက်ပေါက် ”

“ ဟုတ်တယ်ကွ ”

“ ရှာပစေ ”

သူ စိတ်မဝင်စားစွာ ရွတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို မင်းလွင် နားမလည်သလိုကြည့်၍

“ မင်းကို ငါတို့နားမလည်တော့ဘူး ကောင်း ”

“ ငါ့ကို နားမလည်တာ မင်းတို့ကောင်တွေ အမြင်ကျဉ်းလို့ပဲ ဖြစ်မယ် မင်းလွင် ”

“ မဟုတ်ဘူး မင်းစိတ်ကို ပြောတာကွ ”

“ ငါ့စိတ်ကို ”

မင်းလွင် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်၍ သူ ပန်းအသာတွန့်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း မင်းစိတ်က သာမန်ထက် ထူးခြားတယ် ”

ဥပမာ မင်း ခပ်ငယ်ငယ်က အနီရောင်ကို မကြိုက်ဘူး အနီရောင်က သွေးရောင်နဲ့တူလို့ မျက်စိကျိန်းစေတယ် စိတ်ဆူစေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်း အနီရောင်ကို မင်းမျက်စိကျခဲ့တယ် မဟုတ်လား အခုလဲ မင်းရတီစံကို အဲသလို ခံစားမိလာရင် . . . ”

“ တော် ဆက်မပြောနဲ့ ထက်ကို အနီရောင်က အနီရောင် ပိန်းမက မိန်းမ တစ်ခြားစီပဲ မင်းတို့အမြင်အရ တစ်ချိန်မှာ ရတီစံကို ငါ ချစ်သွားမယ်လို့ ထင်နေတာကိုး မင်းတို့အထင်ကို ဖျက်ပစ်လိုက် ထက်ကို ငါမုန်းတီးနေတဲ့မိန်းမဟာ ငါချစ်တဲ့မိန်းမ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ ပဟုတ်ဘူးကွ ”

ခံပြင်းစိတ်ကြံဆူနေသည့် သူ့စကားလုံးက ပုံမှန်ထက်ပိုကျယ် သွား၏။

“ ရတီစံ ထွက်ပေါက်ရှာရုံမက လှိုဏ်ခေါင်းတူးပြီးပဲ ပြေးထွက်ထွက် ငါ့စိတ်မဝင်စားဘူး ရတီစံ သူ့အလိုလို လွင့်သွားလေ ကောင်းလေပဲ ”

အခုအချိန်ထိ ဖျောင်းဖျမနိုင်အောင် ပြင်းထန်နေသည့် ကောင်းကို သူတို့ စိတ်ဖျက်ပြေလာသည်။

“ အကယ်၍ ရတီစံ ရှာတဲ့ထွက်ပေါက်က ယောက်ျား ”

တစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် မင်း အရှက်ကွဲမှာကွဲ ”

“ ဘာလို့ အရှက်ကွဲရမှာလဲ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ထည့်ပေးလိုက်မယ် ”

“ မင်း သဘောထားကြီးတယ်ပေါ့ ”

“ သဘောထားကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ရတီစံကို ငါ့အနားမှာ မထားချင်တာ ရှင်းပြီလား ”

သူ့အသံကျယ်ကျယ် အော်လိုက်၍ မင်းလွင်တို့နှစ်ယောက် ပခုံးတွန့်ကာ ငြိမ်သက်သွား၏။

“ အဲဒါဆိုလဲ ရှေ့ဆက်ပြီး အငတ်ထားလိုက်တော့ ”

“ ထားမှာပဲကွ ”

အတန်ကြာမှ ထက်ကို သက်မအသာချ၍

“ အဲဒါဆိုလဲ ရှေ့ဆက်ပြီး အငတ်ထားလိုက်တော့ ”

“ ထားမှာပဲကွ ”

“ ကောင်းတယ် မြန်မြန်ငတ်လို့ မြန်မြန်ထွက်ပေါက်ရှာပြီး လစ်ပြေးတော့လဲ မင်းသက်သာတာပေါ့ကွ ”

သူ့စကားနောက် ယောင်ဝါးဝါးလိုက်ပြောတဲ့ မင်းလွင်ကို သူ ခပ်ချဉ်ချဉ် ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းလွင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး

“ ကဲ သွားမယ် ကွာ ”

“ သွားကြ ငါ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့မယ်ကွ ”

သူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နွှတ်လိုက်မိသည်။ မင်းလွင်တို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ သူ တစ်ကိုယ်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့စိတ်သည် မင်းလွင်ထင်မြင်ချက်ပေးသလို ရတီစံ ထွက်ပေါက်ရှာ သွားရင်ဆိုသည့် အတွေးနဲ့သူ့ဗဟိုနေတတ်သည်။

သူ့ကို အသိမပေးဘဲ အပြင်ထွက်နေသည့် ရတီစံကို သူ နားမလည်နိုင်တော့။ ပို၍နားမလည် နိုင်သည်က အမှတ်မထင် မြင်လိုက် ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားတော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းက

သူ မမြင်ဘူးသည့် ခပ်ချောချောလူရွယ်တစ်ဦးနှင့် ယှဉ်တွဲလျက် ဖိမ်ခံကားတစ်စီးပေါ် လှမ်းတက်သွားသည့် ရတီစံ ပုံရိပ်ကိုမြင်စဉ် သူ့ဒေါသဆူကြွလျက် ထိုကားဆီပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုကားက လျော့ခနဲ ထွက်ခွါကာ

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၁၈)

သူ့ရင်က ဒေါသက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့
ရေခွေးအိုးလို အငွေ့ပျံတက်နေဆဲ။

လှေကားငါးထစ်၏ အပေါ်ဆုံးအထစ် တံခါးဝဘောင်မှာ
သူ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှီရပ်လျက်

လက်နှစ်ဖက်က ပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲခိုက်တွေ ဆွဲပြီး
ခြံထဲလှမ်းဝင်တဲ့ ရတီစံကို သူ ဒေါသတကြီး ဖိကြည့်လိုက်သည်။
လှေကားထစ်ပေါ် စံ ခြေလှမ်းလှမ်းတော့

“ မင်း မလာနဲ့ ”

စံ ခြေလှမ်းတန်လျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာ
ပေးက ဘီလူးဝင်စီးခံရသလို တုန်ခါလျက် စံ မျက်လွှာချ၍

“ ဒီနေ့... ”

“ မပြောနဲ့ မင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့ ”

ဗျူးစာပေ

သူ စကားသံတွေရဲ့နောက်မှာ သူ ခြေလှမ်းက လှေခါးထစ်
တွေကို ဖျပ်ခနဲကျော်လွှား၍ စံရှေ့ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် စံ
လက်ထဲက အထုပ်တွေကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး

“ ဒါတွေ ဘယ်ကရတာလဲ ”

“ ဟို... ”

“ ဟို ဟို နဲ့ မင်း စကားမတတ်တော့ဘူးလား ဘယ်ကောင်
ဆီမှာ မျက်ရည်ခံတိုးပြီး ယူလာတာလဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဘာလဲ မင်းငါ့ကို ညာတာလား ”

စံ စိတ်ရှုပ်စွာ အကြည့်လွှဲလိုက်၍

“ တောက် ”

စံဆီမှ ဆွဲယူလိုက်တဲ့အထုပ်အားလုံးက သူ့ဒေါသလက်တွေရဲ့
လွင့်ပစ်မှုနောက် လွင့်စင်ပြန်ကြသွား၏။

မြေပေါ်လွင့်ကျနေသည့် မြူစွမ်းထုပ်၊ ကိတ်ဖုန်း၊ ကော်ဖီမစ်ထုပ်၊
မုန့်နဲ့ သစ်သီးတွေကို စံ နှော့သသ ငေးကြည့်ရင်း စံ နှုတ်ခမ်းသားလေး
ဝမ်းနည်းကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွား၏။

“ မင်းဟာ မာယာများတဲ့မိန်းမ မင်းရဲ့မာယာထဲမှာ ငါ
နစ်မြောနေမယ်လို့ မထင်နဲ့ မင်းဘယ်လမ်းကို လျှောက်နေလဲ ဆိုတာ

ဗျူးစာပေ

ငါသိတယ် မင်းလိပ်လေ ညာလေ ငါမုန်းလေပဲ ငါမုန်းအောင် ထွက်ပေါက် ရှာနေတာ မင်းထွက်ပေါက် မင်းရှာတွေ့ပြီးပဲ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ရှေ့ ပြန်လာ တာလဲ မလာနဲ့ လုံးဝမလာနဲ့ ထွက်သွား . . . သွား”

သူ့ဒေါသရဲ့ခဲတောက်လျက် စံကို တွန်းလိုက်၍ စံ ကိုယ်လုံးလေး နောက်လှန်ကျသွား၏။

“ မသွားဘူးလား မင်းငါ့ကို အရှေ့တိုက်နေတာလား ”

စံမှာ ရုန်းထနိုင်တဲ့ အင်အားမရှိတော့ ပြန်ကြံနေတဲ့ သစ်သီး တွေနားမှာ ခွေကျနေသည့် စံအသက်ဝအောင် ဖိရှုနေရုံမှလွဲ၍ သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ စွမ်းအားမရှိတော့။

စံရင်မှကြေကွဲမှုတွေကြောင့် မျက်ရည်စတွေ ယိုစီးကျလာ သည်။ စံကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးနေရတာလဲ ကိုကောင်းကင်ဈာန် ရယ် စံရင်ထဲမှာ ထိုမေးခွန်းက အကြိမ်ကြိမ် လှုပ်ခတ်နေသည်။

“ ဒီမှာ ရတီစံ မင်းကိုငါ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ် မင်း ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား. . . ”

စက္ကန့်နဲ့အမျှ ဆူပွက်လျက် တစ်ဖက်စောင်းနင်း အတ္တန္တု နှိပ်စက်နေသည့် သူ့ကို စံ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

“ စံကို နှင်နေရအောင် စံ ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ ကိုကောင်း ကင်ဈာန် ”

“ ဘာ အပြစ် ဟုတ်လား မင်းကိုယ်မင်း ဘာအပြစ်လုပ်လို့ လုပ်မှန်းမသိဘူးတဲ့လား ဟား ဟား ”

သူ၏ သရော်မော်ကား ရယ်သံကြီးက စံ စိတ် တုန်ခါနေစေ သည်။

“ ရတီစံ မင်းမာယာက သိပ်ကိုသေသပ်လှပလွန်းတယ်ကွာ ငါ တကယ်အံ့ဩတယ်ကွ ငါ့ရှေ့မှာက မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ငြိမ်ပြခဲ့တယ် ငါ့နောက်ကွယ်မှာ မင်းလုပ်ချင်ရာကို လုပ်နေခဲ့တယ် မသိရင် ငါကဘီလူးကြီးနဲ့ တူနေသလို မင်းက အပြစ် ကင်းစင်တဲ့ မင်းသမီးလို့လို့နဲ့ မင်းရဲ့မာယာကို နှော့ကြေနေလို့ ငါ မင်းကို အစွမ်းကုန် မုန်းတီးခဲ့တာကွ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ့မုန်းနေမှာပဲ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ မမြင်ချင်တော့ဘူး မလိုချင်တော့ဘူး ”

“ မင်းရှာတဲ့ထွက်ပေါက်ဆီကို မင်းပြန်သွား မင်းအားကိုးတဲ့ ရင်ခွင်မှာ မင်းခေါင်းချတော့ အဲဒီကောင်နောက် မင်းလိုက်သွားတော့ လိုက်သွား ”

“ စံက ဘယ်ကောင်နောက် လိုက်သွားရမှာလဲ ကိုကောင်းကင် ဈာန် ”

သူ မျက်နှာဆတ်ခနဲ ပင့်လာပြီး

“ ဘယ်အကောင်ရမလဲ မင်းကိုအငတ်မထားမယ့် ကျေးဇူး ”

နောက်ကို မင်းကိုစားစရာတွေ ဝယ်ပေးတဲ့ကောင် နောက်ကို နားလည်လား ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး "

“ စံ လက်ဖဝါးနဲ့မြေပြင်ကို အားပြုထောက်၍ ထစို့ကြီးစားမိသည်။ သို့သော် ခါးထဲမှာ အတော်မျက်ကာ စူးခနဲ အောင့်တက်လာတာကြောင့် စံရှန်းထမနိုင်ခဲ့။ စံ ခါးဆစ်ထဲက နာကျင်မှုက စံမျက်ရည် တပေါက်ပေါက် ကျစေသည်။ စံရဲ့နာကြင်မှုထက် သူ့စကားလုံး တွေက ပို၍ပို၍ မျက်ရည်ကျစေသည်။

“ ကိုကောင်းကင်ဈာန် စံ ရှင်းပြပါရစေ ”
“ မရှင်းပြနဲ့ မင်းရှင်းပြတာကို ခံနေဖို့ ငါ နွားမဟုတ်ဘူး ”
“ သူက... ”
“ မပြောနဲ့လို့ ပြောနေတယ် ရတီစံ မပြောနဲ့ ”

သူ ဟန့်တားမှုနောက်မှာ စံ နှုတ်ခမ်းလွှာလေး စေ့ပိတ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိမ်မှုကြောင့် တုန်ခါနေသည် ရှိုက်သံရိုက်ခတ်လျက် စံကိုယ်လုံးလေးက သူ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းသွား၏။

“ စံကို ရှင်းပြခွင့်ပေးပါ ကိုကောင်းကင်ဈာန် စံ ရှင်းပြပါရစေ။ စံ လေ ”

စံ စကားလုံးမဆုံးခင် သူ ခြေလှမ်းက စံရှေ့မှ ဆုတ်ခွာပြီး လှေခါးထစ်တွေပေါ် တခုနုန်းနုန်း လှမ်းတက်သွား၍ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး၊

ရမ်းခါသွားသည်။

“ စံ ပြောပါရစေ တစ်ဆိတ်နားထောင်ပေးပါနော် ပြီးမှ ကိုကောင်းကင်ဈာန် ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးပါ စံ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပေးပါ ”

“ ဟေ့ မင်းစကားလုံးကို နားထောင်ဖို့ ငါ ရင်မခုန်ဘူး မင်းဟာ ငါ့နောက်ကွယ်မှာ မင်းစိတ်အလိုအတိုင်း ပြုချင်တိုင်း ပြုနေတဲ့ ပိန်းမ ငါမင်းကို အငတ်ထားတဲ့ကောင် မင်းငါ့ကို ဘာမှသံတော်ဦးတင်စရာမရှိဘူး မင်းအငတ်မခံနိုင်လို့ မင်းထွက်ပေါက်မင်းရှာတာ ငါ ဘာမှ မပြောဘူး ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့အမုန်းတွေကို မဖတ်တတ်တာ ငါခံပြင်းဆုံးပဲ ရတီစံ ငါ့အတွက် ငါ ဝယ်လာတဲ့အစားအသောက်တွေကို ငါမစားဘဲ ထားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းနားမလည်တာ ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွ ဒါကြောင့် ငါ့ဘာကိုမှ မခံစားတော့ဘူး ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ရင်ထဲက ပြိုကျတဲ့ခံစားမှုတွေက သူ့ ပျက်စန်းအိမ်မှ ယိုစီးလာက်၊ ထိုမျက်ရည်စတွေကို သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ ညနေတိုင်း ဝယ်လာတဲ့ စားစရာ တွေကို ယိမ်းကြုံးပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ် ကြမ်းခင်း ပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့်၊ မုန့်ပုံး၊ အသားဘူ၊ ပေါင်မုန့်၊ မုန့်ဖာ၊ သစ်သီး အချိုရည်သစ်

www.burmeseclassic.com

တွေ ပြန်ကြဲသွားတော့၏။

“ မင်းက အိမ်ပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ စားစရာထက် သူများကျွေးတဲ့ စားစရာကို မက်မောနေမှတော့ ငါ ဝမ်းနည်းနေရမှာလား ရတီခံ ဆောရီးပဲ ရတီခံ ”

“ ငါဘယ်တော့မှ မင်းကြောင့် ဝမ်းမနည်းဘူး ဒါကြောင့် မင်းနေချင်သလိုနေ သွားချင်တဲ့သူနဲ့သွား စားချင်တဲ့ဆီမှာ စား ဒါပေမဲ့ ငါ့ရှေ့ကို မင်းမလာနဲ့ မင်းကိုငါ မမြင်ချင်ဘူး လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး ကွ ”

သူ တရစပ်ပြောရင်း တံခါးချပ်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ပိတ် လိုက်သည်။

“ ကို... ကောင်းကင်ဈာန် တံခါးဖွင့်ပါဦး... စံ ပြောရစေ ... နော်... ”

စံ ကိုယ်ကို အားတင်းထ၍ လှေကားလက်ရမ်းကို ဆွဲကိုင် အားပြုရပ်လိုက်မိသည်။ စံ ထရပ်လိုက်စဉ် စံအာရုံမှာ မူးနောက်ပြာဝေ လျက် လှေကားလက်တန်းကို အစီအရ ဖက်တွယ်ရင်း စံကိုယ်ကို လှေကားဘောင်နဲ့ မှီလိုက်မိသည်။

စံ ခါးဆစ်က တစ်ဆစ်ဆစ် နာမျက်နေသလို စံရင်မှာ တလှုပ်လှုပ် မောနွမ်းလျက်

“ မဖွင့်ဘူး မင်းသွားတော့ မင်း သွားချင်တဲ့ဆီ မင်းသွားတော့ ”

“ ကိုကောင်းကင်ဈာန် ... တံ... တံ... ခါး... ဖွင့်ပေးပါ နော် ”

တုန်ခါနေတဲ့ အသံနဲ့အတူ လှေခါးထစ်တွေကို ကုတ်တွယ် တက်လာတဲ့အသံကို သူ နားမဆင်တော့။

ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးမှာ သူ့နောက်ကျောခိုလျက် ဦးခေါင်းတွင်တွင် ရမ်းကာ ပျံ့လွင့်လာတဲ့အသံ တွေကို မောင်းထုတ်နေမိသည်။

“ ကို ကောင်း... ကင်... ဈာန်... စံ... ကို... လေ... တံခါးလေး... တစ်ချပ် ဖွင့်... ပေးပါ... နော်... စံ... လေ... အရမ်း... မောနေတယ်။ ပြီးတော့ စံ... ကိုယ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ... မသိဘူး အရမ်းပူနေတယ် စံ ခါးဆစ်ထဲမှာ နာ... နာတယ် စံ... အာရုံမှာ... ဝေဝါးနေတယ် စံမှားတယ်ဆိုရင် ... တောင်းပန်ပါ တယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် စံလေ ... အား... ”

ဦးတွားသံလေးလေးကြီးနောက်မှာ ဝုန်းခနဲ လိမ့်ကျသံ ဟိန်းထွက်လာတော့ သူ မှုတ်ခန်းခိုခိုတံ၍ သူ့နားထဲဖက်ကို အသေဖိပိတ် လိုက်မိသည်။

သူဦးခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းလျက် ဟင့်အင်း မာယာသုံးနေတဲ့ ရတီခံ စကားလုံးတွေထဲ မပျော်ဝင် ပီအောင် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းထားမိသည်။

“ အား...”

“ ကို...ကောင်း...”

သူ့နာမည်ခေါ်သံအခုံးထိ မရောက်ခင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ရတီစံအသံ သူ့ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

မာယာအမျိုးမျိုး သုံးနေသည့် ရတီစံ သရုပ်ဆောင်မှုကို သူ အသိအမှတ်ပြုရမလား။ ဟင့်အင်း

သူ မစားဘဲ ထားရစ်တဲ့အစားအသောက်တွေထက် သူတပါး ဝယ်ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်ကို မက်မောတဲ့မိန်းမကို သူ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့။ ရတီစံ အသံထပ်မံ တိုးဝင်မလာအောင် သူ နားပေါက်ထဲ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ထိုးထည့်ပိတ်ဆို့ ထားလိုက်သည်။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

အခန်း (၁၉)

“ သမီး... အမလေး... သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“ သမီး ဟာ သွေးတွေအိုင်ထွန်းနေတယ် အမလေး သမီးလေး မရတီစံနစ်ရပြီးလား သမီး ”

“ သမီး... သမီး စံ ရတီစံ ဖေဖေခေါ်နေတယ်လေ ”

စိုးစိုင်းထိတ်လန့်သော ကြေကွဲသံတွေ ဟိန်းခနဲပျံ့ထွက် တိုးဝင်လာတော့ သူ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားပြီး

“ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား သမီးလေးကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားကြတာလား သမီး ”

“ အမလေး မေမေ့သမီးလေးတော့ သွားပါပြီ ဟီး... ဟီး သမီးလေး...”

ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ် ငိုကြွေးသံက သူ့ရင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း လှုပ်ခတ်သွားစေ၏။ ရတီစံ မိဘနှစ်ပါး၏ ကြေကွဲသံငိုကြွေးသံသည်

သူ့ရင်ကို လန့်ဖြန့်တုန်ခါသွားပြီး သူ့ ဝန်းခနဲထ၍ တံခါးဆွဲခွင့်လိုက်တော့

“ ဟင် ”

သူ့အာရုံတစ်ခုလုံး မယုံနိုင်လောက်အောင် လွင့်စင်သွားတော့။
လှေခါးခြေရင်းမှာ ပျော့ခွေ့ပုံကျ ငြိမ်သက်နေသည့် ရတီခံ ကိုယ်အောက်
ပိုင်းက သွေးအိုင်ထဲနစ်လျက် ဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။

အန်တီသင်းက ရတီခံ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖွေပိုက်ပြီး ဝမ်းနည်း
တကြီး ပိုပိုက်နေသလို အန်ကယ်သက်က စိုးရိမ်တကြီး ရေခွတ် လျက်
သူ့စိတ်က ဘာကိုမှ အစိုးမရနိုင်တော့။ ကိုယ်မမှီတဲ့ ကံကြမ္မာကို
လန့်ဖြန့်ကာ လှေကားထစ်ငါးဆင့်ကို သူ ခြေလှမ်းနဲ့လွှားခနဲ ခုန်တော့
ပြေးဆင်းခဲ့မိသည်။

“ စံ ”

“ စံ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

စံကို သူ့စိုးရိမ်တကြီး ဖွေယူဖို့ ကြိုးစားစဉ်

“ မင်း သမီးလေးကို ရက်စက်လိုက်ပြီ ”

“ ငါ့သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပယ်
သတ်မယ်ကွ ”

“ ကိုသက်ရယ် သမီးလေးကို ကယ်ပါဦး သမီး သမီး
သမီးလေးကို မင်း သတ်ပစ်လိုက်ပြီလားကွယ် ”

စံ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ထိုးနှက်စွတ်စွဲတဲ့ စကားလုံးတွေက သူ့ရင်အုံကို
အကြိမ်ကြိမ် ဖိနှိပ်လာသည်။ ထို့နောက် စံ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့မိဘနှစ်ပါး
ဖွေ့မ၍ ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ စံ ”

သူ့ရင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဆူပွက်စွာဖြင့်

“ မင်း မလာနဲ့ မလာနဲ့ကွ ”

ကားပေါ်ပြေးတက်မိသည့် သူ့ကိုယ်ကို ဦးသက်နိုင် တွန်းလိုက်၍
သူ့ကိုယ်တစ်ပတ်လည်၍ ပြုဆင်းသွား၏။

“ မင်းလုံးဝ ငါ့သမီးအနားမကပ်နဲ့ မင်း ငါ့သမီးကို
သတ်တဲ့ကောင် ”

“ ဟာ... အန်ကယ် ”

သူ့ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ထိတ်လန့်ကြေကွဲသွား၏။ စံကို
သူ့သတ်တာတဲ့ ဟင့်အင်း။

“ သမီးရယ်... သမီး... ”

ပျော့ခွေ့နေတဲ့ စံကိုယ်လုံးလေးက သူ့ပိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာ
ငြိမ်သက်စွာ။

“ ကိုသက်ရယ် ဒီကောင်ကို မပြောနဲ့တော့ သမီးလေး
ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး သမီးလေး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီ ”

ဆေးရုံအမြန်သွားမယ်လေ ကားအမြန်မောင်း ”

အနိမ့်အမြင့်မညီတဲ့ အန်တီသင်းအသံနောက်မှာ အန်ကယ် သက် လက်သီး သူ့ကိုရွယ်ထားရာမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်ပြေးတက်၍ ကားကိုအရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက် သွားသည်။ ကားလေး ထွက်သွားရာနောက်မှာ စံ သူနဲ့တဖြေးဖြေး ဝေးသွားပြီးဆိုသည့် အသံက သူ့နှလုံးသားရှူးသွပ်သွားတော့၏။

“ စံလေ အရမ်း... မောနေတယ်။ ပြီးတော့ စံကိုယ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး... အရမ်းပူနေတယ် စံ ခါးဆစ်ထဲမှာ ... နာ... နေတယ် စံ အာရုံမှာ... ဝေ... ဝါး... နေ... တယ် စံ မှားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် အနူးအညွတ်... တောင်းပန် ပါတယ် ... စံလေ အား... ဝုန်း...”

စံရဲ့ နောက်ဆုံးအသံ ပဲ့တင်ထပ်လျက် စံရဲ့ပြုကျသံက တကယ် ပေါ့ စံ မာယာသုံးပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ စံကားလုံးတွေကို သူ မယုံရတာလဲ။

စံ အသံလေး ပျောက်ကွယ်သွားကတည်းက သူတံခါး ဖွင့်လိုက်ရင် စံ ဒီလို ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ခုတော့ သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ မင်း... ငါ့သမီးကို သတ်တဲ့ကောင် တဲ့ ”

အန်ကယ် သက်ခိုင် စွတ်စွဲတဲ့အိမ်ပျိုယ်က ဘာလဲ သူ နိုင်စက် ပြီးသတ်လို့ စံ သေသွားပြီလို့ မှတ်ချက်ပေးတာလား၊ သူ ဦးခေါင်းတွင်တွင် ဖုန်းပြီး

“ မဟုတ်ဘူး စံ မသေရဘူး မသေရဘူး ”

ဟာ သူ့နှလုံးသွေးတို့ ရေတံခွန်လို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စံရယ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး။ စံရယ်။

ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတဲ့ သူ့စိတ်က စံအပါး ရစ်သီးနုချင် ပေမယ့် စံမိဘနှစ်ပါးရဲ့ တားဆီးပိတ်ဆို့မှုနောက်မှာ နောက်ခေတ် ကျရာဖြင့်

“ မာမိ ... ဒယ်ဒီ ”

ငိုကြီးချက်မနဲ့ ပြေးဝင်လာတဲ့သားကို ဒေါ်ရိုစီနဲ့ဦးဆင့်မောင်က တအံ့တဩ ပြုံးကြည့်မိသည်။

“ သား ”

ဒေါ်ရိုစီ သားကို ဆီးမွေ့ပြီး

“ သား ဘာဖြစ်လာတာလဲကွယ် ဘာဖြစ်တာလဲ မာမိရင်တုန် လိုက်တာကွယ် ”

“ ဟုတ်သားပဲ သားရယ် သား ဘာဖြစ်တာလဲ ဒယ်ဒီတို့ ”

ပြောမှပေါ့ကွာ "

သူမိဘနှစ်ပါး စိုးရိမ်တကြီးဆီးမေး၍ သူ့ရင်မှာကြေကွဲ ဆိုနှင့် လျက်။ သူ့ကျောပြင်လေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးနေသည့် မာမိ အကြင်နာက သူ့ရင်ကိုပို၍ ထိခိုက်ကြေကွဲနေစေသည်။

" သားရယ် သမီးလေးကောဟင် "

" သားတို့ ရန်ဖြစ်လာတာလား "

" ပြောလေ မာမိကို ပြောလေ "

သူဦးခေါင်းတွင်တွင် ရမ်းပြီး

" မ... မဟုတ်ဘူး မာမိ စံ... ကို သားမသတ်ဘူး "

" ဟေ "

" အမလေး ဘုရားဘုရား သား သား ဘာပြောလိုက်တာလဲ သား ဘာပြန်ပြောလိုက်တာလဲ ပြန်... ပြန်ပြောစမ်း "

ဒေါ်ရိုစိတို့ လင်မယား ထိတ်လန့်ပြီးကြောင် သွား၏။ ဒေါ်ရိုစိ ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက်

" ဘယ်လို... သား "

သူ မာမိလက်ချောင်းလေးတွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်၍

" သား... စံကို မသတ်ဘူး မာမိရယ် စံ ဘာဖြစ်သွားလဲ

သားမသိဘူး "

" ဟင် "

ဒေါ်ရိုစိ အာရုံမူးမိုက်ပြာဝေသွား၏။ သားပြောတာကို မယုံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်ပြီး ဦးဆင့်မောင် ဇနီးသည်အပါး စိုးရိမ်ကြီးစွာ တိုးကပ်လာပြီး

" ရိုစိ သတိထားနော် သားကဘာဖြစ်လို့ သမီးလေးကို သတ်မှာလဲ ဟုတ်တယ်နော် သား "

" ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ သား မသတ်ဘူး "

" ဒါဆို သမီးလေး ဘာဖြစ်သွားလဲ "

ဒေါ်ရိုစိ တုန်ယင်လျက် ပြတ်တောင်းတောင်း မေးလိုက်၏။

" သား ပြောလိုက်လေ သမီးလေး ဘာဖြစ်သလဲ "

" ဘာဖြစ်လဲ သား မသိဘူး အန်တီသင်းတို့ ဆေးရုံခေါ်သွား ကြတယ် သားကို လိုက်ခွင့်မပေးဘူး ဒယ်ဒီ သား အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲ သားတို့ ဆေးရုံလိုက်သွားရအောင် မာမိနော် မာမိ "

ဒေါ်ရိုစိ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် သားကို ပွေ့ဖက်ကာ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွားသည်။

" ရိုစိ စိတ်အေးအေးထားပါကွာ "

ဦးဆင့်မောင် ဇနီးသည်ကို စိုးရိမ်လျက် ဒေါ်ရိုစိနောက်ကပြေးလေး လိုက်သွားမိသည်။ ခုချိန်မှာ စုံစိတ်ကလွဲပြီး စိုးရိမ်သောက

လောင်မြိုက်စရာကောင်းတာ ဘာမှရှိမည်မထင်တော့။ ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၀)

“ သမီးလေး... ဘာဖြစ်တာလဲ သင်းသင်းရယ် ”

အရေးပေါ်ခန်းရှေ့မှာ စိုးရိမ်တကြီး ငိုရှိုက်နေသည့် ဒေါ်သင်း သင်းမေကို ဒေါ်ရီစီ ပခုံးလေးဖက်၍ ခပ်လောလော မေးလိုက်မိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဒေါ်သင်းသင်းမေ ငိုရှိုက်နေဆဲ။

ဦးသက်လွင်က စိုးရိမ်စိတ်နဲ့အတူ တစ်စုံတစ်ရာကို သည်းမခံနိုင် လောက်အောင် ဒေါ်သထွက်ကာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေ၏။ သမီးလေးအတွက် ထိခိုက်ကြေကွဲနေသည့် ဦးသက်လွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ကို ဦးဆင့်မောင် နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။ ဦးသက်လွင်အပါး ဦးဆင့်မောင် တိုးကပ်သွားပြီး

“ သမီးလေးအတွက် ကျွန်တော်တို့လဲ စိုးရိမ်နေပါတယ် ကိုသက်ရယ် သမီးလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဗျာ ”

“ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေဆိုး ရောက်နေပြီကွာ ”

“ ဟာ ”

ဦးသက်လွင် ကြိတ်မခိုင်ခဲမရပြော၍ ဦးဆင့်မောင်တို့ လင်မယား လန့်ဖြန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“ ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သင်းသင်းရယ် ရှိစီ နားလည်အောင် ပြောပါကွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့ မျှော်လင့်လို့မရနိုင်တာလဲ ဟင် ”

“ ဘာ ဘာဖြစ်လို့... ”

“ ကိုယ်ဝန်ပျက်ပြီး သွေးသွန်သလို ဖြစ်တာတဲ့ ”

“ ဟာ ”

သူ့ ဦးခေါင်းက ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ လွှဲအရိုက်ခံရသလို လည်ဆင်းသွား၏။ သူ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးရုံနံရံထဲ နစ်ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

စံမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ ဘာလို့ မသိရတာလဲ။ စံ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ။ သူ သိအောင် စံဘာဖြစ်လို့ မပြောခဲ့တာလဲ သူသိခဲ့ရင်

တစ်စုံတစ်ရာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီဆိုတဲ့အသိက သူ နှလုံးသားကို သူပို၍ မုန်းတီးသလို ခံစားနေမိသည်။

“ သား သား တကယ် မသိခဲ့ဘူး မာမိရယ် သား လုံးဝ

ပသိခဲ့ဘူး သား သိခဲ့ရင်... ”

သူ လည်မျိုဆတ်ခနဲ အညှစ်ခံရသလို အစ်စို့သွား၏။

“ ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ် ”

ဦးဆင့်မောင်တို့ လင်မယား ထိခိုက်ကြေကွဲသွား၏။ ဦးသက်လွင်

က ဘယ်လိုမှ မဖြေသိမိနိုင်တော့။

“ မင်း ဘာသိခဲ့ရင်လဲ ကောင်းကင်ချာန် ”

“ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိခဲ့တာပါ ”

“ မင်း ရှိရှိချည်းနဲ့ သမီးကို ဂရုမစိုက်တာ သမီး သတိလစ်ပြီး

သွေးအိုင်ထဲ နစ်နေတာသိရုံနဲ့ တံခါးပိတ်ပြီးနေတဲ့ အတွဲသမား မင်းလို ကောင်ကို သားမက်တော်မိတာ ငါတို့အများ မင်း နှိပ်စက်မှုကြောင့် ငါ့သမီး သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ရတာ ငါ မင်းကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွ ”

ဦးသက်လွင် တရုတ်ရွတ်၍ သူ့ကို ဝင်ထိုး၍ သူ ဦးခေါင်းငုံ့ ပံလိုက်သည်။

“ ငါ့သမီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မင်းကိုငါကိုယ်တိုင် သတ်မယ် မင်းကိုငါ သတ်မယ်ကွ မင်း အသိတရားမဲ့တဲ့ကောင် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိတဲ့ လူ့နွား မင်းကိုငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ခွင့်မလွှတ် ကူးကွ ”

သူ့မျက်နှာပေါ် တရစပ် ကျရောက်လာတဲ့ ဦးသက်လွင် လက်သီးနဲ့ စကားလုံးတွေက သူ့နှလုံးသားကို ဟက်တက်ကွဲကာ သွေးမီး ရှင်ရှင် ဖြာကျလာသည့်အထိ သူ့ကိုယ်က ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်နေဆဲ ဒေါ်ရီမီ အစွမ်းကုန်ထိခိုက်လျက် သားရှေ့ဆီးကာပြီး

“ တော်ပါတော့ ကိုသက်ရယ် ရှိမိတောင်းပန်ပါတယ် သား မသိခဲ့လို့ပါကွယ် ”

“ ဘာမသိတာလဲ ရှိမိ လှေခါးအောက် လိမ့်ကျနေတဲ့ မိန်းမကို မသိရအောင် ဒီကောင် အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး ဘာကျင့်စဉ် ကျင့်နေလို့လဲ သမီး သေမယ့်အချိန်ကို အိမ်ပေါ်က အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန် ”

ဦးဆင့်မောင် သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ်ချကာ ဦးသက်လွင်၏ ကြေကွဲမှုကို ကိုယ်ချင်းစာခံစားပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဖခင်ပီပီ ဦးသက်လွင်ကို ပွေ့ဖက်ထိန်းချုပ်၍

“ ကိုသက် ကိုသက် စိတ်လျှောပါဗျာ သားကိုကြိုက်တဲ့အပစ်ဖျိုး ပေးပါ ကျွန်တော်တို့ကျေနပ်ပါတယ် ကိုသက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ သားကို သတ်ချင်တယ်ဆိုလဲ သတ်ပါဗျာ ကျွန်တော်တို့ ကိုသက်ကို အပြစ်မယူ ရက်ဘူး ဒါပေမယ့် ကိုသက်ရယ် ဒီအချိန်မှာ သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးကြရင် သမီးလေးကို ကိုသက်ပြန်ရနိုင်မယ်ဗျာ သမီးလေး

အတွက် ဆုတောင်းပေးရအောင်လားဗျာ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမေ ခင်ပွန်းသည်အပါး တိုးကပ်သွားပြီး

“ ဟုတ်သားမဲ့ ကိုသက် သင်းတို့သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်း ပေးရမယ်လေ ဒါမှ သမီးလေး ကံကောင်းလာမှာ ဒါမှ သမီးလေး ရှင်သန်ခွင့် ရမှာလေ ကိုသက်ရယ် ”

“ တောက် သမီးလေးအဖြစ်ဆိုးကို ကိုယ် တကယ်ခံစားလို့ မနိုင်ဘူး သင်းသင်းရယ် သမီးဝေးနာအတွက် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကွဲတော့ မယ်ကွ ဒီကောင်ကို ကိုယ်ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့မရတော့ဘူးကွာ ”

အခဲမကြေနိုင်အောင် အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ဆီးတားနေသည့်ကြားမှာ သူ့ကိုလက်သီးလက်မောင်းဆန့်ကာ ဒေါသ တကြီး လှမ်းထိုးဖို့ ကြိုးစားလာသည့် နှစ်ဖက်မိသားစုတွေရဲ့ ဆူပွက် နေမှုကို ဒေါ်ဖြူမကြည့်ရက်တော့။ သားအပါး ပြေးကပ်ပြီး သား လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး

“ သားရယ် သားအန်ကယ် စိတ်ဆိုးနေတာမို့ကွယ် သား အန်ကယ် စိတ်ဆိုးနေတုန်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ပါနဲ့နော် သားလိမ်မာပါတယ် သမီးလေးကို သားနှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒေါ်ဖြူ ယုံပါတယ်ကွယ် အခုလောလောဆယ် သား အန်ကယ်ရှေ့မှာ မနေပါ နဲ့ကွယ် လာပါ ဝဏရှောင်နေပါကွယ် ”

ခုချိန်မှာ သူ့ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဒေါ်ဖြူ တာတွတ်တွတ်ဆို၍ ဆွဲထုတ်ရာ နောက် သူမလိုက်ပါမိ။ အန်ကယ် ဒေါသအလျောက် ထိုးချင်ထိုး သတ်ချင် သတ်တော့။

“ ဟုတ်သားပဲ သားရယ် သားအန်ကယ် သားကို အရမ်း ဒေါသဖြစ်နေတယ် သား ခဏရှောင်နေပါ နော် မာမိပြောတာ နားထောင် စမ်းပါ ”

“ သား အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ် မာမိ ”

“ မာမိ နားလည်ပါတယ် သားရယ်နော် သားစိုးရိမ်တယ် ဆိုရင် သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးလေ သွား သား သမီးလေး အတွက် ဆုတောင်းပေးလေ ဒေါ်ဖြူ သားကို ခေါ်သွား သား ဒေါ်ဖြူနဲ့ လိုက်သွား ”

သူ့ကို မာမိအတင်း တွန်းထုတ်သလို ဒေါ်ဖြူကလဲ ဆွဲခေါ်ပြီး

“ သားရယ် လာပါကွယ် ”

“ သွား မင်းမျက်နှာမမြင်ချင်ဘူး ဘယ်တော့မှ ငါရှေ့မင်း မလာနဲ့ ကောင်းကင်ဈာန် မင်း ထွက်သွား ”

အန်ကယ်သက်၏ အပြင်းစားနှင်ထုတ်မှုနောက် သူ့ကိုယ်လုံးက ဒေါ်ဖြူ ဆွဲခေါ်ရာသို့ ဒုဂ္ဂတိတိုက်ပါသွား၏။

“ သားရယ် သား စိတ်ကို လျော့ပါကွယ်နော် ”

“ သား ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ဖြူဖြူရယ် သား တကယ် မသိ ခဲ့ဘူး စံ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ စံရယ် ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ ”

“ သားရယ် ပြီးခဲ့တာကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ကွယ် သားစိတ်ကို ဒေါ်ဖြူ သိပါတယ် သိပါတယ်ကွယ် ”

“ စံ တစ်ခုခုဖြစ်သွားနိုင်လား ဖြူဖြူရယ် ”

ဒေါ်ဖြူ ရင်ခွင်မှာ ဦးခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးနေသည့် သားကို ဒေါ်ဖြူစိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ကြည့်ကာ

“ သားရယ် အခုအချိန်ထိ သမီးလေးတစ်ခုခု မဖြစ်သေးဘူး လေ ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဂရုစိုက်ပြီး အရေးပေါ်ကုသနေတယ်လေ သမီးလေး ကံကောင်းမှာပါကွယ်နော် သား သားစိတ်သား တင်းထားမှပေါ့ နော် သား ခုချိန်ထိ သမီးလေး တစ်ခုခုမဖြစ်သေးတဲ့အတွက် သား မျှော်လင့်နေလို့ ရတယ်လေ ဒေါ်ဖြူပြောတာ သားနားလည်တယ် မဟုတ်လား ”

“ သား စံကို မျှော်လင့်လိုရတယ်ဟုတ်လား ဖြူဖြူ ”

“ ဒါပေါ့ သားမျှော်လင့်နိုင်သေးတယ်လေ ”

မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို အားကိုးတကြီး ဆုပစ်ကိုင်ချင်မိသည့် သူ့စိတ်က လှိုက်တုန်နေဆဲ စံရယ် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ စံကို ရရှိလို့

ကြိုဆိုနေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မလားကွယ်။

“ နော် သား သား မျှော်လင့်လို့ ရတယ်လေ ”

သူ့ မျက်ရည်စတွေကို တယုတယ ပွတ်သုတ်ပေးနေတဲ့ ဒေါ်ဖြူ
အကြင်နာတွေက သူ နှလုံးသားရဲ့ အလင်းတန်းတစ်ခုလားကွယ်။

အဲဒီ အလင်းတန်းက စံပေါ့ ဟုတ်လား။

စံ ရတီစံဆိုတဲ့ အလင်းတန်းလေး လင်းဖြာခွင့်ပေးပါကွယ်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၁)

“ ကောင်းကင်စွန် ရယ် ဘာဖြစ်လို့ စံကို အဲလောက်နှိပ်စက်
ရတာလဲ ဟင် ”

သူ့ကိုပြစ်တင်သလို ဆိုလာသည့် သွယ်မာတို့ကို သူ တစ်ခုမှ
ပြန်ပြောမနိုင်အောင် စိတ်ဝါတ်ကျကြေကွဲနေမိသည်။

သူ့စိတ်က အရင်က လို ထစ်ခနဲဖြစ်တိုင်း ပေါက်ကွဲမနေရတာ
ဘာကြောင့်လဲ သူ မဆန်းစစ်ချင်တော့။

တွန့်စုတ်ကြေကွဲနေသည့် သူ့မျက်နှာကို သွယ်မာတို့ မမြင်
အောင် လွှဲလိုက်မိသည်။ သွယ်မာ သက်ပြင်းမောလေးချ၍

“ ကောင်းကို သွယ်တို့အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း စိုးတို့က စံစိတ်ကို ဖတ်တတ်နေလို့

ကောင်း နားလည်အောင် ပြောချင်တာ ”

ပြောချင်ပြောကြတော့ သူ့စိတ်က စံဆီ ရွက်လွင့်လျက် သူ့ကို

ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်လာသည့် အိဖြူက ခပ်ဆဆလေး ကြည့်၍

“ ကောင်းက စံကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတီးတာလဲ ”

သူ မဖြေ။ ဖြေချင်စိတ်မရှိသလို ဒီအဖြေကို ဘယ်သူမှသိအောင် မဟာစံကြေးချင်တော့။ စံကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အဲဒီအဖြေ ရင်မဖွင့်ချင် တော့။

“ ပြောလေ ကောင်း စံကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းတာလဲ ”

သွယ်မာတို့ ပိတ်ဆို့မေးလာ၍ သူ့ရင်မှာ ပိုကြေကွဲလာသည်။ အတင်းအကျပ် မေးနေသည့် သွယ်မာတို့သုံးယောက်ကို မင်းလွင်နဲ့ ထက်ကို စိတ်မသက်မသာ ကြည့်မိသည်။

ထိုအဖြေကို ကောင်း ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ကြောင်း မင်းလွင်တို့ သိနှင့်၏။

“ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဗျာ ”

ထက်ကို ခပ်လေးလေး မေးလိုက်သည်။ အိဖြူတို့ မျက်ဝန်းက

ဘဝင်မကျသလို စူးခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ မေးသင့်လို့ပေါ့ ထက်ကို ”

“ မမေးနဲ့ စိုးသက်ရယ် ”

“ ဟ မမေးလို့ရမလား မင်းလွင် ”

သွယ်မာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ မင်းလွင်တံတွေးမျိုးပြီး

“ မမေးနဲ့ဆိုတာက ကောင်း ဖြေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါတို့ သိနေလို့ သွယ်မာရယ် တစ်ခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ”

သွယ်မာတို့ မျက်နှာပေးတင်းပြီး

“ အဲဒါကို သွယ်တို့နားမလည်တာ ပိုပြီး နားမလည်နိုင်တာက စံ စိတ်ကို မဖတ်တတ်တဲ့ ကောင်းရဲ့အတ္တ ”

သူ မျက်ဝန်းဖျတ်ခနဲ သွယ်မာထံ ရောက်သွားသည်။ သွယ်မာ သူ့ကိုမမူသလို မျက်နှာလေး မော့ကြည့်ပြီး

“ သွယ် အဲလိုပြောလို့ ကောင်း စိတ်ဆိုးချင်ရင် ဆိုးလိုက်ပါ ဒါပေမဲ့ သွယ်တို့က ရင်ထဲဖြစ်တည်လာတဲ့ ဘယ်အရာ ဘယ်ခံစားချက် ကိုမှ စံလိုအောင့်အီးမျိုးသိမ့်ပြီး သည်းခံမနေတတ်ဘူး ရင်ထဲဖြစ်တည် လာတဲ့ အရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တာ သွယ်တို့ဝါဒပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း စိုးတို့သဘောက သွယ်နဲ့အတူတူပဲ ဖိုးတို့နဲ့ မတူတာ စံစိတ်ပဲ စံရဲ့စိတ်ရင်းကြောင့် ရှင့်အတ္တမှန်သမျှကို စံ မျိုးသိမ့်ခဲ့တာ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရောက်နေလဲဆိုတာ ကောင်း ပသိတာ စိုးတို့ အံ့ဩမဆုံးပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ဖြူတို့ တကယ်အံ့ဩတယ် ကောင်းကင်စုရန် ” အတိုင်အမောက်ညီညီဆိုနေသည့် သွယ်မာတို့ သုံးယောက်ကို လူ့ရှင်အတူ မင်းလွင်တို့ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်မိသည်။ ဖြူ ဦးခေါင်းလေး

ဆတ်၍

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း တကယ်တော့ စံဟာ နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ ဖိအားကို မလွန်ဆန်ရက်လို့ ရှင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ ရှင်ကိုလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ”

သူ့ကျောပြင်ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

“ ဒါပေမဲ့ ရှင် စွတ်စွဲသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံတယ် အဲဒီလို ခေါင်းငုံ့ ခံခဲ့တာက ရှင်မာမိရောဂါမတိုးဖို့ စံ မိဘစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဖို့ ဒါကြောင့် ချို့ချို့သဲ့သဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ နေခဲ့တယ်။ ရှင် အငတ် ထားတာကို ခံခဲ့တယ်။ ရှင် အငတ်ထားတဲ့အကြောင်းကို နှစ်ဖက်မိဘကို အသိမပေးသလို သွယ်တို့ကိုလဲ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ သွယ်မာ ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ လွင့်စင်နေဆဲ။

“ ရှင် အငတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ကို သည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး စံ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ ”

သွယ်မာနှုတ်ခမ်းလွှာကို ငေးခနဲစိုက်ကြည့်မိသည်။

“ ရှင်ခြံထဲက နှင်းဆီပန်းတွေခူးပြီး မှော်တီဈေးမှာရောင်းတယ် ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံမဖြစ်စလောက်နဲ့ အသက်ဆက်နေခဲ့တာ ”

သူ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲမိစဉ် သူ့ရင်ထဲမှ မျက်ရည်တစ်စက်

ဗျူးစာပေ

ပန်းတွေဖျားတဲလရာသီ

လည်ကျသွားသည်။

“ စံပြောလို့ သွယ်တို့သိတာမဟုတ်ဘူး ကောင်း ဘုန်းပြည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စံကို အံ့မှတ်မထင် မြင်ခဲ့တာ သွယ်တို့မယုံလို့ လိုက်ချောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ စံကပီပီရိရိ ညာတယ်လေ ခြံထဲက ပန်းတွေ ဖလဟသ ကြောသွားမှာစိုးလို့တဲ့ ”

သူ့ကိုယ်က အားအင်ချိနဲ့သလို ပျော့ခွေသွား၏။ စံရယ်။

“ စံက အဲဒီလောက် မျှိုသိမ့်ခဲ့တာ ကောင်းက စံကို သတိမထား သလို ဂရုလည်းမစိုက်ခဲ့ဘူး ကောင်း စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း မိုးလင်းတာနဲ့ ထွက်သွား မိုးချုပ်မှပြန်လာ ကောင်းအတွက် ကောင်းဝယ်လာတာလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ကြည့်ပြီး တံတွေးမျှိုပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့တာလေ အဲဒီအတွက် စိုး မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး စံမိဘကို အသိပေးမလို့ သွယ်တို့စိစဉ်တုန်းမှာ စံအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံလိုက်ရတာပဲ ကောင်း ”

သူ့စိတ်သည် သူ့အတွေးတွေရဲ့ တန်ပြန်နှိပ်စက်မှုကြောင့် အကြိမ် ကြိမ် ကြေကွဲစွာဖြစ်သွား။

“ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် စံကို ရှင်အဲဒီလောက် မရက်စက်သင့်ဘူး စံမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနှင့်တာ သိလျက် ရှင်စံကို အငတ်ထားရက်တာ ဖြူတို့ လက်မခံနိုင်ဘူး ရှင်က စံသာမက ရှင်ရင်သွေးကိုပါ ရှင် ရက်စက်ပစ်တာပဲ ”

ဗျူးစာပေ

အပြုံးနဲ့နောက်ဆုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က စံကိုမြို့ထဲမှာတွေ့လို့ ဘုန်းပြည် အတင်းခေါ်တာနဲ့ ပါသွားတာ ပါသွားတာက အပျော်စကားပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး စံပုံစံ အရမ်းခွမ်းဖျော့နေတာကို ဘုန်းပြည်ကရုဏာဖြစ်ပြီး ဘုန်းပြည်ရဲ့အဖေ ဆေးတိုက်ကိုခေါ်သွားပြီး စံ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးစေ ခဲ့တာ အဲဒါတွေ ရှင်သီရဲ့လား ကောင်းကင်ဈာန် ”

“ စံနဲ့ကြိုက်တည်းက ရှင်ကရှင်ရဲ့အထင် ရှင်ရဲ့အမြင် ရှင်အတွဲ တွေနဲ့ ထင်ရာခိုင်းနေခဲ့တာ ရှင်ရဲ့တစ်ဖက်စောင်းနင်း အပိုင်းစိတ်ကြောင့် စံ အခုလို အဖြစ်ဆိုးရတာ ”

“ ရှင်ကြောင့် စံမမျှ အာဟာရပြတ်ရတယ် အဟာရပြတ်တော့ ကိုယ်ခံအားနည်းလာတယ် ကိုယ်ခံအားနည်းတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ကလဲ ရှိနေတယ် နောက်ပြီး ရှင်ရဲ့ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အပြုအမူနောက်မှာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတဲ့ဒဏ်နဲ့ သွေးအဆင်းလွန်သွားတော့ စံမမျှ သေကောင်းပေါင်းလဲ ဖြစ်သွားရတာလေ ”

စံသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ခံပြင်းမှုကြောင့် ပေါ်ထွက်ရတဲ့အကြောင်း အရာတွေက သူ့အတွက်သူ့ပို၍ မုန်းတီးပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို သူ့နှုတ်ခွံနဲ့ မိဆောင့်မိသည်အထိ သူ ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိတော့၏။

“ မင်း အစဉ်အမြဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်လို့ခုလို ဖြစ်ရတာ ကောင်း ရှေ့ဆက်ပြီး မင်း ဒီလိုပဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်နေတော့မှာလားကွာ ”

သူ့ကို အတင်းဆွဲ၍ မင်းလွင်မေးလိုက်သည်။

“ ဟုတ်သားပဲကွာ ”

ထက်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။ သူရင်မှာ ခံအတွက် အစွမ်းကုန်ထိခိုက်လို့က်တုန်လျက်

“ ငါ ဘယ်လိုခံစားရမလဲကွာ ”

“ သွယ်တို့က ရှင်မသိသေးတာကို သိအောင်ပြောပြတာ ရှင်ကိုယ်ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ဇွတ်လုပ်ဖို့ တွန်းအားပေးတာ မဟုတ် သလို အပြစ်တင်တာလဲ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ရှင်ကြောင့် စံ ခုလိုဖြစ်သွား ရတာကို သူငယ်ချင်းတွေအနေနဲ့ စိတ်မှာအရမ်းခံစားရလို့ ဖွင့်ပြော ခြစ်တာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကောင်း ရှေ့ဆက်ပြီး စံကို ရှင် မုန်းတီးနေမယ် ဟိုရင် ဆက်ပြီးမုန်းလိုက်ပါ ဒါပေမဲ့ ရှင်အမုန်းကို . . . ”

“ တော်ပါတော့ဗျာ ”

သူ့နှလုံးသား တလှိုက်လှိုက် လှုပ်ခါလျက် မျက်ရည်စတွေ ပျံ့ကျသွားတော့၏။

“ စံကို မမုန်းရက်ဘူးဗျာ ခုချိန်မှာ စံဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မုန်း ပယ်အောင် ရှောင်နေရတာ ဘယ်လိုမှ ပခံစားနိုင်တော့ဘူး စံမျက်နှာ ပျံ့မြင်ရရင်တောင် စံသတင်းတော့ ကြားခွင့်ရချင်တယ် သွယ်မာရမယ့်အထိ ”

အန်ကယ်သက်ကို ပြောပေးစမ်းပါ စံ သတင်းလေး နားစွင့်ပါရစေ ကြားရပါစေ စံ ကပ်ဆုရဖြစ်နေပြီလားဗျာ သိခွင့်လေးတောင် မရတာ ဘယ်လောက်ခံရခက်သလဲ။”

တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အစွမ်းကုန်ထုတ်နေသည့် ကောင်းကို နှစ်ဖက်သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ငေးကြည့်မိသည်။ အတန်ကြာ တော့ မင်းလွင်သက်ပြင်းချကာ သွယ်မာတို့ဘက်လှည့်၍

“ဟုတ်တယ် သွယ်မာ ဒီကောင့်အပေါ်ရောက်နေတဲ့ အန်ကယ် သက် ဒေါသကို အပြစ်မပြောသာဘူး ဒါပေမဲ့ စံအခြေအနေမှန်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တကယ်သိချင်တာ စံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သွယ်မာတို့ သိရင် ပြောပြစမ်းပါ အခြေအနေတစ်ခုကို တိတိကျကျ သိခွင့်မရတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျှိုသိမိနိုင်မှာလဲဗျာ ”

ထက်ကိုတို့ ကောင်းဘက်က အယူခံ ဝင်လိုက်သည်။ သွယ်မာ တို့ သက်မလေးလေးချပြီး

“ အဲဒါပေါ့ သွယ်တို့ပြောချင်နေတာ ”

“ ပြောပါ သွယ်ရယ် စံအကြောင်းကို သိပါရစေ ပြောပါဗျာ ”

သူ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်လောက်အောင် ပျာယာခတ်သွား၏။ သွယ်တို့နောက်ကြောင်း မအေးသလို ဘေးဘက်ကို ဝေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ။

“ ကောင်း စိတ်ကိုဖြေလိုက်တော့ စံ သတိလည်လာပြီလေ ”

သူ အသက်ရှုမှားသွားလောက်အောင် ဝမ်းသာသွား၏။

“ ဟုတ်တယ် ကောင်း ဒါပေမဲ့ သွေးပေါင်ကျနေသေးတယ် အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ သွေးအဆက်မပြတ် သွင်းထားတယ်လေ ဘုန်းပြည့်အဖေ အန်ကယ်ထွန်းက စံကိုအထူးကြပ်မတ် ကုသနေတယ် ရှင် ဇွတ်မလာနဲ့နော် အန်ကယ်သက်က စံ သတင်းကို ရှင်တို့သိအောင် မပြောရဘူးလို့ ဖြူတို့ကိုမှာထားတာ ”

သူ နှလုံးသားသည် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်ကာ လောကထဲ တစ်ယောက်တည်း ကခုန်နေသူလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်အထိ မြူးရှင်သွား၏။

“ ကဲ သွယ်တို့ သွားဦးမယ်။ ရှင်တို့ လိုက်မလာနဲ့နော် ”

သူ ဦးခေါင်းညှိတ်မိသလား။ ဦးခေါင်းခါမိသလား မသိတော့။

အခန်း (၂၂)

စံရယ်။

သူ့စိတ်က ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့ မြေးရမလို့ ဂယောက်ဂယက် လှိုက်ခါလျက် တစ်စုံတစ်ရာထိ ဦးတည်နေမိသည်။

ခုချိန်မှာ သူ အမြင်ချင်ဆုံးအရာက ဘာလဲလို့ မေးစရာ မလိုလောက်အောင် သိသာနေလေပြီ။

“ ကောင်း မင်းစိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါကွ ”

လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် ကောင်းကိုကြည့်၍ ထက်ကို အမြင် နောက်သလို ပြောလိုက်သည်။ သူ့လတ်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ချေ ပွတ်နယ်နေ၏။

“ စံကို ခဏဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်ထယ်ကွာ ”

သူ တောင်တောင့်တောထ ပြောလိုက်မိသည်။

မင်းလွင် နှာခေါင်းဆွန့်၍ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

ဗျူးစာပေ

“ ဟာ ဖြစ်နိုင်တာကွာ ”

“ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ”

ဆေးရုံထောင့်ချိုးမှ သူ ဦးခေါင်းလေးပြုထွက်၍ စံရှိသည့် လူနာဆန်းခပ်ချောင်းကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို မင်းလွင်ဘဝင်မကျကြည့်ပြီး

“ မင်း ဇယားကွထီး လက်သီးထောင်ပြီး စောင့်နေတယ်ကွ ”

“ စောင့် စောင့်ကွာ ”

“ ဟာ မင်းအကျင့်ဆိုးကြီးကို ပြင်စမ်းကွာ ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ မင်းအကျင့်ဆိုးကြောင့် ပြဿနာရှင်းမရအောင် ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာ သတိ တာဦး ”

“ ဘာပြဿနာလဲ ငါ့မိန်းမ ငါသွားကြည့်တာ ”

“ အောင်မာ ငါ့မိန်းမတွေ ”

မင်းလွင် ခင်ချဉ်ချဉ် ရွတ်လိုက်၍ သူ မျက်နှာမော့၍

“ နောက် မဟုတ်လို့သား ”

“ အခုမှ သိပ်သည်းမနေနဲ့ အန်ကယ်သက် လက်သီးနဲ့ထိုးလို့ ပြေးပေါက်မှားနေမယ် ကောင်း ”

ထက်ကို ခပ်ဖိဖိဆူဆူဘဲ သူ့မျက်နှာရှုံ့တွလျက်

“ မင်းတို့ ကိုယ်သုန်းမစာဘူးကွာ ”

ဗျူးစာပေ

“ မင်းမို့လို့ ပြောရက်တယ် ”

“ ဟုတ်ပါကွာ ကိုယ်ချင်းစာလွန်းလို့ မင်းကို အစကတည်းက ဖျောင်းဖျခဲတာ မင်းဘာသာ ဘာလိုင်းချည်း အတ္တကြံနေတာ ”

“ ပြီးခဲ့တာ ပြန်မပြောကြေးကွာ ”

“ မပြောလို့ရမလားကွ မင်းသည်းပုံက လွန်လွန်းတယ် ” ထက်ကို ခုံတန်းမှာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ဝင်ထိုင်၍ မကြည်မလင် ပြောလိုက်သည်။ သူက စံအခန်းဆီ လည်တဆန်းဆန် မျှော်၍

“ မင်း သိပ်သည်းမနေနဲ့ မင်းဒီနေရာမှာရှိနေတာသိရင် အန်ကယ်သက် ပြေးလာပြီး မင်းကိုဆွဲထိုးရုံမက ဆေးရုံမပြင် ရောက်အောင် ဆွဲပစ်လိုက်မှာကွ ”

“ ဆွဲပစ်တိုင်း ငါ ငြိမ်ခံနေမယ်ထင်လား ”

သူ့ရဲ့လက်ကျန် မာနလေး ပြုထွက်စပြုလာသည်။ မင်းလွင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုး စိုက်ကြည့်၍

“ မင်း ဆွဲပစ်တုန်းက စံ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ခံခဲ့လဲ ကောင်း ”

သူ့ရင်ဘတ် ခပ်ပြင်းပြင်း အထုပ်ရသလို ကြပ်ခံသွား၏။

“ ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို ဖွဲနေတာလား ”

ရန်လိုစွာ မေးလိုက်သည့် ကောင်းကို ထက်ကို ပခုံးဖက်၍ ခုံတန်းမှာ ဆွဲထိုင်စေပြီး

“ မဖဲရက်လို့ ဖျောင်းဖျနေတာ စံအကြောင်းကြောင်းကို ငဲ့ညှာခဲ့သလို မင်းလဲခုချိန်မှာ အကြောင်းကြောင်းကို ငဲ့ညှာတတ်အောင် လေ့ကျင့်စမ်းပါကွ ”

သူ မျက်စောင်းခဲကြည့်မိ၏။

“ ခုချိန်မှာ မင်းဒယ်ဒီနဲ့အာမီ မင်းလုပ်ရင်တွေကြောင့် အန်ကယ် သက်တို့ကို မျက်နှာချိုသွေးနေရတဲ့အချိန် ”

“ ဟုတ်တယ်ကွ မင်း နားလည်အောင် ပြောရရင် မင်းအတွက် မင်းမိဘအယူခံဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်း မျက်နှာပြောင် တိုက်သလို မပြုမူမိဖို့ လိုအပ်တယ်ကွ ”

မင်းလွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြ၍ သူ မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်မိ၏။

“ အန်ကယ်သက်တို့ ဒေါသမပြယ်သေးတဲ့အချိန်မှာ မင်း မျက်နှာမမြင်ရလေ ကောင်းလေပဲ ခဏလေးသည်းခံပြီး စောင့်ပါကွာ အခြေအနေပေးလာရင် မင်းတွေ့ခွင့်ရမှာပေါ့ကွ ”

“ ငါမစောင့်နိုင်ဘောဘူး စောင့်လို့မရအောင် ငါ့ရင်မှာ သူ့ပွက်နေတယ်ကွာ ”

“ သိပ်လည်းပူမနေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရရင်ဘောင် စံက မင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ စိတ်ရှိမရှိ မင်းသိလို့လား ”

“ ဘာလို့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရမှာလဲ ”

“ ဟ မင်းနိုင်စက်တဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် မသေရုံတစ်မယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မင်းကို နည်းနည်းမှမနာကျည်းဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မလဲ ”

ထက်ကို စကားအဆုံးတွင် သူ့ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ထိခိုက် သွား၏။

“ စံ က ”

“ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး အခွင့်သာရင် ဝင်တွေ့ဖို့ လောလောဆယ် စံအပါးမှာ စံမိဘနဲ့မင်းမိဘ ပိုမိုနတယ် မင်းဝင်သွားလို့ နှစ်ဖက်မိဘ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် အထူးသဖြင့် စံမိဘ စိတ်နှောက်သွားရင် စံ မင်းကိုပိုပြီး နာကျည်းသွား မယ် ”

ဟင့်အင်း စံ နာကျည်းနေမယ်ဆိုတဲ့ အသံကို သူ မခံစားနိုင် ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိရှိလာ၍ သူ့နှလုံးသား တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွား ၏။

“ ခုချိန်မှာ စံက သတိလည်လာရုံ ရှိသေးတာ မင်းကိုမြင်ရလို့ နာကျည်းစရာတွေ ဖြစ်သွားရင် စံအခြေအနေ ပိုဆိုးမသွားနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူအာမခံနိုင်လို့လဲ ဒီအချိန်မှာ လူနာရဲ့စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု မထိခိုက်

စေဖို့ အရေးကြီးတယ် ကောင်း စံ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်လာရင် မင်းကို နားလည်မှာပါ စံက မင်းခံစားချက်ကို ဖတ်တတ်နေတဲ့ မိန်းကလေး ပါကွာ ”

သူ့ကို အဖက်ဖက်က ဖျောင်းဖျူနှစ်သိမ့်လာသည့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အကြည့်တွေကို သူ ရှောင်လွှဲလျက် ဟိုးအဝေးဆီ ငေးမျှော် နေမိသည်။

ခုချိန်မှာ သူနဲ့စံက အဆောက်အဦတစ်ခုအောက်မှာ ကျောချင်း ကပ်ဝေးနေရတဲ့ သူနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ စံနဲ့ဝေးကွာခြင်းကို သူ ဘယ်ရက် ကထိ ဘယ်အချိန်အထိ ခံစားရမှာလဲ ကံကြမ္မာ။

ကောင်း ခံစားချက်ကို အပြည့်အဝစာနာနားလည်ပေးနိုင်သည့် လူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သူပခုံးနှစ်ဖက်ကို အားပေးဆုပ်ကိုင်၍

“ သွယ်တို့လည်း မင်းအဖြစ်ကို နားလည်ပေးထားတာပဲ မင်းခံစား ချက်ကို သိနေတဲ့အတွက် သွယ်တို့တစ်ခုခု ကူညီမှာပါကွာ (ကားမငယ်နဲ့ ကောင်း အခြေအနေပေးရင် စံနဲ့မင်း တွေ့ခွင့်ရအောင် ဖုတ်တီးပေးမှာပါ။ ဖိုးနွဲ့ငါ ဒီကိုလာခါနီးမှာ တွေ့ခဲ့သေးတယ် စံကို မင်းတွေ့ မျှင်တဲ့အကြောင်း ငါပြောပြလိုက်လို့ အန်ကယ်သက်တို့အလစ်မှာ တွေ့ခွင့် ရအောင် ဖန်တီး ပေးမယ်လို့ ပြောတယ် မင်းအားငယ်နဲ့ကွာ တွေ့ခွင့်ရမှာ ငါ ခုလောလောဆယ် အန်ကယ်သက်တို့ အနီးကပ်ရှိနေလို့ပါ သူငယ်ချင်း

ရာ "

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့ စကားလုံးလေးတွေ
နောက်မှာ သူ နှလုံးသားထဲက ဝမ်းနည်းမျက်ရည် ယိုကျမလာအောင်
ထိန်းချုပ်လိုက်မိသည်။

သူရင်မှာ အဆက်မပြတ် ခုန်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ စစ်မှန်တဲ့
သူ့ခံစားမှုတွေဆိုတာ စံအကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပေးပါကွာ စံကို
မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုတဲ့ သူ့ရင်မှာ ဆုံတွေ့ခွင့်ရနိုင်မယ့် အခြေအနေကို စက္ကန့်
မလပ် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၃)

စံ ဆံနွယ်နုနုလေးဆီသို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့် ယုယမှု
လေးများ လွင့်ကျသလို ခံစားရစဉ် စံရင်မှာ တလှုပ်လှုပ် နွေးကြွလာသည်။

ဒီခံစားမှုလေးက ဘယ်ဆီက လွင့်လာတာလဲကွယ်။

အဲဒီ ခံစားမှုလေးကို စံ တသသခံစားခွင့် ရချင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ စံ ခံစားခွင့်ရခဲ့တာက ကျောက်ဆိုင်ကျောက်ခဲလို
ဟကျစ်တဲ့အတ္ထုအပြင်းစားနောက်မှာ စံ နှလုံးသားအမြဲ ကြေကွဲနေ
ရတယ်လေ။ ထိုကြေကွဲမှုတွေရဲ့နောက်မှာ ပြောင်းလဲလာမယ့် သူ့ရင်ခုန်သံ
နုနုလေးတွေ လွင့်ကျလာပါစေလို့ စံ အမြဲဆုတောင်းနေခဲ့မိသည်။

စံ ဆုတောင်းက သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်တုန်းကမှ မပြည့်ခဲ့
သလို ခုလဲမပြည့်ခဲ့ပါဘူး စံဝေဒနာတွေကို လျစ်လျူရှုနေနိုင်တဲ့ သူ့အတ္ထု
နောက်မှာ စံကိုယ့်စံ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် တစ်စုံတစ်ရာထဲ
နှစ်ပျောက်ကာ

စံ ဘယ်အချိန်အထိ လွင့်မော့နေသလဲ စံမခံစားမိတော့။ စံ ခံစားမိတဲ့အချိန်မှာ စံ ဆံနွယ်စလေးတွေမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အကြင်နာ တွေ ဖြတ်စီးလျက် ဒီအကြင်နာတွေ ဘယ်ကလွင့်လာတာလဲ စံ သိချင် လိုက်တာ။

သိချင်စိတ်နဲ့အတူ ထိုအကြင်နာတွေကို စံ ဆုပ်တွေးခံစားနေဆဲ။

ထိုအကြင်နာပွင့်လွှာလေးများက ဆံနွယ်စတွေကိုသာမက

စံနဖူးပြင်လေး

ပိတ်ကာမေးစင်းနေတဲ့ စံ မျက်ခွံမို့မို့လေး

စံ ပါးပြင်နုနုလေး

စံ နှုတ်ခမ်းလွှာ ဖူးဖူးလေး

စံ မေးဖျားလုံးလုံးလေး

စံ ပလုံးသားနုနုလေးတွေဆီ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် ရွှေ့လျား

ယုယလျက်

“ စံ ရယ်... ”

ထို အယုအယတွေနဲ့အတူ ဖွတ်သိပ်သံ တိုးလျလျလေး ပျံ့လွင့်

လာသည်။

ထိုသံစဉ်လေးက ဘယ်ကပျံ့လွင့်လာတာလဲကွယ်။

“ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် ”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံက စံရင်ခွင်မှာ မယုံမရဲ လှုပ်ခတ်သွား၏။

ပြီးတော့ စံ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးဖြစ်သည့် မောင်တဲ့၊

စံ နှလုံးသားမှာ ငြိမ်ညောင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မောင်

ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ကိုယ်စားပြုတာလဲ စံအတွေးအာရုံက ဖြန့်ကျက်

လေ့လာနေဆဲ။

“ မောင်လေ စံနဲ့စတင် ကြုံစဉ်ကတည်းက မောင်ရင်ခုန်တတ်

ခဲ့တယ် ဆိုတာ ယုံနိုင်မလား စံ ”

“ ဒါပေမဲ့ မောင်ရဲရင်ခုန်သံကို မောင့်အတွဲနဲ့ပိတ်ဆို့ ဆီးကာခဲ့

ဖို့တယ် မောင် ပိတ်ဆို့ဆီးကာနေတဲ့ကြားထဲက စံပုံရိပ်က မောင့် နှလုံးသား

မှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့တယ် တကယ်ပါ စံရယ် ”

“ အဲဒီနောက် မောင်ရင်ခုန်သံကို မောင်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်တွေ

သွန်းလောင်းပြီး သတ်ခဲ့တယ် အမုန်းဟွေ့စိုက်ဖို့ခဲ့တယ် အဲဒီအမုန်းတွေနဲ့

စံကို ကြုံဆုံတိုင်း သွန်းလောင်းနေမိတယ်လေ မောင် သွန်းလောင်းခဲ့တဲ့

အမုန်းတွေဟာ မောင်နှလုံးသားကို တန်ပြန်ရစ်ပတ်လာတဲ့အခါမှာ စံနဲ့

ပတ်သက်သမျှ အရာရာကို ခါးသိနေခဲ့တယ် ချစ်ရယ် ”

အို...

ရင်ခုန်သံစကားလုံးလေးတွေ ထွက်ပေါ်လာစဉ် စံ မွှေးညင်း

ကလေးများ နွေးကြွလာသလို ဖြစ်လျက်။

စံ လိုက်မနိုဘဲအာရုံတစ်ခုက မောင်ဆိုတဲ့နာမ်စားကို အထပ်ထပ် ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ စံ မခံစားဖူးတဲ့ စကားလုံးလေးတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆုပ်ဖမ်းနားဆင်နေမိသည်။

“ တစ်ခါတရံ မောင့်ရဲ့ခါးသီးနေမှုတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရင့်သီးလာခဲ့တယ် မောင်လေ မောင့်ရှေ့မှာ စံ ခေါင်းငုံ့နေရင် မောင်လျစ်လျူ ရှုနေတဲ့ နှလုံးသားတစ်နေရာက ကျေနပ်သလို ခံစားနေမိတယ် ဒါပေမဲ့ စံ မျက်ရည်ကျအောင် ရင့်သီးနေတဲ့အထိ မောင် ရူးသွပ်နေခဲ့မိတယ် အချစ်ရယ် ”

“ တကယ်တော့ မောင့်မုန်းတီးမှုတွေရဲ့နောက်မှာ လှပသေသပ်တဲ့ အချစ်တွေ ပြည့်ရှမ်းနေလိမ့်မယ်လို့ မောင် လုံးဝ မထင်မှတ်ဘူး စံရယ် မောင့်စကားလုံးကို စံယုံရဲ့လား ဟင် ယုံရဲ့လား စံရယ် ”

အို... စံကို မေးနေတာလား...။

စံကို မေးနေတာဆိုရင် စံ ဦးခေါင်းညိတ်ရမလား။

စံက မောင်ဆိုသူနဲ့ မကြုံခဲ့မိသလိုဘဲ။

စံ ကြုံခဲ့တာ သူနဲ့ကောင်းကင်ဈာန်နဲ့လေ။

ကောင်းကင်ဈာန်က ယုံရဲ့လားလို့ မေးလာရင်ရော စံ ဘယ်လို

ဖြေရမလဲ။

မုန်းတီးမှုနဲ့ခါးသက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ဈာန် စကားလုံးတွေကို

စံ ယုံကြည်ပေးရမလား။

ဟင်အင်း ဦးခေါင်းခါဖို့ စံမှာ အားအင်မရှိပါသလို။

အင်း ဦးခေါင်းညိတ်ဖို့လဲ စံမှာ အားအင်မရှိပါဘူ။

“ စံ သိနေတာက စံ လက်ချောင်းတွေပေါ် တရွေ့ရွေ့ သွားနေတဲ့ အကြင်နာနွေးနွေးလေးတွေ ပြီးတော့ အမျှင်မပြတ်နိုင်တဲ့ ရင်ခုန်သံစကား ပွင့်လေးတွေ။

“ စံကို သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတူပြီး တွေ့လိုက်ရတော့ မောင့်ချစ်ခြင်းတွေ ပေါက်ကွဲခဲ့တယ် ”

“ ဒါကြောင့် စံ နာကြင် ကြေကွဲသံတွေကို မောင် အမုန်းတွေနဲ့ ပိတ်ဆို့ပေးကာ တင်းခံမိတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ အဲဒါ စံကိုရက်စက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး စံရယ် မောင့်ချစ် ခြင်းတွေ လွင့်စင်ထွက်ပြေးသလို ဖြစ်သွားရတာပါ အဲဒီအတွက် မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ် စံ ခွင့်လွှတ်ပါနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ် ”

“ မောင့် ချစ်ခြင်းရဲ့လွှဲမှားတဲ့ တပတ်ပြန်မှုကြောင့် စံ နာကျည်းနေမယ်ဆိုရင် မောင့်နှလုံးသားကို လက်တုန်ပြန် ခိုဝှက်ခြင်းနဲ့ ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါ ချစ်ရယ် မောင့်ကိုဒဏ်ခတ်လိုက်ပါ ”

အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုနေတဲ့ အသံက စံ အာရုံမှာ လူးလူးလွန်လွန် လှုပ်ခတ်လျက်

စံ ဘယ်သူ့ကို ဒဏ်ခတ်ရမှာလဲကွယ်။

ကောင်းကင်ဈာန်ကိုလား မောင့်ကိုလား။

ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် စံ ဒဏ်ခတ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူးကွယ်။

စံ ဟစ်ကြွေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ဟစ်ကြွေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအား စံမှာ မရှိဘူးဆိုတာ တစ်စုံတစ်ယောက် သိမှာပါလေ။

“ စံရယ်...”

အိုး တယုတယ ခေါ်သံချိုချိုလေး လွင့်လာပြန်ပြီ။

“ မောင် အတ္တကြောင့် မောင်ချစ်ခြင်းဟာ တိမ်လွှာပါးလေး တွေ့ရဲ့နောက်မှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါတယ် အခုတော့ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ မောင်ချစ်ခြင်းတွေက နေခြည်နွေးလေးနဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာ အချစ်ရယ် စံကို မောင့်နှလုံးသားနဲ့ သက်သေပြပြီး ရင်ဖွင့်ပါရစေ ”

အို စံရင်မှာ တလှုပ်လှုပ် ခုန်သလိုဖြစ်လာသည်။ အဲဒီလှုပ်ခုန်မှု က စံနှလုံးသားက ပေါ်ကြွလာမယ့် ခံစားမှုတစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေးသံစဉ်လား။

ဘယ်သူက ဘာကိုရင်ဖွင့်မှာလဲ။

မောင်လား။ ကောင်းကင်ဈာန်လား။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဖွင့်ခြင်းကို စံ နှလုံးသားထွေးဆုပ် ခံစားချင်စိတ် ယိုဖိတ်လွင့်ကျသလိုလို စံ တစ်စုံတရာကို တောင့်တနေ သလိုလို

ထိုခဏ

စံ မှေးမှိတ်ထားတဲ့ မျက်ခွံလေးပေါ် နွေးခနဲ လှိုက်ဖြာလျက်

စံ စေ့ပိတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးပေါ်မှာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ

ကြာသည်အထိ ပူနွေးလှိုက်ဖြာလျက်

ဒီ နွေးဖြာမှုလေးတွေက ဘာကို ကိုယ်စားပြုနေတာလဲ။

ပြီးတော့ ထိုနွေးဖြာမှုတွေရဲ့နောက်မှာ

“ ချစ်တယ် စံရယ် ”

အိုး... စံ နှလုံးသား တစ်ပြင်လုံး ရှိန်းကြွလှုပ်မြူးစွာဖြင့်

“ ချစ်တယ် စံရယ် ” ဆိုတဲ့ သံစဉ်လေး မရပ်မနားပဲတင် ထပ်လျက်... အဲဒီနောက်မှာ ချိန်လေးလံနေတဲ့ စံ ကိုယ်ဟာ ပေါ့ပါး လန်းဖြာသလို ဖြစ်လာသည်။

စံကို ချစ်တယ်လို့ ဘယ်သူရင်ဖွင့်နေတာလဲ။

သိချင်လိုက်တာ။

ပိတ်ထားတဲ့ စံ မျက်လွှာတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီး

စေ့ထားတဲ့ စံ နှုတ်ခမ်းလွှာ ဖွင့်ဟလှုပ်ခတ်လျက်

စံ ရင်အုံမှာ သံစဉ်တစ်ချို့ ပျံ့ထွက်ကာ

စံ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးဖိုလျက်

ထို့နောက် စံ မျက်လွှာလေးတဖြေးဖြေး ဖွင့်လှစ်လိုက်စဉ်

စံ မြင်ရတဲ့ ပုံရိပ်လေးတစ်ခု ထိုပုံလေးက တစ်ဖြေးဖြေး ထင်ရှားပေါ်လာ၍ စံ့မုက်ဝန်းက မယုံနိုင်လောက်အောင် တောက်ပသွား၏။ စံ့ရှေ့မှာ စင်ထင်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်နေတဲ့ ပုံရိပ်က

“ ဟင်... ”

သူပါလား။ သူက မောင်လား ကောင်းကင်ဈာန်လား။

စံ အာရုံကြည်လင် ပြတ်သားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်။

“ စံကို မောင် အရှူးအမူး ချစ်မိတယ် စံရယ်တဲ့ ”

အိုး ဒါဆို မောင်ဆိုတဲ့ နာမ်စားက ကောင်းကင်ဈာန်ပေါ့။

ဘုရား... ဘုရား။

မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမှာ မောင်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က နှုတ်ထိမ်းမှုခြင်းတွေ ရှိနေသတဲ့လား။ အဲဒီ သိမ်မွေ့မှုတွေကို စံ ဘာဖြစ်လို့ ခံစားခွင့်မရခဲ့တာလဲ ဟင်။

“ စံ ”

စံကို မောင်ခေါ်နေတာလား။

စံ လက်ချောင်းလေးတွေ ပုံ၍ နွေးလာတာ သူ ဆုပ်ထွေးကြင်နာ နေလို့လား။

စံအကြည့်လေး ရွှေကြည့်မိတော့ အို ဟုတ်ပါရဲ့ ဒါဆို စံ မခံစားသူပူတဲ့ နှုတ်ထိမ်းမှုတွေကို မောင်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး စံကို ခံစားမှု ပေးနေတာပေါ့ ဟုတ်လား ကံကြမ္မာ။

“ မောင့် အချစ်ကို ယုံကြည်ပေးပါ စံရယ်နော် ”

မောင့်လက်ချောင်းလေးတွေက လှုပ်ကြနေတဲ့ စံ နှုတ်ခမ်းထွာ ပူးပူးလေးကို ငန်းတွင်ခွေးခွေးလေး ဆွတ်ဖြန်းကျိပ်လလာခိုက်

စံ နှလုံးသားမှ ချစ်ခြင်းတွေ ယိုစီးလျှံကျလာတော့၏။ အဲဒါ စံရဲ့မျက်စည်တွေပေါ့။

“ စံ အရမ်းဝမ်းနည်းနေလားဟင် ”

“ မောင့် ရက်စက်မှုတွေကြောင့် ကြေကွဲနေလားဟင် ”

“ စံ ကြေကွဲရတယ်ဆိုရင် စံ နှလုံးသားမှာ မောင့်ချစ်ခြင်းကို လည်စင်းပေးပါမယ် အချစ်ရယ် ”

“ အိုး... ”

စံ မျက်စည်စလေးတွေကို နမ်းရှိုက်တိုင်တည်နေတဲ့ မောင့်ကို တန်ပြန်ရက်စက်သမှုလား။

“ မောင် ကတိပေးပါတယ် စံရယ် စံ အနာဂတ်မှာ မောင်ဟာ

ခံချစ်ခြင်းတွေကို အစဉ်းခိုက်ဖြည့်ဆည်း ပေးပါမယ် မောင် နှလုံးသားနဲ့ တိုင်တည်သစ္စာပြုပါတယ် မောင်ချစ်ခြင်းကို စံ ယုံယုံကြည်ကြည်

လက်ခံပါကွယ် နော် စံ "

တတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ မောင့်စကားလုံးနုနုလေးတွေက စံ နှလုံးသားမှာ တအိအိ နှစ်ဝင်လျက်

ဒါဆိုရင်

မောင့်လက်ချောင်းလေးတွေဟာ စံ ဖခုံးပေါ်ကို ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ကျလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကတိပေးနေတာလား မောင်ရယ်။

" မောင့်ချစ်ခြင်းကို ယုံကြည်ပေးနိုင်မလား စံ "

စံ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေဟာ တစ်ခုခု လှုပ်ရှားပြုစို့ အားအင်ချိနဲ့ နေပေမယ့် မောင်ချွေလွင့်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားပန်းပွင့်လေး တွေကြောင့် စံ ဦးခေါင်းလေး ညိတ်မိသလို။

" အိုး တကယ် စံ မောင့်အချစ်ကိုယုံတယ် ဟုတ်လား "

ဖြူးရွှင်ခြင်းတွေနဲ့ မောင့်နှုတ်ခမ်းလွှာကို စံ တမ်းမက်စွာ ငေးလျက် စံ ဦးခေါင်းလေးညွတ်သွားပြန်၏။

" အို ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ် "

အို စံ ပါးပြင်နုနုလေး စကော်ဘယ်ရီရောင် ရဲစိုသွား၏။

" စံနဲ့အတူ မှော်ဘီခြံထဲက အိမ်လေးမှာ မောင့်အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေကြမယ်နော် "

မောင့်စကားလုံးတွေနောက်မှာ စံ ဦးခေါင်းလေးညွတ်လျက်

အချစ်တွေ တောက်ရွန်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးနှစ်စုံ နှလုံးသား ပွင့်လွှာတွေကြားမှာ တွေ့ထိရိစေစွာ

ထိုအခိုက်

စံ လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မောင့် လက်ချောင်း တွေ ဖျတ်ခနဲကွာကျသွားအောင် တစ်စုံတစ်ဦး ဆောင့်ဆွဲလိုက် သောကြောင့်

" ဟေ့ ကောင်းကင်ဈာန် မင်းကို သမီးနဲ့လုံးဝ ပတ်သက်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူး မင်းမျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူး ထွက်သွားကွာ ထွက်သွား "

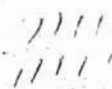
ဒေါသတကြီး ဆောင့်တွန်းပစ်ခံရသဖြင့် နူးညံ့သိပ်ပေ့ မှုတွေကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ မောင့်ကိုယ်လုံးက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လွင့်ကျ သွား၏။

" မင်းဘယ်တော့မှ သမီးရှေ့မလာနဲ့ မင်းနဲ့ရတီစံ ဘာမှ ပဆိုင်တော့ဘူးကွ "

တရစပ် ဆီးတားလိုက်သည့် ဖေဖေစကားလုံးတွေနောက်မှာ မောင် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွား၏။ အိုး ထိုပုံရိပ်တွေက စံ လိုက်လို့ မမှီတဲ့ စိတ်ကူးလား အိပ်မက်လား။

ဒါမှမဟုတ် တကယ်လား။

စိတ်ကူးဖြစ်ဖြစ်

အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ်

တကယ်ဖြစ်ဖြစ်

စံ ရင်မှာ စွဲထင်နေတာက

နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု

ချစ်ခြင်း...

မောင်...

ဆိုတဲ့ နှလုံးသားပုံဆောင်ခဲ့တွေလေ။

ဒါပေမဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ပုံဆောင်တဲ့ မောင်ဟာ စံနဲ့

တဖြေးဖြေးဝေးလျက် အမှောင်ထုထဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

စံ အာရုံတစ်ခုလုံး မူးနောက်ပြာဝေကာ ဘာဖြစ်သွားမှန်း

မသိတော့။

❀ ❀ ❀ ❀ ❀

အခန်း (၂၄)

စံ အပါးမှ အမွေဆွဲထုတ်ခံရခြင်းက သူ့ရင်မှာ အကြိမ်ကြိမ်
ကြေကွဲရသည်။

“ အဲဒါတော့ မတရားဘူး ကိုသက်တို့ ဒီလောက်ထိ တင်းနေ
စရာမလိုဘူးလို့ ရှိစိထင်တယ် ကိုဆင့်ရယ် ”

လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်၍ မာမိမကျေမချမ်း
ပြော၍ သူ့ပိုကြော့ကွဲရသည်။ သူ ကြော့ကွဲမှုကို မာမိမပြင်အောင် သူ့မျက်နှာ
လှည့်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တစ်စက် လွင့်ကျသွား၏။

ဒယ်ဒီက မာမိမကျေနှပ်မှုကို ဘဝင်မကျရာဖြင့် ဆိုဖာပေါ်
ပုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ မင်း တစ်ဖက်သက် မပြောစမ်းနဲ့ကွာ ”

ဒေါ်ဖြူ ကမ်းပေးတဲ့ အအေးခွက်ကို မာမိဆတ်ခနဲကမ်းယူ၍

ဒယ်ဒီနှင့်ဆိုတာတစ်လုံးခြား ဝင်ထိုင်ပြီး

“ ရှိစိပြောတာ လွန်လို့လား ”

“ မလွန်ပေမယ့် ရှိစိဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လို့မရဘူးကွ ”

“ ဟာ ရှိစိ ဆန္ဒမဟုတ်ဘူးလေ ဒါ ကလေးတွေ ဆန္ဒ လူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ မိဘအနေနဲ့ နေရာတကာ ဝင်ပါနေလို့မသင့်ဘူး ဒါလောက်တော့ ကိုသက်တို့ သိဖို့လိုတယ်လေ ”

သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ဗာမိက လက်ရှိအခြေအနေကို လက်မခံနိုင်အောင် တင်းမာလျက် အအေးကို ဗာမိ မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ စားပွဲပေါ်ဆောင့်တင်လိုက်သည်။

ပြည့်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည့် အအေးခွက်က ဆောင့်ချလိုက်သည့် အရှိန်နှင့် အအေးတစ်ချို့ စားပွဲပေါ် လျှံကျသွား၏။ လျှံကျသွားတဲ့ အအေးက ဒယ်ဒီရဲ့ ဘဝင်မကျမှုတွေထင်ရဲ့။

“ ကိုသက် နေရာမှာ ကိုယ်ဆိုလဲ ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံမိမှာပဲ ရှိစိ ”

“ ဘာ ”

ဗာမိကိုယ် ဆတ်ခနဲမတ်သွားပြီး

“ ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုဆင့် ”

“ ဟုတ်တယ် ရှိစိ ကိုယ့်သမီးအပေါ် ဒီလိုမကြင်မနာ ရက်စက်

တတ်တဲ့ သားမက်မျိုးကို ဖနှောင့်နဲ့ကန်ပစ်လိုက်မှာကွ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး ခံစားစမ်းပါကွာ ”

သူ့ဘက် မြားဦးလှည့်လာသည့် ဒယ်ဒီကြောင့် သူ့ရင်မှာ ဝပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်သွား၏။ ဒယ်ဒီကို ဗာမိ မျက်စောင်းထိုးပြီး

“ ကိုယ့်သားဘက်က ကိုယ်ခံစားစမ်းပါ ”

“ မျက်နှာလှဲ့ခဲပစ်သဘောမျိုး မပြောပါနဲ့ ရှိစိရယ် သားရဲ့ ပိုက်မဲ့မဲ့တွေကို ရှိစိ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ”

သူ့အကြောင်း ဦးတည်လာ၍ ဒေါ်ဖြူ နားမထောင်ချင်သလို လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဗာမိက ဒယ်ဒီကို မျက်စောင်းမပြတ်ထိုး၍ အအေးခွက်ကို ပြန်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဘက်မြားဦးလှည့်လာမှာကို သူ မခံစားချင် ဒါကြောင့် သူ ဒယ်ဒီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး

“ သား တောင်းပန်တယ် ဒယ်ဒီရယ် ”

“ မင်း တောင်းပန်ရုံနဲ့ ချက်ချင်းကျေပေးပေးရမလားကွ ”

“ သားကို စိမပြောပါနဲ့ ကိုဆင့် ”

“ ပြောရမှာပဲ ရှိစိ ရှိစိသားက လူစင်စစ်ကနေ တိရစ္ဆာန် အတွေးတွေပြီး ထင်ရာစွတ်လုပ်တာ အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်လာမှာ ရိုးရိုးလို့ သားကို ကိုယ်အနီးကပ် ချုပ်ကိုင်ဖို့ စီစဉ်တာ ရှိစိက သား

စိတ်ကြိုက်မှော်ဘီကြီးမှာ နေခွင့်ပေးလိုက်တာ ကိုယ် သဘောမကျပေမယ့် ရှိစိစိတ်နဲ့ရှိစိ ကျန်းမာရေးကိုပွဲပြီး မပြောခဲ့တာကွ ”

သူ့ရင်မှာ အောက်သက်သက် ဖြစ်လာသည်။ ဒယ်ဒီ မကျေနပ်မှု တွေက သူ့အပေါ်ကျနေဆဲ။

“ အခု ကိုယ် ထင်တဲ့အတိုင်း သား စိတ်ကြိုက်မွှေတာ ကိုယ်တို့ဘတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောခဲ့တာပဲ သူတို့သမီးခံရတာ သူတို့ မကျေနပ် နိုင်သေးတာကို ကိုယ့်ဘက်ကဒေါသပူပန် ထနေလို့ ရမလား ရှိစိ ”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိစိ အရိပ်အောက်မှာထားပြီး စောင့်ရှောက်မှု အပြည့်အဝပေးမယ် ရှိစိ အာမခံတာ ကိုသက် ဒီလောက်ထိခါနေဖို့ မသင့်ဘူး ရှိစိလဲ ရတီစံကို ကိုသက်တို့ ချစ်သလိုချစ်တာပဲ ”

“ သားအတွက် ရတီစံကို ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား သားနဲ့မပတ် သက်ရင် မင်းချစ်မှာမဟုတ်ဘူး ရှိစိ ”

ဒယ်ဒီ ပက်ခနဲပြောလိုက်စဉ် မာမီ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပြီး

“ ကိုဆင့် သက်သက်မဲ့ ကတ်သက်ပြီး ပြောနေတာ ရတီစံကို ရှိစိ သမီးလို ရှိစိချစ်ခဲ့တာပါ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက်တို့က ပိုချစ်မှာလေ ပိုပြီး သမီးဘက်က နာမှာလေ သူတို့သမီးကို သူတို့စိတ်မချလို့ ဆေးရုံက ဆင်းဆင်းချင်။

ခေါ်သွားတာ ကိုယ်တို့ဘာတတ်နိုင်မလဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေရုံ ပေါ့ကွ ”

“ စောင့်ကြည့်လို့မရဘူး ကိုဆင့် ”

မာမီ ဂုန်းခနဲထရပ်၍ ဆိုလိုက်စဉ် ဒယ်ဒီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လျက်

“ မင်း အတော် ဇွတ်တိုက်ပါလားကွာ ”

မာမီ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

“ ဇွတ်တိုက်ရမယ် ဇွတ်မတိုက်မိလို့ မရဘူး ကိုဆင့် ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ ”

“ သားနဲ့သမီးကို ခွဲပြစ်ဖို့ ကိုသက်တို့ ကြိုတ်စိစဉ်နေတာ ”

“ ဟာ ”

သူ့ရင်မှာ လှိုက်စားခံရသလို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွား၏။

“ မာမီ သား စံကိုချစ်တယ် သားကို စံနဲ့မခွဲပါနဲ့နော် ဒယ်ဒီ အန်ကယ်သက်ကို ပြောပေးပါနော် ဒယ်ဒီ ”

သူ သွေးရှူးသွေးတန်း ရေရွတ်လျက် သူ့နှလုံးသွေးပွက်ပွက် ထူနေတော့၏။ ဦးဆင့်မောင် စိတ်နောက်ရွာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုး ထည့်၍ ဖွဖစ်လိုက်သည်။

“ သားပြောတာ ကြားတယ်နော် ကိုဆင့် ”

မာမိက သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် အစွမ်းကုန် ပြင်းထန်လျက်။

ဒယ်ဒီ သူ့ကိုချဉ်စူးစွာကြည့်ပြီး

“ မင်းအစက မုန်းတယ်ဆိုတာ ”

“ အစက အစ အဆုံးက အဆုံးပဲ ဒယ်ဒီရာ ဒယ်ဒီ သားကို မသနားဘူးလား မာမိ ကူညီစမ်းပါ နောက်မှ သားဘက် လွန်တယ်လို့ မပြောနဲ့ စံလဲသားကို ချစ်နေတာပဲ အန်ကယ်သက် ခွဲပစ် တိုင်း သားတို့ အခွဲမခံနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီရယ် ”

“ တော်ကွာ မင်း အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး မင်းကြောင့် ဒယ်ဒီတို့ မျက်နှာအကြိမ်ကြိမ် ပျက်ရတယ်ကွ နေ့စမ်းပါဦး ရှိမိ ဒီကိစ္စ ရှိမိ ဘယ်လိုသိလဲ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား ”

မယုံသလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒယ်ဒီကို မာမိမျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ကြည့်ပြီး

“ သင်းသင်း စကားလုံးတွေကို ကြည့်တာနဲ့တယ်လေ သားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးလေးကို ရှေ့ဆက် အနှိပ်စက်မခံရဖို့ သင်းသင်းက သားကို ပြန်မစဉ်းစားတော့ဘူးတဲ့လေ သမီးက သူတို့သဘောအတိုင်း တဲ့လေ ”

“ ဟာ စံ အဲလိုခေါင်းညိတ်လို့မရဘူးလေ မာမိ စံသဘောကို ဒီလိုပဲ ပြောင်းပြန်လုပ်လို့ရမတဲ့လား ဟင့်အင်း သား စံနဲ့မရရအောင် တွေ့မယ် မာမိ ”

သူ့နှလုံးသားမှာ စံနဲ့တွေ့လိုစိတ် တဖွားဖွား ထလာသည်။

“ မာမိ ကူညီပါ သား စံနဲ့တွေ့ပါရစေ ”

မာမိလက်ချောင်းတွေကို သူ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား ပီသည်။ မာမိက သူ့ဆန္ဒကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မမှု့သလို မျက်နှာပေးနဲ့

“ လောလောဆယ် သားနည်းသားဟန်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရအောင်

ကြိုးစားကြည့် ”

“ သားကို မင်းမြှောက်နေတာလား ရှိမိ ”

“ သား လိုချင်တယ်ဆိုရင် ရှိမိ အားပေးရမှာပဲ ”

“ ဟာ မင်းကြောင့် အားလုံးရှုပ်ကုန်မယ် ရှိမိရယ် ”

ဒယ်ဒီ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖိုးရိမ်သလို ပြောနေစဉ် သူ ချာခနဲလှည့် ထွက်ခဲ့မိသည်။

“ သား ”

ဒယ်ဒီ ဟန်တားသံကို သူ မမှု့တော့။

“ မင်းကြောင့် ခက်တယ် ရှိမိ ညိပ်ခက်တယ် ”

“ အိုး ခက်အောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ ”

ဦးဆင့်မောင် ဆက်မပြောသာတော့။ ဒေါ်ရိုစိတင် နှုတ်ခမ်းပါး

လေးကို လှလှပပ တွန့်ချိုးလိုက်ပြီး

“ ရှိမိက သားခံစားချက်ကို လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘူး သမီးလေးနဲ့

မှန်းတယ်လို့ သား ဘယ်လိုပဲ ဟစ်ကြွေးနေပါစေ သား နှလုံးသားမှာ ဘယ်လိုခံစားနေလဲဆိုတာ ရှိစိ ဖတ်တတ်နေတယ် သားရဲ့ မှန်းတီးခြင်း နောက်မှာ သားရဲ့ချစ်ခြင်းရှိတယ် ဆိုတာ ရှိစိ သိတယ် ကိုဆင့် ”

“ သားအကြောင်း ရှိစိ ကောင်းကောင်းသိပါတယ် ကွယ် အခု သား ဝန်ခံနေပြီပဲ ကိုသက်က လှေနှံခါးထစ် သဘောနဲ့ တရားသေ မှတ်ပြီး ခွဲပစ်ဖို့ ကြံစည်နေတာ သိလျက်နဲ့ ရှိစိ သွေးအေးအေး လုပ်မနေ နိုင်ဘူး ”

“ ပြီးတော့ သမီးလေးစိတ်ကို ရှိစိသိနေတယ် သားက ချစ်နေတာသိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် သားနဲ့ သမီးကို ကွဲမနေစေချင်ဘူး အမြန်ဆုံး ပေါင်းသင်းခွင့် ရစေချင်တယ် ရှိစိက သားနဲ့သမီး ခံစားချက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ခံစားချက်ကိုမှ မထောက် ထားနိုင်ဘူး ”

သားကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အပြင်းအထန် စိတ်ထက်သန်နေသည့် ဇနီးသည်ကို ဦးဆင့်မောင် ဘာမှမပြောသာတော့။

ဦးဆင့်မောင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သား ဆန္ဒကို အမြဲဦးစားပေး ခဲ့တာ။ ကိုသက်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေလို့ နောက်ဆုတ်နေရပေမယ့် သိပ်ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး။

“ သားကို ရှိစိယုံတယ် ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သမီးလေးပါ

လာအောင် ကြိုးစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သမီးလေးပါလာရင် ရှိစိ လက်ခမောင်း ခတ်လိုက်မှာ ကိုဆင့်ရယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း ”

ရှိစိ ဝင့်ဝင့်ကြားကြား ပြောလိုက်၍ ဦးဆင့်မောင် ရင်လေးစွာ သက်ပြင်းချပြီး

“ တကယ်လို့ သမီးလေး ငြင်းရင်ကော ”

“ အို ဘာလို့ငြင်းရမှာလဲ ”

ဒေါ်ရှိစိ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွား၏။ သားကို ယုံကြည်သလို ရတီစံ စိတ်ကိုလည်း အခိုင်အမာ ယုံကြည်တဲ့ ရှိစိစိတ်ကို တရွေးသားမှ အပွန်းမခံနိုင်တော့။

“ တကယ်လို့ သမီးလေးငြင်းလိုက်ရင် သားဘာဖြစ်သွားမလဲ ဆိုတာ မင်းမစဉ်းစားမိဘူးလား ရှိစိရယ် ကိုယ်အရမ်းစိုးရိမ်တယ်ကွာ ” ကိုဆင့်ရဲ့ ပူပန်မှုက ရှိစိရင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရမ်းသွား စေသည်။

“ အိုး ဟင့်အင်း သမီးမငြင်းရဘူး ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ယုံကြည်လျက်ပါ။

သမီးရယ်

သားကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။

အခန်း (၂၅)

“ အို ”

စံရင်မှာ တလုပ်လုပ်နှင့် တုန်လှုပ်အံ့သြသွား၏။

“ ဝံ ”

စံကို တယုတယ ရှိလွန်းသည့် မောင့်ခေါ်သံကို တအံ့တကြဲ
ငေးမောမိသည်။ စံ လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လာ၍ စံ ဖျတ်ခနဲ
ရုန်းခါလိုက်မိသည်။

“ ဝံ ”

စံ မျက်လွှာသူထံမှ လွဲဖယ်သွားသည့်အခါ သူ နှလုံးသား
ပွက်ပွက်ဆူသွား၏။

“ စံကို မောင်ချစ်တယ် သိပ်ချစ်တယ် စံရယ် ”

စံ မယုံမရဲ မော့ကြည့်မိသည်။ သူက ချစ်တယ်တဲ့။ စံကို
တကယ်ချစ်သတဲ့လား။ သူ မျက်ဝန်း သူ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေကို

ပန်းတွေဖူးတဲ့လရာသီ

စူးစမ်းကြည့်မိ၏။

“ စံကို မောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတယ် စံရယ် ယုံကြည်
ပေးပါ မောင်အချစ်ကို လက်ခံပေးပါနော် ”

စံ ပခုံးသားလေးနှစ်ဖက်ကို တယုတယထွေးယုက်လာ၍ စံ
မိန်းမူးသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

စံ လိုချင်တောင့်တတဲ့ နူးညံ့သိပ်မွှေခြင်း ကို မောင်တကယ်ပေး
နေတာတာ။ အယောင်ဆောင်လား။ မောင့် လက်ချောင်းတွေကို စံ
ဖယ်၍ ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“ ပြန်ပါတော့ရှင် ”

စံ ခံစားလိုသည့် နူးညံ့မှုကို အောင်အီးမျိုချကာ ခပ်တိုးတိုးလေး
နှင်လိုက်မိသည်။

“ စံ ရက်စက်တော့မှာလား စံရယ် မောင်ကို ပြန်လက်စားချေ
တော့မှာလား ချစ်ရယ် ”

ရန်နုနုသံအစစ်အမှန်တွေ မြို့ကျလာတဲ့ မောင်ဂကားလုံးတွေက
စံ နှလုံးသားထဲ စီးပျောဝင်ချင်လာသည်။

“ စံ နှလုံးသားနားနီဖို့ မောင်ရင်ခွင်တံခါး ဆွဲဖွင့်ထား ပြီးပြီလေ။
စံ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်ချင်ရတာလဲ ဟင် စံနဲ့မောင် ချစ်ခြင်းတွေ ခံစားရင်
ရင်ခုန်လှိုက်မော့စွာ ရှင်သန်နေပါစို့ ချစ်ရယ် နော် စံ ”

ဝါစိန်စိန် ကြွလွင့်ကျလာတဲ့ မောင်ရင်ခုန်သံက စံ ကိုယ်ပေါ် ဖွဖွလေး လွင့်ကျပြီး စံနောက်ကျောမှာ မောင်ရင်ခွင် ခွေးလာခိုက်

“ မောင်ရယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ် ”

“ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ စံရယ် ”

စံ ပန်းလေး ကြင်ကြင်နာနာ ဆွဲလှည့်ခံရ၍ စံရင်ခွင်က မောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။ စံ မျက်လွှာချပြီး ဦးခေါင်းရမ်း လိုက်မိသည်။

“ အိုး စံ မငြင်းပါနဲ့ကွာ စံ ငြင်းနေရင် မောင် ဘယ်လို ရှင်သန်ရမှာလဲ မောင့်အချစ်တွေကို စံ မခံစားချင်ဘူးလား ဟင် ”

“ မောင်ရယ် မောင့်အမုန်းတွေကိုတောင် စံ ခံစားခဲ့သေး တာပဲ မောင့်ချစ်ခြင်းဆိုရင် ”

အို စံ စကားလုံး မဆုံးသေးခင် စံကိုယ်လုံးနုနုလေးကို မောင် ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားမိသည်။ စံနှလုံးသားရွေးသွား၏။

“ စံရယ် မောင့်အချစ်ကို ခံစားချင်တယ်ဆိုရင် စံ မောင်နဲ့ အတူလိုက်ခဲ့နော် နော် စံ ”

စံ ဆံနွယ်လေးတွေ တယုတယ နမ်းရှိုက်ခြင်းခံရ၍ စံ နှလုံး သား ပျော့ညွတ်သွား၏။

“ မနော် စံ မောင်တို့မှော်ဘီဖြစ်မှာ နေကြပါစို့ကွာ မောင်နဲ့

လိုက်ခဲ့ပါ အချစ်ရယ် နော် ”

“ ဟင့်အင်း ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ စံရယ် ”

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ”

“ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ”

အချစ်တွေနဲ့ဆူဝေနေတဲ့ မောင်နှုတ်ခမ်းများကို စံ တိမ်းရှောင်ပြီး

“ ဖေဖေနဲ့မေမေ မောင့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်လေ

ပြီးတော့ စံကို မောင်နဲ့နေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး မောင်နဲ့ပျက်နာချင်း မဆို

ပါနဲ့တဲ့။ အခု မောင်ရောက်နေတာ သိရင် ဖေဖေ စံကို ဆူမှာပေါ့

မောင့်ကိုလဲ တစ်ခုခုလုပ်လိမ့်မယ် ဖေဖေစိတ်ကို စံကြောက်တယ်

မောင်ပြန်ပါတော့နော် ဖေဖေသိရင် ပြဿနာပိုကြီးနေမယ် ပြန်ပါနော်”

တကွတ်တကွတ် ငြင်းဆန်နေတဲ့ စံ စကားလုံးတွေက သူ့

နှလုံးသားကို အဆမတန် ထိခိုက်ကြေကွဲစေသည်။

“ မပြန်ပါရစေနဲ့ စံရယ် စံကိုတွေ့ခွင့်ရဖို့ မောင်အကြိမ်ကြိမ်

ကြိုးစားခဲ့တယ် စံ ဖေဖေခွင့်မပြုဘူးလေ ”

“ စံ သိပါတယ် ”

“ စံနဲ့မတွေ့ရရင် မောင် ရှင်သန်နေလို့ မရအောင် ဖြစ်နေပြီ

ဒါကြောင့် မောင်အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လာတာ စံမပါဘဲ မောင် တစ်ယောက်

၂၂၂ ◆

နတ်သမီး

တည်း မသွားပါရစေနဲ့ ”

“ စံ ပခုံးဖွေးဖွေးလေးပေါ် ဦးခေါင်းညှိတ်ကျလာတဲ့ မောင့်ကို စံ ဘယ်လိုလုပ် နှင်ရက်မှာလဲကွယ် ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ချို့ ရှိနေတော့

“ မောင်ရယ် အချိန်တစ်ခုအထိ စောင့်ကြပါစို့နော် ဖေဖေနဲ့ မေမေ မောင့်ကို စိတ်ဆိုးပြယ်တဲ့ အချိန်ထိလေ နော် မောင် ဖေဖေတို့ မောင့်ကိုလက်ခံရင် . . . ”

“ စံဖေဖေ မောင့်ကို အပြတ်ငြင်းတာ စံရယ် မာမိတို့ ဂတိ အထပ်ထပ်ပေးတာတောင် ခေါင်းခါနေတာလေ စံ ဖေဖေ ခေါင်းခါ နေသလောက် မောင့်နှလုံးသား ကြေကွဲနေရမယ်လေ စံလဲ မောင့်ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြေကွဲနေမှာပေါ့ ဒါကြောင့် မောင်တို့ စွန့်စားရအောင် စံရယ် နော် ”

အကြင်နာလေညှင်းများ တိုးတွေ့တိုက်ခတ်လာသဖြင့် စံရင်မှာ မွန်းကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။

မောင့်ချစ်ခြင်းကို ခံစားလိုတဲ့စိတ်နှင့် ဖေဖေတို့ ဒေါသကို မလွန်ဆန်ချင်တဲ့စိတ် ညှိမျှနေ၍ စံ ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်မတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ စံ ”

ဗျူးစာပေ

ပန်းတွေ့ဖူးတဲ့လရာသီ

မောင့်ရင်ခွင်မှ အကြင်နာလှိုင်းကလေး ဆော်သွေးလာ၍ စံ သက်မအသာချကာ

“ မောင်ရယ် စံကြောင့် ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ စံ အရမ်း စိုးရိမ်တယ်။ ဖေဖေ စိတ်ဆိုးနေတုန်းဗို့ပါကွယ် နော် မောင် ”

မောင့် ဦးခေါင်း ရမ်းနေဆဲ။ မောင့်ကို စံဘယ်လို ဖြောင်းဖျ ရပါ့မလဲ။ မောင့် ပခုံးလေးပေါ် စံ ဦးခေါင်းလေးမို၍

“ ဖေဖေက စံကိုညှိချစ်တာ မောင်ရဲ့ ဖေဖေစိတ်ဆိုးပြယ်သွား တဲ့အခါ မောင်ချစ်နေတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်မယ်လေ အဲဒီတော့ ဖေဖေ ခွင့်ပြုမှာပေါ့ စံသဘောကို ဖေဖေလိုက်လျော့မှာပါကွယ် ဖေဖေက စံ အလိုလိုက်နေကျလေ ”

“ မောင် မယုံဘူး ”

“ အို . . . ”

စံ ဦးခေါင်းလေး မတ်သွားသည်။ တစ်စုံတရာအတွက် ဘဝင် မကျဖြစ်နေတဲ့ မောင့်မျက်ဝန်းကို စံ စူးစမ်းကြည့်၍

“ မောင်က ဘာကို မယုံတာလဲ ”

“ စံ ဖေဖေရဲ့ အကြံအစည်ပေါ့ ”

“ ဘာအကြံအစည်လဲ ”

သူ စံလက်ချောင်းလေးကို နမ်းလိုက်ပြီး

ဗျူးစာပေ

“ စံနဲ့မောင့်ကို ခွဲမယ့်အကြံအစည်လေ ”

“ အို... ”

စံ ဦးခေါင်းတွင်တွင် ရမ်းလိုက်မိသည်။

“ မဖြစ်နိုင်တာ မောင်ရယ် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာ ”

“ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ စံရယ် စံနဲ့မောင်ကို ခွဲဖို့ အကြံ အစည်မရှိရင် မောင်နဲ့စံကို ပေါင်းသင်းခွင့်မပေးရင်တောင် ခဏဖြစ်ဖြစ် စကားပြောခွင့်ပေးသင့်တယ်လေ စံနဲ့မောင့်ကို စကားပြောခွင့် မပြောနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် မပေးတာ ဘာသဘောလဲ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံနေတာလဲ ပြောစမ်းပါ ချစ်ရယ် ”

စံရင်မှာ မယုံမရဲ စိတ်ကလေးများ လှိုင်းထသွားပြီး

“ ဒါကတော့ မောင်ရယ် ”

“ ဟင့်အင်း မောင် မယုံဘူး စံ မောင် ခံစားလို့ ရနေတယ် စံနဲ့မောင်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ ခွဲမစိဖို့ ကြံစည်နေတယ် စံ မိဘ အကြံစည်ကို မောင်နဲ့စံ ကျော်မြတ်ကြပါစို့ နော် ”

“ မောင်ရယ် ဖေဖေတို့ ခွဲတိုင်း စံကမောင်နဲ့ ခွဲပါ့မလား ”

“ အဲဒါဆို မောင်နောက်တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ ”

စံ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းအကျပ် ထွေးပွေ့ခေါ်ဆောင် နေတဲ့ မောင်ရင်ခွင်ကို စံ အသာတိမ်းရှောင်၍

“ ဖေဖေခွင့်မပြုဘဲ စံ ဇွတ်လိုက်သွားရင် ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက် လိမ့်မယ် စံကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး ”

“ ဒါဆို မောင့်ကိုတော့... ”

တိမ်ဝင်သွားသည့် မောင့်စကားသံကို စံ ဂရုဏာ သက်စွာ ငေးကြည့်လိုက်တော့ မောင်က စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စံအပါးမှခွါလိုက်ပြီး

“ ဒီလောက်ဆို မောင် ခံစားလို့ရသွားပြီ စံ ခံက မောင်နှိုက်စက် ခဲ့တာကို တန်ပြန်နိုင်စက်ဖို့ စံမိဘနဲ့အတူ အကွက်ကျကျ စိစဉ်ထားတယ် ဆိုတော့... ”

“ အို... မောင်ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ”

“ ဟုတ်တယ်လေ စံမိဘ မောင်ကို လက်မခံသလို စံကလဲ မောင်ကို ငြင်းနေတာက မောင်ကို တန်ပြန်နိုင်စက်တာနဲ့ အတူတူပဲလေ ”

“ မောင် တလွဲမထင်စမ်းနဲ့ကွယ် စံနဲ့ဖေဖေ မေမေတို့အပေါ် မောင်နားလည်မှု မလွဲပါနဲ့ ဖေဖေက စံနဲ့မောင်ကို ခွဲမယ့်ဆိုတာ စံ လုံးဝမယုံဘူး မောင်ရယ် ဖေဖေတို့ခွဲမယ်လို့ မောင်မယုံပါနဲ့လားနော် နော် မောင် ”

သူ့ရင်ခုန်သံက အချစ်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှလက်ခံလို့မရအောင် ဆူပွက်နေတော့၏။

ချစ်သူကို ထွေးပွေ့ခံစားခွင့်မရနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ

တစ်ရပ်ကို ကြိုမြင်နေရတဲ့ သူ့နှလုံးသားက အကြိမ်ကြိမ် ကြေကွဲလျက်

“ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ စံ စံက စံမိဘ အကြံအစည်အတိုင်း မောင့်ကို ဒဏ်ခတ်နေတာ ဆိုတော့ သည်းခံနေရုံပေါ့ ”

လွင့်ကျလာတဲ့ မောင်ကြေကွဲမျက်ရည်ကို စံ မမြင်ရက်တော့ မောင်ကြေကွဲမျက်ရည်တွေကို စံ သုတ်ပေးဖို့ ရှေ့တိုးသွား၏။

“ ရပါတယ် စံ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနဲ့ လှလှပပ ဒဏ်ခတ် တတ်တဲ့ စံ နှလုံးသားကို မောင် ဖတ်တတ်သွားပါပြီ ”

“ အစွမ်းကုန် ချစ်မိတဲ့ မောင်နှလုံးသားကို စံ စိတ်ကြိုက် ဖျက်ဆီးလိုက်ပါတော့ စံကို မောင် အနှုံးပေးလိုက်ပါပြီ စံ တန်ပြန်ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မောင်နှလုံးသား မိတ်ဖွဲ့နေတော့မယ် မောင်ကိုနှိပ်စက်ခွင့် ရလို့ စံ ကြိုတ်ပြီး ပျော်လိုက်ပါတော့နော် မောင်မျက်ရည်တွေကို ကြည့်ပြီး စံ အောင်လံလွှင့်ထူလိုက်ပါတော့ မောင် တစ်ယောက်ထဲ မောင်အချစ်တွေနဲ့ ကြေကွဲလမ်းမှာ ဖြတ်လျှောက်မိအောင် စံ စီရင်လိုက်ပြီဆိုတော့ . . . ”

“ အို . . . မောင် . . . ”

တရွေရွေ ထွက်သွားတဲ့ မောင်ကြေကွဲမျက်ရည်ကို စံ နှစ်သိပ် ပေးချင်ပါတယ်ကွယ် ဒါပေမယ့် မိဘဆန္ဒကို မလွန်ရက်တဲ့ စံ ခံစားမှုကို တစ်ဆိတ်နားလည်ပေးလှည့်ပါ။

“ မောင် . . . စံ ပြောတာ နားထောင်ပါအုံးလား ကွယ် ”

“ စံ ပြောသမျှက မောင့်အတွက် အဆိပ်ချည်းပါပဲ အဲဒီ အဆိပ်အားလုံးကို မောင်ဝါးမျိုပြီးပြီ စံက မောင်ကို တန်ပြန် ရက်စက်နိုင် ပေမယ့် မောင်နှလုံးသားက စံကို အမြဲချစ်နေမှာပါ ”

“ ဒါပေမဲ့ စံက စံမိဘဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်နေတာ ဆိုတော့ . . . ”

မောင်စကားလုံးတွေနဲ့အတူ ဝေးလွင့်သွားတဲ့မောင် ပုံရိပ် နောက်မှာ စံ ယူကြိုးမရ ကြေကွဲနေရတယ်ဆိုတာ မောင် ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်တတ်ရတာလဲကွယ်။

မောင်စွတ်စွဲသလို

မောင်နှလုံးသားကို စံမိဘနဲ့ပဲ ပူးပေါင်းနှိပ်စက်နေတာ မဟုတ် ပါဘူး စံက ဖေဖေတို့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ရက်တာပါ။

စံကြောင့် ဖေဖေတို့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာ။

ခုတော့ . . . ။

မောင်နဲ့စံ နှလုံးသား ထိခိုက်ကြေကွဲရသလို ဖြစ်ပြီပေါ့ ကံကြမ္မာရယ်။ ဖေဖေရယ် မောင်ကို စိတ်ဆိုးပြေပါတော့။

မောင်ကို အသိအမှတ်ပြုပါတော့နော်။

အသိအမှတ်ပြုပေးမယ် မဟုတ်လား ဖေဖေရယ်။

အခန်း (၂၆)

“ ဟင် ”

စံ ရင်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် လန့်ဖြန့်သွားတော့၏။
ဖေဖေတို့ အခန်းထဲမှ လွင့်လာတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် စံ ကိုယ်လုံးလေး
နံရံမှာ ကပ်သွား၏။

“ ဒီကောင်နဲ့သမီးကို လုံးဝ ပေါင်းသင်းခွင့်မပေးနိုင်ဘူး အို
ရှင်းရှင်းပြောရရင် လုံးဝ ခွဲပစ်လိုက်တော့မယ် ”

ဟိန်းခနဲပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဖေဖေဒေါသသံကြောင့် စံ ရင်
တုန်ခါသွား၏။ ဒါဆို မောင်ပြောသလို စံနဲ့မောင်ကို ဖေဖေ တကယ်
ခွဲပစ်မှာလား ဘုရား... ဘုရား။

“ သင်းသင်းလဲ ကောင်းကို လုံးဝကြည့်လို့ မရတော့ဘူး
ကိုသက် ”

မေမေကလဲ မောင့်ကို မမြင်ချင်တော့ဘူးတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေ

။ကားလုံးတွေက အိုး... စံ မယုံရဲတော့ဘူး။

“ အစကတည်းက သင်း မကောင်းလို့ သမီးလေး ဒုက္ခဆင်းရဲ
ပဲလိုက်ရတာက သင်းက သင်းသူငယ်ချင်းကို ယုံတာကိုး ”

“ ဒါကတော့ ကိုသက်ရယ် ”

“ တော်ပြီ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့ သင်းသင်း ကိုယ်ကတော့
ကပ်ခါသေဖူးရင် ပျဉ်းနားလည်သလိုပဲ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီကောင်လက်ထဲ
သမီးကို မထည့်တော့ဘူး အဲဒါ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက် ”

ဟင် ဖေဖေက အဲဒီလောက်တောင် ဆုံးဖြတ်ထားသတဲ့လား။

“ ကိုသက် သဘောပါ ”

မဆိုင်းမတွ မေမေပြောလိုက်၍ စံ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း
သွား၏။ ဖေဖေနဲ့မေမေက စံသဘောကို မမေးမြန်းတော့ဘူးလား။

စံ က ဖေဖေနဲ့မေမေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ ကြိုတင်ပိုတ်
ပဲစားနေရတာလေ စံ ခံစားမှုကို ဖေဖေတို့ မငဲ့ညှာတော့ဘူးလား။

စံရင်မှာ ဆူလောင်လာသည်။

ဖေဖေတို့ အဆုံးအဖြတ်နောက်မှာ စံနဲ့မောင် တကယ် ကြော့ကွဲ
တော့မှာပေါ့။

စံ အကွဲခံနိုင်လား။

မောင့်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံနိုင်လား။

ဟင့်အင်း စံ နှလုံးသား တဆတ်ဆတ် ကြေကွဲလာသည်။

“ ကိုယ့်သဘောနဲ့သင်းသဘော ညီတယ်ဆိုရင် ”

“ အိမ်သိပ်ညီတာပေါ့ ကိုသက်ရယ် ”

“ ကောင်းပြီ သင်းသင်း ကိုယ်ကပြတ်တယ်ဆိုရင် တိမ်
ပြတ်လိုက်မယ် ရှေ့ဆက် ဒီကောင် ရှေ့တိုးလို့ မရအောင် ကိုယ်တို့
အစီစဉ်ကို ချက်ချင်းအကောင်အထည် ဖော်ရမယ် ”

“ ဟင် ”

စံ နှလုံးသားက ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးလာ
သည်။

ဖေဖေတို့က စံနဲ့မောင်ကို ခွဲရုံနဲ့ အားမရဘဲ ဘာကိုရှေ့ဆက်
အကောင်အထည် ဖော်မှာလဲ...။

“ ကိုထွန်းတို့သဘောက ”

မေမေ အသံနှိပ်ထွက်လာတော့ စံ အသက်အောင့်၍ နားစွင့်
လိုက်မိသည်။ ကိုထွန်းဆိုတာက မီးယပ်နဲ့သားဖွား အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး
ဦးထွန်းဝင်း။ ဘုန်းပြည့်ရဲ့ ဒယ်ဒီ။

အန်ကယ်ထွန်းရဲ့သဘောထားနဲ့ စံ ကိစ္စ ဘာဆိုလဲ။ ပြီးတော့
ဖေဖေ ချက်ချင်း အကောင်အထည် ဖော်မယ့် ကိစ္စနဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ။

စံ ရင်မှာ သိချင်စိတ်လောကြီးလာသည်။ စံ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး

ကတည်းက စံကို ဖေဖေနဲ့မေမေ အထူးကြပ်မတ် စောင့်ကြည့်ခြင်းနဲ့
ကတူ မောင့်မိသားစုနဲ့ အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာက ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်
အစီစဉ် ကြောင့်လဲ။

ဖေဖေတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အစီစဉ်ကို စံ သိဖို့လိုအပ်လာပြီ။

စံ ပါးပြင်ပေါ် လိုနဲ့ကျလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ရင်း
ဖေဖေတို့ မရိပ်မိအောင် နံရံမှာ ကပ်သထက်ကပ်ကာ စံ ကိုယ်လုံးလေး
ကို ကွယ်လျက် နားစွင့်လိုက်သည်။

“ ကိုထွန်း သဘောက ကိုယ်တို့ဆက် ပြတ်တယ် သင်းသင်း ”

“ ဘယ်လိုပြတ်တာလဲ ”

“ ဘုန်းပြည့်က သမီးကိုချစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုအနေ
အထားမျိုးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဘုန်းပြည့်ဆန္ဒကို ကိုထွန်းတို့ လိုက်လျောဖို့
အဆင့်သင့်ပဲ တဲ့ ”

ဒေါ်သင်းသင်း သိပ်နားမလည်သလို မျက်နှာတွန့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဘယ်လို ကိုသက် ”

“ ရှင်းနေတာပဲ ကိုယ်တို့လက်ခံရင် ဘုန်းပြည့်နဲ့ သမီးကို
သူတို့မိဘအနေနဲ့ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူပဲတဲ့ ဒီလိုအနေအထားမှာ ဘုန်းပြည့်
က သမီးကို မပစ်ရက်ဘူး ကိုယ်တို့သဘောတူရင် သမီးကို လက်ထပ်ပါ
ရစေတဲ့လေ ”

“ ဘုန်းပြည့်က ”

“ ဟုတ်တယ် သင်းသင်း ”

“ ခင်ဘတ်ဖိလိုက်မိသည်။ ဘုရား ဘုရား။

မောင်နဲ့ခွဲပစ်ရုံနဲ့ အားမရသေးဘဲ ဘုန်းပြည့်နဲ့ ကြိတ်စိစို၊
နေသတဲ့လား။

“ ကောင်းတယ် ကိုသက် အဲဒါဆို အပြန်အလှန်ပဲ လိုက်တော့ ”

“ ကိုယ် စိစဉ်ပြီးပြီ ကိုယ်တို့မိသားစု ပြင်ဦးလွင်ကို အပန်းဖြေ
ခရီးထွက်မယ်လို့ သတင်းလွင်ပြီး တစ်ခြားတစ်မြို့မှာ ရှောင်နေမယ်
အဲဒီမြို့မှာ သမီးနဲ့ဘုန်းပြည့်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်မယ် ”

“ အိုး ”

ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

“ သူတို့ဘက်က ပြဿနာရှာရရင် ရှာပစေ ကိုယ်တို့သမီးကို
နှိပ်စက်တဲ့အထောက်အထား အခိုင်အလုံနဲ့ ကာကွယ်လိုက်ရင် ရှိစိတ်
လင်မယား နောက်လန်ကျသွားစေရမယ် ကိုယ်အားလုံး အကွက်ကျ
စိစဉ်ပြီးသားက ”

ပီရီလိုက်တာ စံကို အသိမပေးဘဲ ပီပီရီရီ စိစဉ်နေကြတာ။

“ ဒါပေမဲ့ သမီး မရိပ်မိစေနဲ့ ”

“ အိုး... ရိပ်မိလို့လဲ ဘာအရေးလဲ သမီးက သင်းတို့ဆွေ ”

ဘယ်တုန်းက ငြင်းဆန်ခဲ့လို့လဲ ”

မေမေ အသံပျံ့ထွက်လာခိုက် စံ ဦးခေါင်းတရစပ် ရမ်းလိုက်
မိသည်။

“ သမီးကို သင်းပိုင်ပါတယ် သမီးက သင်းစကားတစ်ခွန်းဆို
တစ်ခွန်းပဲ ကောင်းနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပေးတုန်းက သမီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံ
သလို ဘုန်းပြည့်နဲ့မင်္ဂလာကိစ္စမှာလဲ သမီးခေါင်းညိတ်လက်ခံစေရမယ်
ကိုသက်ရယ် သမီးက သမီးအလိမ္မာလေးပါ ”

မေမေ အားတက်သရော ပြောနေစဉ် စံရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်
ပြာယာခတ်သွားတော့၏။ စံကို မောင်နဲ့ခွဲမယ်။

ပြင်ဦးလွင်သွားမယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး မောင်နဲ့ပျက်ခြေ
ပြတ်အောင် စိစဉ်မယ် ပြီးတော့ မောင်တို့ လက်လှမ်းမမှီနိုင်တဲ့ မြို့တစ်
မြို့မှာ ရှောင်နေပြီး ဘုန်းပြည့်နဲ့လက်တပ်ပေးမတဲ့။

အိုး မတရားလိုက်တာ။

ဖေဖေနဲ့မေမေ အတ္တကြီးလိုက်တာ။

စံ သဘောကို မမေးမြန်းဘဲနဲ့။

စံ နှလုံးသားကို မစာနာဘဲနဲ့။

စံ ချစ်တဲ့သူနဲ့ခွဲပြီး စံ မချစ်တဲ့ရင်ခွင်ထဲ တွန်းပို့မလို့တဲ့။
ဖေဖေတို့ လျှို့ဝှက်အကြံစည်ကို စံ ခေါင်းငုံ့လက်ခံရမလား။

စံ လက်ခံလိုက်ရင် မောင်နဲ့ရာသက်ပန် ကွဲသွားမှာပေါ့။

ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း။

မောင်နဲ့အကွဲ မခံနိုင်ဘူး။

မောင့်ချစ်ခြင်းကို စံ မရက်စက်ချင်ဘူး။

ဒါဆို စံ ဘယ်လိုစွန့်စားရပါ့မလဲ။

“ သမီးလေးကို သေချာစည်းရုံးလိုက် သင်းသင်း ”

ဖေဖေ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စံက မေမေရဲ့စည်းရုံးမှုကို ခံရတော့မယ့် အနေအထား ရောက်ရတော့မတဲ့လား။

“ သမီး အခုဘယ်မှာလဲ ”

“ သမီး အခန်းထဲမှာ ရှိမှာပေါ့ ”

“ အဲဒါဆို သမီးလေးကို သင်း စည်းရုံးလိုက်မယ်လေ ”

တဲ့။

ဘုရားရေ။

မေမေ ခြေလှမ်းရွေ့လျားသံ ကြားရပြီ။

စံ မေမေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင်။

ဟင့်အင်း မေမေနဲ့ရင်ဆိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး။

စံ ရင်ခုန်သံ ဦးဆောင်မှုနောက် စံ ခြေလှမ်းပေါင်းများစွာ လွင့်မျောသွားတော့၏။

စံ နှလုံးသားအတွက် စံ ခိုလှုံလိုရမယ့် မောင့်ရင်ခွင်ရယ်။

စံနဲ့မောင်ကို ကာကွယ်မှုပေးနိုင်မယ့် အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ရယ်

ရှိတယ်လေ။

“ အန်တီ ”

“ အန်ကယ် ”

အားကိုးတကြီး ခေါ်သံနဲ့ ပြေးဝင်လာသည့် စံကို ဒေါ်ရီစီတို့ လင်မယား စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

“ သမီးရယ် ”

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တွေနဲ့ နှမ်းဖျော့နေတဲ့ စံကို အန်တီ

ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ပြီး

“ သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

“ ဖေဖေနဲ့မေမေ စံကို ရက်စက်နေပြီလေ ”

“ ဟင် ဘယ်လို ”

“ ဘယ်လိုလဲ သမီး အန်ကယ်တို့ကို ပြောပါ ”

ဦးဆင့်မောင်တို့ လင်မယား စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်ကာ ပျာယာ ခတ်သွား၏။ စံ အသက်ဝဝမရှုနိုင်တော့ဘဲ။

“ ဟိုလေ စံနဲ့မောင့်ကို ခွဲမလို့တဲ့ ”

“ သားနဲ့... ”

“ ဟုတ်တယ် အန်တီ စံ မောင်နဲ့မခွဲပါရစေနဲ့နော် ”

အားကိုးကကြီး ငိုရွှက်၍ တောင်းဆိုနေသည့် သမီးလေးကို ဒေါ်ရီစီ ဂရုမကျကြီးစွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ နော် အန်တီ စံ မောင်နဲ့မခွဲပါရစေနဲ့ မေမေတို့က မောင်နဲ့ပြီး ဘုန်းပြည့်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာတဲ့လေ စံ ဘုန်းပြည့်ကို မယူပါရစေနဲ့ အန်တီရယ် စံကို နားလည်ပေးပါနော် နော် အန်ကယ် စံကို ကူညီပါ စံ ချစ်တဲ့မောင်နဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့ စံ မချစ်တဲ့ ဘုန်းပြည့်နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင် ပါရစေနဲ့ အန်တီ မေမေတို့ စံ သဘောကို မမေးဘဲ ပီပီရီရီ စီစဉ်ထားပြီးပြီ စံ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် စံ မေမေတို့အစီအစဉ်ကို လက်မခံပါရစေနဲ့ အန်တီရယ် စံနဲ့မောင့်ကို ကယ်ပါနော် နော် အန်ကယ် ”

“ စံ မောင့်ကို ချစ်ပါတယ် မောင့်ကို စံချစ်တယ်ဆိုတာ အန်တီတို့ လက်ခံပေးပါနော် ”

“ နောက်ဆို စံနဲ့မောင် ဟီး... ဟီး... ဟီး ”

သည်းမခံမျှသိမ့်မနိုင်အောင် ကြပ်ခဲနေသည့် လောင်ကြမ်းမှု တွေကို ဖွင့်လှစ်ပြောနေသည့် သမီးလေးကို ဒေါ်ရီစီ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

သားကိုချစ်နေတဲ့ သမီးလေးရဲ့ ရင်ဖွင့်မှုကို နားဆင်ခွင့်ရတော့ ပို၍ပင် အသနားပိုမိသည်။

ပြီးတော့ သားကလဲ သမီးကိုချစ်နေတာလေ သားကိုချစ်တဲ့ မိကနစ်ပါးအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို မားမားမတ်မတ် ရင်တည်ဖြေရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး

ယူကြီးမရ ငိုကြွေးနေသည့် သမီးလေးကို တယုတယ တွေးပွေ့ ချော့မြူ၍

“ သမီးရယ် သမီးခံစားချက်ကို အန်တီနားလည်ပါတယ်ကွယ် သမီးက သားကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အန်တီ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတယ် သမီးရယ် နော် ”

“ ဟုတ်တယ် သမီး သားဘက်က သမီးရပ်တည်ရင် သမီး ဘက်က အန်ကယ်တို့ ရဲရဲရပ်တည်ပေးမှာပါကွယ် ”

အန်တီနဲ့အန်ကယ်ရဲ့ စကားလုံးတွေက ဖေဖေတို့ အကြံ အစည်ကို ရိုက်ချိုးပစ်နိုင်မယ့် လက်နက်တွေလား။

“ နော် သမီး မငိုနဲ့တော့ အန်တီတို့ဆန္ဒက သမီးနဲ့သားကို ပစ္စည်း သ... ဖေဖေခွဲဖို့ ကြိုးစားရင်လဲ အန်တီတို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ တကယ်လား အန်တီရယ် ”

“ တကယ်ပေါ့ ”

“ အိုး... ”

စံ ရင်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဝမ်းသာ ရှိနေသည်။

“ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့စံကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားရင်ကော ”

စံ ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ခုန်ကြွသွား၏။ ဒေါ်ရီစီ သမီး နဖူးလေးကို ချစ်စနိုးနမ်းလိုက်ပြီး။

“ အန်တီတို့ ကာကွယ်ရမှာပေါ့ သားအတွက် အန်တီ ကာကွယ်ပေးမှာပေါ့ ”

“ ဟို မေမေတို့ အတင်း... ”

“ သမီး စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ် သမီးက သားကိုချစ်တဲ့အတွက် အန်တီအစွမ်းကုန် ကာကွယ်ပေးမှာပါ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် သားကလဲ သမီးကို အရမ်းချစ်နေတာ အဲဒီနေ့ကတည်းက သမီးလေးကို တမျှော်မျှော်နဲ့ ခံစားနေတာ အန်ကယ်တို့ မကြည့်ဘူး... ”

စံ ရင်မှာ မမျိုသိမ့်နိုင်အောင် ခံစားရတော့၏။

“ မောင်ကော အန်တီ ”

“ သမီးလေးကို စောင့်နေပါတယ် ကွယ် ”

စံကို စောင့်နေသတဲ့လား။ စံကလဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲဝင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီကွယ်။

ထိုစဉ် ဒေါသလှိုင်း ထနေတဲ့ မျက်နှာများနဲ့ ရောက်လာသည့် ဖေဖေနဲ့ မေမေကိုမြင်တော့ စံ ဝမ်းနည်းလိုက်တုန်လျက် အန်တီနဲ့

အန်ကယ်နောက်မှာ ပုန်းခိုမိသည်။

“ သမီး ”

ဖေဖေ၏ဒေါသ မိုးခြိမ်းသံကြီးကြောင့် စံ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။

“ လာစမ်း ဒီကို ”

မေမေ ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၍ အန်တီကို အားကိုးတကြီး ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ဒေါ်ရီစီ သည်းမခံချင်တော့။

“ ဒီမှာ သင်းသင်း သမီးပြောပြလို့ သင်းသင်းတို့ အကြံစည်ကို ရှိစီအားလုံး သိပြီးပြီ ”

“ ဘာ ”

ဦးသက်လွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ အံ့ဩသွားသည်။

“ ဟုတ်တယ် ကိုသက် ”

ဦးသက်လွင်ရှေ့မှာ ဦးဆင့်မောင် ဟားဟားမတ်မတ် ရုပ်လိုက်သည်။

“ ဘာသိတာလဲ ကိုယ်တို့က ဘာကြံစည်နေလို့လဲ ”

ဦးသက်လွင် ခပ်တင်းတင်းပြော၍ ဦးဆင့်မောင် ခပ်စူးစူး ကြည့်ပြီး

“ သမီးကို သားနဲ့ခွဲပြီး ဘုန်းပြည့်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ် ”

အကြံစဉ်ကို ”

“ ဟင် ”

ဦးသက်လွင်တို့ လင်မယား မလုံမလဲဖြစ်ကာ သမီးကို ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ လက်စသတ်တော့ သမီးက... ”

ဒေါ်သင်းသင်းမေ ကြိတ်မခိုင်ခဲမရခွတ်၍ သမီးကို လှမ်းရိုက်လိုက်၍ ဒေါ်ရီစီ ကာကွယ်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ သင်းသင်း ဒီကိစ္စကို ရီစီ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး ”

“ ရီစီ အသိအမှတ်ပြုဖို့ သင်သင်း တောင်းဆိုနေလို့လား သင်းသင်းရဲ့သမီးကိစ္စကို သင်းတို့မိဘအနေနဲ့ ကြိုက်သလို စီမံမယ် ရီစီတို့ဘာမှ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ကိုယ့်သမီးကိစ္စ ကိုယ်တို့စိစဉ်တာ ခင်ဗျားတို့ ဝင်စွက်စရာ မလိုဘူး စိစဉ်စရာရှိတာကို စိစဉ်ရမှာပဲ ”

ဒေါ်သင်းသင်းမေနဲ့ ဦးသက်ခိုင် အခိုင်အမာပြောနေ၍ ဒေါ်ရီစီနဲ့ ဦးဆင့်မောင် ရင်ကော့ရပ်လိုက်ပြီး

“ ကိုသက် စီမံတိုင်း သမီး နာခံမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ ဘာလို့မနာခံရမှာလဲကွ ကိုယ့်သမီး မင်း သားရဲ့ နှိပ်စက်မှု

ကို ရှေ့ဆက်မခံရစေဖို့ ကိုယ်တို့စိစဉ်တာ သမီးဘာမှငြင်းစရာ မလိုဘူး ငြင်းလို့လဲ မရဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ရီစီသားရဲ့အတ္တကို သင်းသမီးလေး မခံစားရဖို့ ကာကွယ်နေတာ ”

“ သား အရင်လို မခိုက်တော့ဘူးလို့ ရီစီ တာဝန်ယူတာ ကိုသက်တို့ လက်မခံတာ ရီစီ ဘာတတ်နိုင်မလဲ ”

နှစ်စက်မိဘ အခြေအနေ တင်းမာနေသဖြင့် စံရင်မှာ ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

“ ရီစီက ဘာကိုတာဝန်ယူမလဲ ”

“ ရီစီတာဝန်ယူတယ်ဆိုတာကို မယုံနိုင်တာ၊ ရီစီတာဝန်ယူတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သမီးကို ရီစီသားနဲ့လက်ထပ်ခွင့် ပေးခဲ့တာ အဲဒီနောက် သမီးလေး သေလုမျှောပါး ခံလိုက်ရတာလေ ဒါကြောင့် ရီစီတို့ တာဝန်ဘယ်လိုပဲ ယူယူ သင်းသင်းတို့က လုံးဝမယုံတော့ဘူး ဒါကြောင့် ဘုန်းပြည့်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့ စိစဉ်တာ ”

မေမေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောပြီး စံကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ အန်တီ ကာဆီးနေသည့်ကြားမှ စံ ကိုယ်လုံးလေးက ဖေဖေနဲ့မေမေကြားရောက်သွား၏။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ပြင်းထန်နေသေး။ ဒေါ်ရီစီကို မရေမနပ်ဖြစ်လျက်။

၂၇၂

နတ်သမီး

“ ရှင်တို့ သားနဲ့သမီး ခံစားချက်ကို မေးပါဦး ”

“ ရှင်တို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ရင် သမီးလေး ကြေကွဲနေရမယ် သိရဲ့လား သင်းသင်းရယ် ”

“ အိုး ဘာမှကြေကွဲစရာ မလိုဘူး သမီးကို မုန်းတီး ရက်စက် နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သမီးပေါင်းသင်းနေဖို့ မလိုဘူး လာ သွားမယ် ”

“ စံ ကို မေမေနဲ့ဖေဖေ ဆွဲခေါ်နေ၍ စံ ဝမ်းနည်းတကြီး ပိုနိုက်၍ ”

“ ဖေဖေ ”

“ မေမေ ”

“ စံ ခံစားချက်ကို မေးပါအုံးလား ဟင် ”

“ စံ ဝမ်းနည်းတကြီး ပြောလိုက်၍ မေမေနဲ့ဖေဖေ မျက်ဝန်း စူးခနဲ ကျရောက်လာသည်။ ”

“ ဟုတ်တယ် သင်းသင်း သမီးလေးဆန္ဒကိုမေးပြီးမှ သားနဲ့ ခွဲချင်ခွဲပါ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက် သမီးခံစားချက်ကို အရင်မေးပါ သမီးက သားကိုငြင်းတယ်ဆိုရင် ကိုသက်တို့အစီစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ သားရှင်အနေနဲ့ လုံးဝမကန့်ကွက်ဘူး ”

ဒေါ်ရီစီနဲ့ ဦးဆင့်မောင် ခပ်လောလော ပြောလိုက်သည်။

ဗျူးစာပေ

ပန်းတွေ့ရူးတဲ့လူ့အသံ

“ ဟုတ်ပါတယ် စံ ခံစားချက်ကို ဖေဖေတို့ ဒီတစ်ကြိမ် မေး ပါနော် နော် မေမေ သမီးခံစားချက်ကို မေးပါလား ဖေဖေရယ် ”

“ စံ မျက်လွှာလေးချကာ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းဆိုလိုက်မိသည်။ ဦးသက်လွင်တို့ သမီးလေးကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ပြီး ”

“ ဖေဖေတို့ဘာကို မေးရမှာလဲ သမီးဆန္ဒကို ဖေဖေတို့ သိနေတာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် သမီး အတ္တတွေမိစီးပြီး မုန်းတီးရက်စက်နေတဲ့ ကောင်းကင်စုန်နဲ့ ဘဝထဲမှာ သမီးနေချင်ဘူး ဆိုတာ မေမေသိတယ်လေ ဒါကြောင့်... ”

“ ဖေဖေနဲ့မေမေ ထင်မြင်ချက်အတိုင်း အခိုင်အမာပြောနေသဖြင့် စံ ဦးခေါင်းတွင်တွင် ရမ်းလျက် ”

“ မောင်က စံကို မမုန်းတော့ဘူးတဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ ဟုတ်တယ် မေမေ မောင်က စံကိုချစ်တယ်တဲ့ ”

“ ဟေ ”

“ ဦးသက်လွင်တို့ လင်မယား သမီးကို မပြင်ဖူးသလို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ”

“ စံလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ် ”

ဗျူးစာပေ

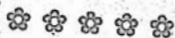
သမီးက ကောင်းကိုချစ်နေသတဲ့ ဟုတ်ရဲ့လား မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

“ တကယ်ပါ စံတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော် ဖေဖေနဲ့မေမေ ”

သမီးလေးရင်ဖွင့်သံက သမီးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဦးသင်လွင်နဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းမေရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကွာကုသွားစေ၏။

ကောင်းက မုန်းတီးမှုတွေ ဖယ်ခွါလိုက်ပြီး အချစ်တွေ ဖြန့်ကြဲ ထားတာကိုး သမီးက ရင်ခုန်စွာ ခံစားတတ်ကြောင်း ဝန်ခံလာတာကို သမီးရဲ့မိဘအနေနဲ့ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်သင့်သလဲ။

ဦးသက်လွင်တို့ လင်မယား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ အဖြေညှိစဉ် သမီးလေးက

အခန်း (၂၇)

အချစ်တွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုက ချစ်သူကို ငိုလွင် နေဆဲ။

“ မောင်ရေ မောင် ဘယ်မှာလဲ ”

တံခါးရှက်တွေ ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ စံအိမ်လေးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ မောင်ရှိနှင့်မလဲ။

မောင်ရင်ခုန်သံ ပျံ့လွင့်နေတဲ့ ဒီစံအိမ်လေးမှာ မောင်ချစ်ခြင်းကို ခံစားဖို့ ရောက်လာတဲ့ စံကို မောင်ကြိုဆိုဖို့ မေ့နေလားဟင် လှေကားထစ်လေးများကို စံ ဖြတ်ကျော်လျက်

“ မောင် ”

“ မောင် ဘယ်မှာလဲ ဟင် ”

“ မောင့်ဆီ စံရောက်လာပြီ မောင်ရဲ့ ”

စံ နှလုံးသားမှ ဟစ်ကြွေးသံလေးတွေက ရင်ခုန်စွာ ပေါ်လာတာ

၂၇၆ ◊

နတ်သမီး

လာ၏။

မောင်ဘယ်မှာပုန်းနေလဲကွယ်။

မောင်ပြောတော့ ဟောဒီအိမ်လေးထဲမှာ မောင့်ချစ်ခြင်းတွေနဲ့

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေပါရစေဆို။

အခု ဘယ်မှာလဲဟင်။

မောင့် အခန်းထဲမှာလား။

ထိုအတွေးနဲ့ စံ ခြေလှမ်းက မောင့်အခန်းဆီ လှမ်းဝင်

လိုက်တော့

“အိုး...”

စံ ကိုယ်လုံးလေး မြောက်ခနဲ လွင့်တက်ကာ မွှေရမ်းထွေးပွေ့
ခြင်းခံလိုက်ရ၏။ စံရင်မှာ လှိုက်ဖြာလှုပ်ရှားလျက် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်စဉ်
မောင့်ရင်ထဲမှာ စံ နှစ်မြှုပ်သွားသည်။

“ မောင်ရယ် ”

ရွန်းစိုသော မောင့်အချစ်မျက်ဝန်းလေး တောက်ကြွဆူဝေနေ၍

စံ နှလုံးသားလေး စိုဖတ်သွား၏။

“ စံရယ် မောင့်ဆီ စံ တကယ်လာတယ်နော် မောင့်ကို စံ

တကယ်ချစ်တာပေါ့နော် ”

နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့် အချစ်စကားလုံးလေးတွေရဲ့ ကြိုဆိုမှု

ဗျူးစာပေ

◊ ၂၇၇

ပန်းတွေဖူးတဲ့လရာသီ

မှာ ချစ်သူနှစ်ဦး နှစ်မျောကာ

“ ချစ်တာပေါ့ မောင်ရဲ့ ”

“ မောင်လည်း စံကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရပါတယ်ကွယ် ”

“ စံ ယုံပါတယ် ”

“ တကယ် ”

“ တကယ်ပေါ့ ”

“ အဲဒါဆိုရင် မောင်တို့ ချစ်ခြင်းတွေ မြည်းစမ်းကြပါစို့နော် ”

စံ ပခုံးသားနုနုလေးကို ယုယလာတဲ့ မောင့်ချစ်ခြင်းကို စံ

မယ်ရက်။

“ စံရယ် စံဟာ မောင့်နှလုံးသားရဲ့ အလှတူရင်မလေးပါကွယ် ”

“ ပိုပြန်ပြီ ”

“ ဘာလဲ စံ မယုံလို့လား ”

“ ဟင့်အင်း ”

ရမ်းခါသွားတဲ့ ချစ်သူလည်တိုင်လေးကို အားမလိုအားမရ

ဖြစ်သွားသည့် သူ့ရင်ခွင်က

“ မယုံဘူးဆိုရင် မောင် လက်တွေ့ပြမယ်လေ ”

“ အိုး...”

အချစ်တွေရဲ့ စီးဖြာမှုက လှပသိမ်မွေ့တဲ့ ပွင့်လွှာပေါ်မှာ

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

၂၇၈ ◊

နတ်သမီး

မြစ်လှိုင်း

“ မောင်နှော် ”

စံရဲ့ဟန်တားသံ ချိုချိုလေးတွေရဲ့နောက်မှာ။

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ရင်ခုန်သံတွေက တသိမ့်သိမ့် ရင်ခုန်
လှုပ်ခတ် သွားလေသည်။

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

အေးထိုအတွက်

နတ်သမီး

ဗျူးစာပေ

BURMESE
CLASSIC
...COM

ရှုမိုး
စင်တင်သည်

နှစ်သိမ်း

ပန်းတွေများတဲ့လရာသီ